

Giới thiệu Tên Háo Sắc Xấu Xa

Tên Háo Sắc Xấu Xa của tác giả La Vi là câu chuyện về kiếp trước chưa dứt của cô và những hành động mà cô phải làm nếu muốn quay về hiện tại...

Vừa tốt nghiệp trường cảnh sát thì lại biến về thời cổ đại nơi mà mình đã từng sinh sống, tại đây cô mới biết được do một lời hẹn ước và miếng ngọc bội nên mình mới phải về đây để tìm lại và thực hiện điều đó mới có thể quay về hiện tại được nhưng...

Cô hay tin vị công tử Phong Lưu Tự Đông đang nắm trong tay miếng ngọc mà cô cần nhưng đó lại là sính lễ chỉ danh cho con dâu sau này của hắn!!

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Giữa hè, thời tiết nóng nực, lúc này hai máy điều hòa tại Cục điều tra hình sự Đài Bắc lại bị hỏng một cái, biến Cục hình sự lớn như vậy thành một lò nung, khiến nhân viên trong Cục không tự chủ được nóng nực.

"Thật chết người, máy điều hòa hỏng lúc nào không hỏng lại chọn ngay vào cái lúc nóng nhất này, nóng như thế này làm sao chúng ta làm việc?" một trong những thành viên của đội hình sự Bốc Lập Đức hậm hực lắm bầm. "Ai! Ghét mùa hè quá, thật là khó khăn!"

"Này! Bốc Lập Đức." một cô gái với mái tóc dài ngồi đối diện với Bốc Lập Đức, tiện tay rút lấy cây quạt giấy trong tay anh, không vui trừng mắt nhìn.

"Cầu xin anh nói có đạo đức có được không?" Ý vị mui phần lại mê người là một trong những nữ đồng nghiệp mới vào làm, vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, cô là một viên châu báu xinh đẹp của Cục, vô luận là da thịt trắng nõn mịn màng hay là sóng mắt đẹp, thậm chí là cá tính mạnh mẽ quả quyết của cô, đều làm người ta mê đắm nhưng chỉ tiếc cô không cảm thấy hứng thú với việc lấy lòng đồng nghiệp trong Cục, chán ghét việc mọi người coi trọng mỹ mạo hơn tài năng của cô, mặc dù như thế, cô vẫn rất may mắn được đồng nghiệp ưu ái.

"Hạ Dư, tôi. . . . . Tôi nói sai cái gì sao?" Bốc Lập Đức nơm nớp lo sợ nhìn cô.

"Anh mới vừa rồi nguyên rủa ‘Hạ Thiên*’ cái gì, ‘Hạ Thiên’, anh không biết cha tôi vừa khéo tên là ‘Hạ Thiên’ chứ?" Hạ Dư tức giận nói.

(*: mùa hè)

"Hả?" Nghe xong lời của cô..., khuôn mặt anh trở nên lúng túng, trên đời này làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Vậy chẳng phải anh đã xúc phạm đến cha người ta sao?

"Cha tôi với anh không thù không oán, anh. . . . . tại sao anh muốn nguyên rủa ông ấy?" Hạ Dư nhú nhú lông mày, đầy bụng uất ức cúi đầu.

Thấy cô đau lòng như thế, tay chân Bốc Lập Đức càng thêm luống cuống khản trương, anh ấp a ấp úng giải thích: "Sorry, Hạ Dư, tôi không phải có ý! Cô biết, tôi tuyệt đối không có ý mắng chửi người, cầu xin cô đại nhân đại lượng, tạm tha cho tôi lần này đi!" Anh vội vã giải thích rõ ràng, càng không nhận ra, cuối cùng chỉ có đau lòng nhìn cô cười khúc khích.

"Ha. . . . ." Bỗng dưng phốc một tiếng, Hạ Dư lúc này còn lộ ra vẻ mặt bất mãn đột nhiên cười lớn.

Các đồng nghiệp ở bên cạnh 'xem' cũng phải bật cười.

"Cô. . . . . Cô đang gạt tôi?" Sừng sờ một hồi lâu, Bốc Lập Đức mới phát hiện ra mình lại bị cô gái nhỏ này đùa bỡn.

"Ha. . . . . Ai bảo anh. . . . ." Cô cười không khép miệng. "Trời ạ! Anh thật là ngu ngốc! tôi khuyên anh dứt khoát đổi tên gọi là ‘Bốc ngu ngốc’ đi!"

"Hừ! muốn xấu hổ tôi liền tận lực xấu hổ! Thất đức như vậy cần thận ra quân bắt tội." Bốc Lập Đức hướng cô làm cái mặt quỷ.

"Đừng có lấy nhiệm vụ ra nguyên rủa tôi." Lát nữa cô còn phải đi theo đội trưởng làm nhiệm vụ một chuyến, bắt một nữ tặc chuyên trộm cổ ngọc có tiếng đây! "Hôm nay là lần đầu tiên làm nhiệm vụ lớn của tôi, tôi nhất định kỳ khai đắc thắng (thắng ngay từ trận đầu tiên)." Cô nói với Bốc Lập Đức.

"Cô tiếp tục làm ‘bình hoa’ sẽ tương đối an toàn đó!"

"Bốc, Lập, Đức." Hạ Dư then quá thành giận ném cây quạt giấy trong tay về phía anh, anh ta. . . . . anh ta quá ghê tởm!

‘Phi nhận mặc hoa bạch ngọc’; biệt danh ‘ngọc kiếp trước’, tương truyền lưng ngọc khắc lời chú, phàm là người thông hiểu lời chú, thì có thể quay về quá khứ, trở lại quá khứ. . . . . Đỗ Nam Nam nhớ tới một quyển sách cũ sư phụ để lại khi còn sống, trong sách cận kề ghi lại các viên ngọc hiếm quý nhiều đời, vô luận là hình dáng, sắc màu, khai quật. . . . . Đều có giải thích, ở trong mắt Đỗ Nam Nam, sư phụ không chỉ là tên chuyên trộm Cổ Ngọc

thần linh, còn là một kẻ cuồng nhiệt yêu thương nghiên cứu ngọc khí.

Nhưng, ... Nhưng nó thật có thể như trong sách ghi lại, có chức năng xuyên về quá khứ sao? Trong lòng Đỗ Nam Nam đầy nghi hoặc tiếp tục đọc xuống.

"Trừ 'Phi nhận mặc hoa bạch ngọc' ở ngoài, còn có 'bạch ngọc nhận trụ', biệt danh 'ngọc kiếp sau', có công hiệu trái ngược với 'ngọc kiếp trước', phàm là người lấy được 'bạch ngọc nhận trụ' thì có thể xuyên qua thời không, đi đến kiếp sau ——" Đỗ Nam Nam vui vẻ, nếu cô có thể có cả hai khối Cổ Ngọc này, chẳng phải là có thể tùy ý ngao du thời không sao? Cho dù ở hiện đại cô là tội phạm bị truy nã nghiêm trọng, nhưng chỉ cần tới triều đại khác, cô có thể an tâm tránh né, đợi đến khi cô trở lại, không tiếng động không hơi thở xuất hiện. Sau đó, mặc cho cảnh sát có bày Thiên La Địa Võng cũng không bắt được cô! Nghĩ đến đây, Đỗ Nam Nam không khỏi mừng rỡ nhìn lại đoạn sau trang sách, tìm vị trí của miếng "Bạch ngọc nhận trụ" khác.

"Tiếc là 'bạch ngọc nhận trụ' nay đã thất truyền, chỉ được biết đến bởi các nhà khảo cổ thời Minh, nghe nói miếng ngọc này do Luân thị - gia tộc nổi tiếng ở kinh thành đầu thời Minh sở hữu. . . ." Xem đến đoạn này, trái tim Đỗ Nam Nam lạnh đi một nửa, mộng đẹp tựa hồ tan biến, thì ra là "Bạch ngọc nhận trụ" căn bản đã thất truyền từ lâu, muốn cô đi đâu tìm kiếm đây? Chẳng lẽ trời muốn diệt cô? !

Đỗ Nam Nam nắn lòng vuốt ve "Phi nhận mặc hoa bạch ngọc" trong tay, bị mắc kẹt giữa những suy nghĩ ngổn ngang, bỗng chốc, trong đầu thoáng qua một ý niệm nếu trước tiên cô dùng "Phi nhận mặc hoa bạch ngọc" trở lại thời Minh, sau đó tìm ra miếng ngọc thất truyền "Bạch ngọc nhận trụ", đây chẳng phải vừa có thể tránh thoát khỏi sự truy lùng của cảnh sát, vừa có thể hưởng thụ một chuyến hành trình xuyên không kích thích mới mẻ sao !

Nghĩ như vậy, Đỗ Nam Nam mở cò trong bụng, vội vàng lật sang trang sách khác xem có ghi lại cách sử dụng "Phi nhận mặc hoa bạch ngọc" hay không.

Bỗng dưng, mắt Đỗ Nam Nam sáng lên, thấy trong trang cuối quả thật có một chuỗi lời chú, xem ra khi còn sống sư phụ xác thực rất chú ý khối ngọc này, mắt không ít tâm tư nghiên cứu. Hôm nay cô có thể thay sư phụ tìm kiếm "Bạch ngọc nhận trụ", cũng coi như không phụ ân tình của sư phụ đi!

Ngoài cửa sổ, phía chân trời, ánh chiều tà đang chậm rãi biến mất khuất sau dãy núi bên kia.

Buổi chiều u ám, sắc trời tựa như ngưng kết một tầng chất rắn đục, cả bầu trời bày ra trạng thái quỷ quyết, không có một con gió; cũng không có một tia ánh mặt trời, giống như cát dầu rất nhiều bóng ma ai oán thờ dài.

"Đỗ Nam Nam, mười tám tuổi, và Cổ Ngọc thần linh Vương Khánh Lang có quan hệ thầy trò, hai người liên thủ ăn trộm Bảo Ngọc vô giá, hành tung. . . ."

Tiếp nhận tài liệu chứa thông tin cơ bản về nữ tặc Đỗ Nam Nam, vừa tốt nghiệp trường cảnh sát lại lần đầu thi hành nhiệm vụ, Hạ Dư đọc tài liệu này rất chăm chú, không dám thư giãn chút nào. Đối với cô mà nói, hành động bắt Đỗ Nam Nam lần này, liên quan đến công việc trong tương lai và thái độ của đồng nghiệp với cô, cô cũng không nguyện ý bị người ta châm chọc là "Bình hoa nữ cảnh sát" nữa.

Căn cứ đường dây cung cấp tin tức, trước mắt Đỗ Nam Nam hiện đang ẩn nấp trong một gian nhà gỗ ở huyện Đài Bắc, do đó, các nhân viên cảnh sát triển khai theo kế hoạch tùy trường hợp ra lệnh bắt giữ Đỗ Nam Nam xử phạt theo quy phạm của pháp luật.

Dãy núi vây quanh bốn phía khe núi nhỏ, xanh ngắt um tùm, vừa đúng khu vực khai thác mỏ, càng lộ vẻ nguyên sơ tinh khiết.

Chỗ Đỗ Nam Nam cư trú là một gian nhà cổ xưa, vách tường bằng bùn đã bị đập vỡ, mái hiên hầu như cũng đã bị mục nát, xiêu vẹo muốn đổ, khiến người ta có cảm giác kinh hãi run sợ.

Xung quanh căn nhà đã sớm bị các nhân viên cảnh sát mai phục bày biện Thiên La Địa Võng, cho dù Đỗ Nam Nam có chắp cánh cũng khó bay.

"Đội trưởng, nếu. . . . Nếu đã chuẩn bị sẵn sàng, tại sao ngài còn chưa hạ lệnh hành động?" Hạ Dư sợ hãi hỏi đội trưởng bên cạnh, vẻ mặt bối rối.

"Tôi nói trước, hôm nay cô đừng có tự tiện rời khỏi đội, hành động một mình có biết hay không?" Đội trưởng lo lắng nhìn cô. Vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát, Hạ Dư vẫn hi vọng có cơ hội tốt để thể hiện bản lĩnh, nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô theo đội làm nhiệm vụ, anh chỉ hi vọng cô có thể làm một "thực tập sinh" an phận ở một bên quan sát quá trình các cảnh sát khác phá án.

Đối với Hạ Dư cô tự tin là một thiên hạ hạng nhất, karate cấp một, muốn cô không hành động thật sự là không thể, cô nóng lòng muốn biểu hiện, trái tim đang rục rịch ngóc đầu dậy. "Đội trưởng, nếu như em không thể tham gia hành động thực tế lần này, vậy hôm nay em rút cuộc tới nơi này làm gì?"

"Cô có thể quan sát bốn bên xung quanh, tai nghe tám hướng!" Đội trưởng vừa trả lời cô, vừa không quên quan sát động tĩnh bên trong nhà gỗ.

"Nhưng mà ——" cô vẫn không chịu từ bỏ.

Đội trưởng đã bị cô làm cho pháp phòng không yên, không muốn nghe cô phản bác nữa. "Hạ Dư, coi như tôi cầu xin cô, mời cô lên trên xe cảnh sát nghỉ ngơi, được không? Đỗ Nam Nam tuy là nữ, nhưng cô ta cơ trí giao hoạt, chỉ cần chúng ta vừa có sơ sót cô ta sẽ lên trốn lần nữa, cho nên lần này nếu chúng ta không đủ chắc chắn, tuyệt đối sẽ không tùy tiện hành động, về phần cô ——" đội trưởng chỉ chỉ một xe cảnh sát bên kia nói: "Cô qua bên kia nghỉ ngơi, đừng làm cho mọi người khổ cực rồi thất bại trong gang tấc."

"Đội trưởng!" Hiển nhiên cô còn muốn chống án.

"Đừng nói nữa! Đây là mệnh lệnh." Không còn cách nào, anh chỉ có thể bày ra dáng vẻ cấp trên tới trấn áp cô.

Không có cách , cô cũng phải ngoan ngoãn phục tùng, dù sao kỷ luật như sắt, quân lệnh như núi.

"Đạ, đội trưởng." Phục mệnh xong Hạ Dư nhếch nhếch đi tới xe cảnh sát, thầm nghĩ: chẳng lẽ tôi chỉ có thể làm một con oắt con vô dụng ở trên xe cảnh sát sao? Không, tôi nhất định phải tham gia hành động thực tế lần này , chứng minh năng lực của mình!

Hạ Dư lặng lẽ rời khỏi phạm vi tầm mắt của đội trưởng, thừa dịp viên cảnh sát phụ trách trông chừng cửa sổ đang phân tâm, cô thẳng hướng cửa sổ bò vào chỗ Đỗ Nam Nam ẩn thân. Bên trong nhà ánh sáng âm đạm, có vẻ tiêu điều cô đơn, ba cái chân bàn nghiêng dựa vào vách tường, trên đài xốc xếch chất đống mấy cái lon bỏ đi.

Cẩn thận từng chút một, cầm khẩu súng lục hướng về phía trước thăm dò, Hạ Dư cảm nhận được giờ phút này trái tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực, đây là lần đầu tiên cô cầm súng thật đạn thật bắt giữ tội phạm, cô cực kì cẩn thận thậm chí còn hơi hoảng loạn, nhưng không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con, muốn lập chiến công, rửa sạch danh tiếng "bình hoa nữ cảnh sát", chỉ có mau chóng bắt giữ nữ tặc Đỗ Nam Nam, nghĩ đến đây, cô hít sâu vài cái, thả lỏng tinh thần, không vì khăn trương mà toát mồ hôi lạnh.

Vòng qua đại sảnh, bước qua băng ghế dài rồi chân ghế gãy, cô rốt cuộc đã đi đến cửa phòng Đỗ Nam Nam, chỉ thấy ánh sáng màu vàng chói mắt xuyên thẳng từ trong phòng bắn ra, Hạ Dư lấy lại tinh thần, lấy hết dũng khí vừa xông vào trong phòng vừa la lớn: "Không cho phép nhúc nhích! Tôi là cảnh sát."

Đột nhiên, tay Đỗ Nam Nam tạo thành chữ thập, xoay người lộn mấy vòng trên không, trong miệng niệm niệm, giống như đang thi triển chú ngữ, làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

"Đừng. . . . . Động." Sững sờ một hồi lâu Hạ Dư nuốt ngụm nước miếng, mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, không thể tưởng tượng nổi.

Một khối Cổ Ngọc trống rỗng trôi lơ lửng, cũng tán ra ánh vàng. . . . .

"Đỗ Nam Nam, cô. . . . . cô đừng chơi nữa, mau dừng tay! . . . . . Nếu không tôi sẽ không khách khí." Hạ Dư nhắm ngay họng súng vào Đỗ Nam Nam, nhưng lúc này Đỗ Nam Nam giống như đã mê muội, hoàn toàn không nghe được Hạ Dư nói, tiếp tục niệm chú ngữ.

Thấy ánh sáng Cổ ngọc đã tràn đầy cả gian phòng ngủ, Hạ Dư cũng cảm nhận được tia sáng nóng rực đau nhói, làm nàng nhìn kinh hãi.

"Đỗ Nam Nam, ta thề, chờ ta đếm tới ba, ta nhất định nổ súng." Hạ Dư run run, tay nắm chặt súng lục sau đó bắt đầu đếm."Một, hai, ba. . . . ."

Bùm!

Tiếng nổ mạnh bỗng chốc từ trong nhà gỗ truyền ra, khiến tất cả các cảnh sát đang đứng tại chỗ khiếp sợ, bốn phía đã lâm vào biển lửa, khói dày đặc giăng kín, vật liệu xây dựng bằng gỗ trong nháy mắt đã bị hỏa hoạn cắn nuốt. . . . .

"Mau nghĩ biện pháp dập lửa! Nhanh lên!" Đội trưởng nóng nảy như đốt chỉ huy các thuộc hạ nhưng giờ phút này bọn họ đang ở trong núi sâu, muốn tìm xe cứu hỏa tới dập tắt lửa căn bản là không thể, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ tới dập lửa.

Lần nổ này khiến cho ngọn lửa dâng cao, hỏa nhiệt lan tràn nhanh chóng mãnh liệt, muốn dập lửa chỉ sợ không thể trong chốc lát sẽ xong, xem ra nữ tặc Đỗ Nam Nam đã vui lập trong biển lửa, giờ phút này bị đốt thành tro bụi rồi?

"Báo cáo đội trưởng." Đột nhiên một viên cảnh sát sắc mặt tái nhợt vội vàng báo lại. "không thấy Hạ Dư."

"Cái gì ——" đội trưởng nhất thời "mặt cắt không ra chút máu", khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn hấn không thể bình tĩnh.

Cảnh viên nói tiếp: "Có. . . . . Có người nhìn thấy cô ấy một mình xông vào trong nhà gỗ, cho nên rất có thể cô ấy. . . . Bị lửa thiêu chết rồi."

"Không!" Không thể tiếp nhận sự thật đội trưởng đâm mạnh vào mũi xe phát tiết cơn giận, anh ngàn vạn lần không ngờ tới hành động vây bắt lần này lại rơi vào kết quả thế lương như thế. Mất đi một thuộc hạ ưu tú, bị đá kích giống như ngọn lửa cũng thiêu đốt anh làm anh đau nhức không dứt.

Đây là lần đầu tiên anh mang theo Hạ Dư đi làm nhiệm vụ, lại cũng là lần cuối cùng. . . . .

Ngọn lửa nóng rực không chút lưu tình tiếp tục cắn nuốt nhà gỗ, một mảnh khói trắng ngẹt thở tràn ngập bốn phía, giống như tấm lưới khổng lồ, từ từ bao phủ tầm mắt mọi người. . . . .

Nữ tặc đáng chết! Trời mới biết cô ta đang đùa bốn cái gì, Hạ Dư chỉ nhớ rõ nàng ở trong nhà gỗ nhìn thấy miếng Cổ Ngọc phát ra ánh sáng màu vàng kì dị, trôi lơ lửng trên không, vù vù, chỉ trong nháy mắt, sau một hồi hoa mắt chóng mặt, Hạ Dư không hiểu tại sao mình lại ở trong một thung lũng không biết tên nằm sâu trong rừng rậm này, không biết Đỗ Nam Nam thi triển yêu thuật gì, lại có bản lĩnh trong nháy mắt biến cô đến nơi này .

Khu rừng âm u làm người ta rợn cả tóc gáy, trên mặt đất rêu xanh mọc đầy dày ba, bốn tấc, đạp lên có cảm giác mềm nhũn, trơn trượt. Nấm hoang mọc thành bụi , hoa cỏ đại phủ kín cả đáy cốc, thỉnh thoảng có tiếng chim hót, nhưng thanh âm lại có vẻ thập phần thê lương.

Trời đánh! Đây tốt cùng là nơi nào? Tại sao cho tới bây giờ ngay cả một bóng người cũng không thấy? Các đồng nghiệp khác đâu? Đỗ Nam Nam đâu? Hạ Dư một mình càng chạy càng sợ, thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải mình đã chết , lúc này cô chỉ là một luồng U Linh. . . . . Nhưng cảnh vật nơi này cũng không giống như trong truyền thuyết không phải thiên đường cũng chẳng phải địa ngục !

Hạ Dư không ngừng an ủi mình: nơi này nhất định có cửa ra hoặc là gia đình nhà nào đó, chỉ cần có thể tìm được người cầu cứu, cô nhất định có thể bình an trở về đơn vị, thậm chí cô có thể gặp được nữ tặc Đỗ Nam Nam trước, thuận lợi bắt cô ta lại, đến lúc đó cô lập được công lớn a!

Nghĩ tới đây, Hạ Dư cười hả hê, tạm thời thu hồi súng lục đút vào trong bao súng giắt bên thắt lưng, bắt đầu tìm kiếm cửa ra.

Đây là một cánh rừng vừa dài vừa rộng, hai bên cây cổ thụ mọc cao vút đứng sừng sững, các nhánh cây xen kẽ nhau che lấp ánh sáng mặt trời, xung quanh đều là bụi rậm, cúi xuống dưới, có vẻ âm thấp u ám, trên đất chất đầy cành lá khô rụng, giẫm lên xào xạc, càng lộ vẻ cô đơn thanh u.

Mất thấy mặt trời đã ngã về Tây, đêm tối sắp phủ xuống, nàng phải nhanh chóng tìm được cửa ra của cánh rừng, nếu không tối nay nhất định sẽ phải ăn ngủ ngoài trời, xui xẻo gặp phải sói hoang, gấu hoang, sợ rằng cái mạng nhỏ của cô khó mà giữ được.

Ôi trời, ai tới nói cho cô biết nơi này đến tột cùng là nơi nào? cô đã đi đến mức hai chân đau nhức, hai mắt mờ, hàng lệ nóng cũng lăn xuống, lại vẫn còn đang loay quanh trong rừng rậm.

cô thầm nghĩ: nếu lúc này có người tới giúp cô một tay, cô nhất định sẽ khóc lóc nức nở, vô cùng cảm kích!

Ý tưởng này vừa mới chợt lóe trong đầu, bên tai chợt truyền đến tiếng vó ngựa từ xa đang đến gần, trong lòng cô mừng như điên, không để ý vì sao có người tới, liền xông tới trước mặt ba bóng người vung mạnh tay gọi: "Này! Mấy người các người dừng lại! Này!"

cô vừa kêu vừa nhảy, rốt cục cũng thuận lợi chặn đường ba vị "Ân nhân cứu mạng", thờ không ra hơi, hồn hã hồn hển lúc này nàng mới định thần dò xét cẩn thận ba gã nam tử này.

Trời ơi! Sao bọn họ lại mặc cổ trang? Thắt lưng bên hông của mỗi người còn treo một thanh bội kiếm, thấy bọn họ ăn mặc như vậy, có lẽ là đang đóng phim? Nhìn bộ dáng bọn họ cười ngựa bôn ba, giống như thật, diễn xuất không tệ!

"Này, tôi là tổ viên tổ hình sự tỉnh Đài Bắc, ở đây có một số vấn đề, làm phiền người đi tìm đạo diễn tới đây một lúc." Mặc kệ bọn họ đang quay tiết mục gì, Hạ Dư mở miệng đã nói ra yêu cầu của mình.

Nhưng ba người trước mặt này hai mặt nhìn nhau, trên khuôn mặt, rõ ràng có thể thấy được bọn họ hoàn toàn không hiểu cô đang nói cái gì, nói một cách khác, cô căn bản là ông nói gà bà nói vịt, làm cho ba người bọn họ cảm thấy một hồi mê muội.

"Cô nương, cô không bị sao chứ?" Vị trẻ tuổi nhất trong ba nam nhân, diện mạo anh tuấn dịu dàng nói. "Tại hạ vừa từ nước Mạc Nam Ngõa Lạt đi tới Trung Nguyên, tiểu đệ họ Chiêu Sa tên Nhạc." Hắn kiên nhẫn giới thiệu bản thân mình. Người này hào hoa phong nhã, phong thái nhẹ nhàng, không chút nào nhìn ra hắn là người Man Di Tộc.

Nghe hắn "Tự giới thiệu mình" xong, Hạ Dư cảm thấy khó tin, kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu không nói được câu nào.

"Cô nương, tại hạ thấy cô nương gặp chút khó khăn, nhưng lời cô nương mới vừa nói, tại hạ thật sự cảm thấy lẩn lộn." Chiêu Sa Nhạc thành khẩn nói ra ý kiến của bản thân.

"Ông trời a! Người vừa mới nói gì. . . . . Cái gì cô nương? Cái gì tại hạ? Cứu mạng a!" Hạ Dư nhúc nhích đầu vuốt cái trán, quăng cho ba gã nam tử ánh mắt khác thường, cô nghĩ, ba người này nhất định là nói điên, mới có thể tự cho là cổ nhân, mặc cổ trang, cưỡi ngựa ở trong rừng rậm chạy loạn. Đúng! cô nhất định là gặp gỡ ba gã điên.

"Cô nương, Cô nương làm sao vậy? Có phải tại hạ đã mạo phạm tới cô nương hay không?" Chiêu Sa Nhạc vội vàng nhảy xuống lưng ngựa, tiến lên hỏi thăm tình trạng của cô. "Cô nương, cô ——" đến khi tới gần, dung nhan mỹ lệ của Hạ Dư rơi hết vào trong tầm mắt của hắn, trái tim một hồi nhộn nhạo, hắn chưa thấy qua cô nương nào có dung mạo tuyệt mỹ như thế, hôm nay vừa thấy, hắn rốt cuộc sáng tỏ cô gái Trung Nguyên so với cô gái Ngõa Lạt diễm dúa yếu điệu, làn da trắng như tuyết còn có một cỗ ý niệm khiến cho người ta phải thương tiếc vẻ đẹp nhu nhược mảnh khảnh, thật sự động lòng người.

"Cô nương ——" ban đầu muốn hỏi thăm danh tính của nàng? Nào biết nàng lại nhú mày, không vui nhìn hắn.

"Không cần gọi ta là "cô nương" nữa!" Nàng hậm hực nói.

"Tại hạ thất lễ, bởi vì mới tới Trung Nguyên, cho nên đối với lễ tiết người Trung Nguyên cũng không quen thuộc, cho nên mới làm cô nương không vui, thật xin lỗi." Chiêu Sa Nhạc tưởng lầm là mình dùng từ không đúng, mới chọc cho cô mất hứng, vội vàng làm lành nói xin lỗi.

"Xong rồi! Minh nhất định là đang trong mộng?" Hạ Dư dùng sức nhéo cánh tay của mình một cái, A! Thật là đau. Vậy. . . . . kia không phải là cô đang nằm mộng sao?

Nhìn cô khổ não, thỉnh thoảng còn tự làm đau mình, mà trên người của cô lại mặc một bộ đồ không giống người ngoại bang cũng không giống trang phục Trung Nguyên —— trừ Chiêu Sa Nhạc, hai người đàn ông còn lại cảm giác nàng tựa hồ thần trí không bình thường.

"Cô. . . . . Không, tại hạ chỉ là", nàng có muốn đi theo chúng ta ra khỏi cánh rừng này không? Chúng ta đang trên đường tiến về phía Kinh Thành, nghe nói qua giờ Thân cửa thành sẽ đóng cửa không cho phép ra vào." Chiêu Sa Nhạc lịch sự nho nhã mời cô đi cùng.

Nhưng cô chỉ kinh ngạc nhìn Chiêu Sa Nhạc, run rẩy nói: "Người mới vừa nói: . . . . . Muốn đi Kinh Thành?" cô xem mấy con ngựa của bọn họ, không

tin hỏi: "Các người muốn cưỡi ngựa tới?"

"Nơi này cách Kinh Thành ước chừng một đến hai dặm đường , cưỡi ngựa đương nhiên là phương pháp nhanh nhất." Chiêu Sa Nhạc cũng không hiểu vì sao cô dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, nhưng hắn vẫn thừ lầy thái độ thành khẩn cảm động nặng.

"Má ơi!" cô không nhịn được thở dài nói.

"Nàng làm sao vậy?" Chiêu Sa Nhạc chăm chú nhìn .

"Tôi —— ai! Ta hỏi người, trừ ngựa, các người chẳng lẽ không có phương tiện giao thông hiện đại hơn một chút sao? Thí dụ như xe hơi?" Hạ Dư thừ nói bóng nói gió, có lẽ sẽ tìm ra một ít đầu mối.

Chiêu Sa Nhạc sững sờ nhìn cô, bày tỏ không hiểu.

"Đây Motorcycle đó?" cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

Chiêu Sa Nhạc vẫn mê mẩn không hiểu, thẳng thắn lắc đầu.

"Chẳng lẽ xe đạp cũng không có ?" Trái tim cô hỗn loạn, vốn là tràn đầy hy vọng có thể mượn hắn một chiếc xe, ai biết hắn cái gì cũng không có.

cô nản lòng mà thở dài : tại sao thật vất vả mới để cho cô gặp được ba người, cũng là ba kẻ điên đây?

"Thái tử điện hạ." Rốt cuộc, hai người nam tử chờ lâu không kiềm chế được , lo lắng thúc giục chủ tử của bọn hắn."Thời gian không sớm, chúng ta phải lên đường vào thành !"

"Mật Tu Vũ, Mật Tu Văn, hai người các người chờ thêm chút nữa." Chiêu Sa Nhạc không đành lòng để Hạ Dư một người đơn độc ở lại chỗ này, vì vậy hắn lần nữa muốn mời cô cùng đồng hành."Cô nương, sắc trời sắp tối, người nên đi theo chúng ta thôi!"

Chiêu Sa Nhạc một mảnh ý tốt, Hạ Dư lại không cảm kích chút nào, ngược lại xem thường nhìn bọn họ lăng nhúc: "Ai muốn đi với các người cùng ba tên thần kinh ở chung một chỗ !" Dứt lời, cô vội vàng lui ra một bước dài, cùng bọn họ giữ một khoảng cách an toàn."Tất cả các người đều cút ngay!"

"Không cho phép người vô lễ với thái tử Ngõa Lạt của chúng ta!" Mật Tu Vũ không vui rống cô.

"Mấy người các người toàn bộ điên rồi!" Hạ Dư hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của Mật Tu Vũ

"Người điên là người mới đúng! Đáng thương cho chúng ta , nói chuyện với một người không có nhận thức, lúc này còn gây sự, mở miệng là mắng người?" Mật Tu Văn đối với cô cũng tương đối bất mãn.

"Mật Tu Vũ, Mật Tu Văn, các người đừng nói nữa!" Chiêu Sa Nhạc cảm thấy lúng túng, giọng điệu hai người bọn họ hơi quá rồi.

"Điện hạ! Chúng ta không có nói bậy!" Mật Tu Vũ lễ thẳng thừng nói, không chút nào chịu nhượng bộ, hắn không hiểu thái tử điện hạ luôn luôn công chính, thế nào nhất thời đối với nữ tử này tay chân luống cuống, chẳng phân biệt được thị phi đây?

"Cô nương ——" Chiêu Sa Nhạc muốn thay hai người tùy tùng xin lỗi cô.

Nhưng cô lại xì mũi coi thường giảnh nói trước: "Đù rồi! Người đừng tiếp tục làm phiền ta, hôm nay coi như ta xui xẻo gặp gỡ được mấy kẻ điên, muốn vào thành các người tự mình đi, thứ cho ta không theo cùng." Dứt lời, cô hoàn toàn không để ý tới lời nói của Chiêu Sa Nhạc, thẳng hướng đối diện đi tới.

Có câu nói là: Trời không tuyệt đường người. cô không tin mình phải dựa vào ba kẻ điên này mới có thể ra khỏi khu rừng.

Cho dù rừng núi tiêu điều, gió lạnh đập vào người, Hạ Dư vẫn kiên trì một mình đi xuống, tiếp tục tìm kiếm cửa ra.

Đó là cơ hội sống còn! ông trời không tuyệt đường người, mắt thấy mặt trăng từ trong sơn cốc dần dần hiện lên trên ngọn cây tùng , ánh trăng giống như thác nước chiếu rọi cả rừng cây. Hạ Dư đã đi được một đoạn đường thật dài, vẫn không tìm được đường ra.

Nơi này trừ rừng cây xanh um ở ngoài, căn bản không có người có thể giúp nàng.

"Ai!" Một hồi, Hạ Dư tìm tảng đá lớn ngồi xuống nghỉ ngơi, vừa mệt vừa đói nàng bắt đầu hối hận mình lại cự tuyệt sự trợ giúp của Chiêu Sa Nhạc, ít nhất Chiêu Sa Nhạc là một "con người" , mà nàng không dám đảm bảo mình có thể gặp phải dã thú hay không. . . . .

Dọc theo con đường này nàng cũng cẩn thận suy nghĩ lại, có lẽ Chiêu Sa Nhạc cũng không phải là người điên, mà là nàng thật sự đã xuyên không về cổ đại . Trong đầu nàng vẫn còn khắc sâu hình ảnh Đỗ Nam Nam cùng khối Cổ Ngọc thần bí quý dị kia, hơn nữa đối với việc bản thân mình bị vùi lấp trong dị cảnh cảm thấy mê muội, có lẽ cả đời này cũng không thể quay về thế giới trước kia của nàng nữa . . . . . Trời ạ! Tại sao lại ly kỳ như vậy ? chuyện xui xẻo này lại xảy ra ở trên người nàng? Nàng đến tột cùng nên làm thế nào cho phải? Có biện pháp gì có thể rời khỏi nơi này?

Hạ Dư cảm thấy hoa mắt đau đầu, nếu cứ khổ não như vậy cũng không thể giải quyết được vấn đề ! Nàng nghĩ: lúc này nữ tặc Đỗ nhất định cũng như nàng, bị mắc kẹt trong một thế giới khác, chỉ có tìm được Đỗ Nam Nam trước mắt để hỏi cho rõ, mới có thể hiểu rõ trở phương pháp trở lại tương lai.

Chỉ là. . . . . tuy là nói như thế, nhưng nàng vẫn còn ở trong rừng rậm, muốn tìm lối ra nói dễ hơn làm!

Không biết đường đi sợ rằng nàng đi ba ngày ba đêm cũng không ra khỏi! Đến lúc đó còn chưa tìm được Đỗ Nam Nam, nàng đại khái đã thành người cỏ rồi ô hô!

Bất đắc dĩ Hạ Dur ngồi trên tảng đá lớn sừng sờ, ngưng mắt nhìn về phía trước, khóc không ra nước mắt .

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc. . . . .

Bỗng dung! Bên tai lại truyền đến tiếng vó ngựa. Mừng rỡ như điên Hạ Dur nghĩ thầm: thật tốt quá ! Lại có người đến!

Vì phòng nhờ đối phương trong đêm tối không nhìn thấy nàng, Hạ Dur vội vàng đứng lên chỗ vừa chỗ ngồi trên đỉnh tảng đá, kêu to: "Này! Cứu người a! Cứu mạng."

"Hí ——" con ngựa hí lên, dừng bước .

Ngồi ở trên lưng ngựa nam nhân lưu loát nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt Hạ Dur. Nàng mở to đôi mắt trong suốt nhìn hắn, tên nam tử này tương đối tuấn mỹ, trời cho đáng vẻ, thông minh cơ trí, khí thế ngang ngược, vô cùng chọc cho người ta nhìn chăm chú.

Tròng mắt đen mang theo khôn khéo cùng đùa cợt , hắn nhìn nàng từ đầu đến chân "duyet" một lần , khuôn mặt nở ra nụ cười như trẻ con.

Trong lòng của nàng nhẹ dâng lên một hồi mê hoặc không thôi , một người đàn ông tuấn mỹ trước mắt, nhưng nếu xuất hiện ở thế kỷ hai mươi, chỉ sợ cũng là một người khiến vạn người mê đi!

"Người. . . ." Nàng cố gắng hỏi hắn đây rốt cuộc là nơi nào? Vậy mà lại bắt gặp một cặp mắt tràn đầy ý cười, nhìn thấy hắn gương nhẹ khóe môi, nàng lại có chút cảm giác, một mảng ửng hồng cả gương mặt, trong khoảng thời gian ngắn cũng quên mất phải nói gì.

Ánh mắt đen thâm thúy tựa hồ có thể dễ dàng nhìn thấu lòng nàng, nụ cười bên khóe môi càng thêm mở rộng, thành thật mà nói, hắn đối với cô gái xinh đẹp trước mắt này cảm thấy rất có hứng thú , nhất là đáng vẻ nàng thẹn thùng nhưng lại càng thêm say mê tới tận đáy lòng, trái tim hắn đang dao động.

"Cô nương, không biết người tên là gì?" Vì hiếu kỳ, hắn chủ động hỏi thăm tên của nàng, như một cậu bé, nụ cười ngây thơ mê người chính là điểm quyến rũ nhất của hắn, nhưng cũng là thần bí nhất khiến người ta khó có thể nắm bắt được tâm tư của hắn.

Hạ Dur yên lặng nhìn hắn, một chút cũng không đoán ra tên nam tử này đến rốt cuộc là người tốt hay là xấu? Hắn giống như ngọn đèn dầu trong sương mù, tuy là nàng tìm kiếm sự trợ giúp nhưng hắn lại như một chiếc đèn sáng ở trong sương mù dày đặc lập lờ bất định, khiến người ta khó nắm bắt được suy nghĩ của hắn.

Do dự một hồi lâu, Hạ Dur vẫn không biết mình nên trả lời vấn đề của hắn như thế nào?.

"Ta là. . . ." Lời vừa mới nói ra, nàng lại cảm thấy khó khăn, nhưng nếu nàng nói cho hắn biết: thật ra ta là tổ viên tổ hình sự tỉnh Đài Bắc . Hắn nhất định không tin, thậm chí còn cho rằng nàng là bà điên ? Nàng rốt cuộc phải giải thích như thế nào cho hắn hiểu đây?

"Cái này. . . . . Ta. . . . . Thật ra thì ta là. . . ." Ai! Trong đầu của nàng đã sớm hỗn loạn một mảnh rồi, sao lại có thể cho rằng hắn hiểu được cơ chứ?

Thấy nàng ấp úng một hồi lâu cũng nói không ra nguyên do, bộ dạng lúng túng đáng thương của nàng thật là khiến người đau lòng, hắn hơi hiểu ra cười nói: "Người không cần phải xấu hổ như vậy, tâm ý của người ta đều hiểu."

"Không, người làm sao có thể hiểu đây? Thật ra thì ta ——" nàng vội vã muốn giải thích với hắn.

Vậy mà, tiếng cười thanh thúy của hắn lại cắt ngang lời nói của nàng, chỉ thấy hắn cười nói: "Ta thật sự phục cô gái cuồng đại như người, lại có thể chủ động ở chỗ này chặn đường đi của ta, hơn nữa còn ăn mặc ‘ mát mẻ ’ như vậy. . . . ." Ánh mắt của hắn dao động ở trên người nàng, thân hình đều đặn thon dài, đôi chân quyến rũ mịn màng như gấm sừ, chắc chắn. . . . . Hắn chưa thấy ai nhiệt tình như cô gái này, nàng mặc y phục thật sự "ít" lại kỳ quái, nhưng đáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần của cô gái ấy lại có thể khơi lên trong tim của hắn một thứ tình cảm lạ lùng, nàng thật là một cô gái đặc biệt.

Mặc dù bị người khác phớt lờ ý là chuyện thường như cơm bữa, nhưng chống lại đôi mắt nóng bỏng của hắn nàng lại cảm thấy tinh thần chấn động, gương mặt ửng đỏ động lòng người.

Chẳng biết duyên cớ vì sao, người đàn ông này lại tác động đến nàng giống như một dòng điện vô hình chạm vào trái tim bị khóa của nàng..... Cô không hiểu lý do tại sao đối với một người đàn ông lần đầu tiên gặp, giờ khắc này đã khắc sâu vào tâm trí của cô, thứ tình cảm này đã lặng lẽ lên men trong sâu thẳm trái tim cô

Bất gặp thần sắc ngưng ngững của nàng, hắn lại vô cùng khoái chí, nội tâm làm sao lại không mâu thuẫn đây? Hắn làm lắc lắc đầu, thở dài."Ai! Cô nương, mặc dù Luân Tự Đông ta vẫn thường hay phong lưu bên ngoài, nhưng cũng chưa bao giờ mang nữ tử về phủ qua đêm, như vậy là đối nghịch với cha mẹ trong nhà, thứ lỗi cho ta không dám thừa, cô nương một phen nhiệt tình, tự động ở chỗ này sợ rằng ta chỉ có thể khéo léo từ chối rồi."

"Người. . . . . Người rốt cuộc đang nói cái gì vậy?" Tại sao cùng là nói quốc ngữ, nàng lại một chút cũng không hiểu hắn đang nói gì? Chẳng lẽ hắn thật

cho là nàng nửa đường ngăn hấn giữa đường, là bởi vì nàng có ý với hấn, muốn thổ lộ tán tỉnh sao?

"Nhìn thấy bộ dạng của người thương tâm như vậy, ta cũng không đành lòng a!" Hấn quả nhiên là ảo tưởng, mà hiểu lầm ý của nàng.

"Người ngàn vạn đừng hiểu lầm, thật ra thì ta ngăn người lại, chỉ là muốn——"nàng căn bản không kịp giải thích.

Nhưng hấn tựa hồ linh cơ vừa động, thần sắc sáng lên. "Được rồi! Được rồi! Người thật sự có thể nói là đại mỹ nhân, mà ta cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, nếu là người tình nguyện, chúng ta không bằng liền——" nói xong, hấn lại đưa ra cánh tay rắn chắc ôm lấy eo nhỏ của nàng, muốn mang đại mỹ nhân kéo vào trong ngực.

Liếc thấy hấn tung "ma trảo" hướng về phía nàng, Hạ Dư đối với nụ cười khả ái lúc trước của hấn cùng với hình tượng thân thiện hoàn toàn tan biến, trong lòng của nàng một hồi tức giận, thì ra hấn là sói đội lột cừu, rốt cuộc lộ ra nguyên hình.

Loại người này bề ngoài tuấn đạt nho nhã, nội tâm hạ lưu bản thiêu sắc lang làm nàng cảm thấy tro trên, nàng trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo từng mắt nhìn hấn.

"Hạ lưu!" Hạ Dư dùng sức đẩy "ma trảo" của hấn ra, mạnh mẽ mắng chửi hấn.

"Này, người làm sao——" hấn tựa hồ không hiểu vì sao nàng vào thời điểm này cự tuyệt hấn, nhưng nàng đã nhóm lên dục vọng của hấn, hấn tất nhiên sẽ không dễ dàng dừng tay.

"Người đừng có động vào ta, bằng không ta nhất định đem người chặt làm trăm mảnh." Hạ Dư bày ra bộ dáng tiêu chuẩn của nữ cảnh sát trừ bạo an dân! Giống như hấn là loại sắc ma cần phải giáo huấn lại, cho hấn nếm thử một chút đau khổ, xem hấn về sau có dám xem thường phái nữ nữa hay không.

Nghe xong lời đe dọa của nàng, khoe miệng Luân Tự Đông nở ra nụ cười sâu hơn, cột nhà nói: "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành Quỷ cũng phong lưu a!"

"Người——" tức giận không thôi, nàng đã chuẩn bị xuất ra "thuật phòng thân" của mình để đối phó với cái tên sắc lang không biết sống chết này, dạy dỗ hấn khiến hấn đau đến không muốn sống nữa.

"Đừng nóng giận." Hấn vừa khẽ nhếch mép cười, càng lộ ra quý dị. Bất thành linh, gio tay lên giữ chặt cổ tay của nàng, vền vền xoay một cái, liền đem nàng kéo vào trong ngực của mình, hấn cười híp mắt nói nhỏ với nàng "Ta chính là bởi vì người gọi cho nên mới xuống ngựa."

"Ngựa? !" Ánh mắt của nàng ngay sau đó liếc qua con tuấn mã của hấn, trong nội tâm vui vẻ, thầm nghĩ: a. . . . . Thật là trời cũng giúp ta. Có con ngựa kia còn sợ gì không tìm thấy lối ra khỏi cánh rừng này? Về phần cái tên phong lưu trước mắt này, vừa đúng có thể bỏ hấn ở nơi này cùng lang sói, muỗi, rắn độc qua đêm, cho chừa cái tội, ai bảo hấn là tên đại sắc lang, đã kích tội phạm cũng là một trong những trách nhiệm của nàng!

"Cô nương, người làm sao à nha?" Luân Tự Đông tràn đầy sức quyến rũ phái nam ánh mắt khóa chặt trên người nàng, không hề biết ý đồ của nàng.

"Ta——" nàng thần nhiên cười, như một đóa hồng nở rộ mê hoặc long người, ánh mắt mập mờ không rõ yên lặng nhìn chằm chằm vào hấn, thiên ngôn vạn ngữ giống như không cần nói.

"Người quyết định cùng ta trải qua đêm xuân rồi, có phải hay không?" Hấn nâng lên khoe môi, cẩn thận thưởng thức dung nhan tuyệt mỹ cùng khí chất đặc biệt của nàng, tâm tình của hấn sớm bị một cái nhãn mày, một nụ cười của nàng quây đến khoái chí.

Nụ cười của nàng càng thêm sáng lạn ngây thơ, đầu ngón tay trắng lướt qua bờ vai của hấn, sau đó dừng lại trước lồng ngực rắn chắc của hấn, đầu ngón tay dao động quanh làn da nóng bỏng, làm huyết mạch của hấn nhộn nhạo, dục vọng khó nhịn.

"Nếu như công tử không ngại, tiểu nữ dĩ nhiên nguyện ý theo ngài trải qua đêm đẹp này." Nhập gia tùy tục Hạ Dư cũng học theo văn phong thiếu nữ, lời nói dịu dàng như nước làm người ta tê dại.

"Ghét bỏ? !" Luân Tự Đông nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc dài bóng mượt của nàng, một mùi hương hoa hồng nhàn nhạt truyền theo hơi thở, càng thêm say lòng người. "Đừng đánh giá thấp bản thân, ta dám nói toàn bộ các cô gái trong kinh thành, nàng là người tuyệt sắc nhất."

"Đa tạ công tử khích lệ." Nàng cười nhẹ một tiếng, đem khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp tựa vào trong ngực hấn dựa khẽ. "Công tử, đêm đẹp trôi qua, chúng ta có phải nên nắm chặt thời gian hào hào mà chung đụng một phen."

"Nàng. . . . . Nàng thật là nóng tính a!" Mặc dù đối với hấn, mỹ nữ để ôm ấp yêu thương không phải là số ít, nhưng cô gái trực tiếp giống như nàng ngược lại là lần đầu nhìn thấy.

"Này tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện nha! Chúng ta nhanh rời khỏi nơi này, tìm chỗ nào thoải mái nghỉ ngơi đi!"

"Nhưng——" không biết sao, hấn cảm giác rất không thích hợp.

"Được rồi! Chớ nhưng là! Hiện tại ta lên ngựa trước chờ người, người đến phía trước cây kia giúp ta cầm bọc quần áo." Hạ Dư chỉ vào một gốc cây từng ước chừng cách khoảng hai mươi bước.

"Là gốc cây tùng này sao?" Hấn lần nữa xác định gốc cây nàng chỉ có phải gốc cây tùng cổ này hay không.

"Đứng rồi, ngươi nhanh lên một chút đi lấy đi!" Vừa một hồi làm nũng, khiến hấn thần hồn điên đảo, tay chân mềm yếu, không có lực chống đỡ.

Không có biện pháp, có thể cùng vị mỹ nhân tuyệt xuất này qua đêm xuân, hấn chỉ có thể nghe lời của nàng..., đi đến trước tàng cây lấy bọc quần áo.

Bọc quần áo? Bọc quần áo? Ở đâu ra bọc quần áo đây? Nơi này ngay cả cục đá cũng không có, chẳng lẽ. . . . . Hấn bị chơi xỏ? trong lòng hấn cả kinh, đột nhiên quay đầu, thấy nàng đã cười lên lưng ngựa, kéo dây cương, bộ mặt bề ngễ nhìn hấn.

"Ngươi. . . ." Hấn vô cùng khiếp sợ, thật sự không cách nào tiếp nhận sự thật hấn bị lừa.

"Này! Đại Sắc Quý, người xưa có câu: trên đầu chữ sắc có cây đao. Người háo sắc sẽ không có kết quả tốt, ngươi nên tích đức nhiều thành thiện đi!" Hạ Dư cười nói."Con ngựa này đưa cho ta, coi như là ngươi công đức một lần."

"Ngươi lại dám gạt ta!" Tức giận, Luân Tự Đông đang muốn lao về phía trước cản nàng, nhưng lại thấy hai chân nàng kẹp lại, bốn vó ngựa bay lên không, như mũi tên xuyên gió mà chạy.

Tiếng cười vang dội khắp sơn cốc như tiếng chuông bạc không ngừng vang vọng bên tai hấn. . . . .

Tức giận đan xen, chính hấn cảm thấy xấu hổ, nghĩ xem danh hiệu đệ nhất công tử ở Kinh Thành của hấn toàn bộ thua trong tay cô gái nhỏ kia, thanh danh của hấn toàn bộ bị hủy, nhưng ngay cả tên của nàng hấn cũng không biết, trời ạ! Như vậy sao được? Hấn nhất định phải rửa sạch sự nhục nhã này, mà nàng đừng mơ chạy trốn ra khỏi bàn tay của hấn.

Bán đi con ngựa của Luân Tự Đông, Hạ Dư mua cho mình một bộ trang phục phù hợp với "trào lưu của thời đại", trang sức găm lùa càng tôn lên dung nhan mỹ lệ, nhẹ nhàng tản ra một phen ý vị, mường phần mê người. Đi tới chỗ đám đông phía Tây, phía Bắc là nước Yên, phía Đông giáp với kinh thành Bột Hải, còn ở đây nối liền với Đông Bắc, Tây Bắc cùng Trung Nguyên là đầu mối then chốt, đám đông tụ tập, ngựa xe như nước cực kỳ náo nhiệt.

Đi tới đi lui, thấy phía trước có một đám người vây quanh một toà nhà, chặn đường đi của nàng.

Hạ Dư tò mò nhìn những người này chen lấn xô đẩy, có tiếng nam nhân khàn giọng thét, bọn họ đang cố gắng tỏ tình với nữ tử đứng trên lầu hai, điên cuồng không dứt.

"Nghe nói là Tàn ma ma vừa mới mua được một đại mỹ nhân a!"

"Ta thật sự muốn cùng đại mỹ nhân này uống mấy chén."

"Phun! Kia nào đến phiên ngươi! Nàng sớm bị công tử phong lưu Luân Tự Đông bao rồi!"

"Cái gì! Luân Tự Đông rõ là. . . . ."

Hạ Dư vô tình nghe được những lời đồn đại, ngược lại càng thêm tò mò không biết tên nam nhân làm khuynh đảo các cô gái này, đến tột cùng đáng đáp là cái dạng gì? Vừa mới ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy cô gái tay cầm quạt tròn phe phẩy mỉm cười đưa tình trước mắt dôi đi, lộ ra dung nhan xinh đẹp động lòng người, nhanh chóng thu hút ánh nhìn kinh ngạc của mọi người.

Hạ Dư trợn mắt há mồm, đầu giống như bị Lôi Điện đánh trúng cực kì ngạc nhiên, vậy. . . . . Cô gái kia lại là người nàng oán hận tới tận xương tủy, ước gì có một khẩu súng bắn chết nàng ta- nữ tặc —— Đỗ Nam Nam.

Không thể buông tha, Hạ Dư nổi giận, cũng là bởi vì có quan hệ đến nàng ta, nàng mới có thể xuyên không đến cái thời đại này, tất cả đều là do Đỗ Nam Nam hại nàng!

Nàng tức giận, tính vọt vào trong gian phòng này, tìm Đỗ Nam Nam nói chuyện cho rõ ràng. Nhưng cửa đại môn lại treo tấm biển có khối chữ vàng lại đủ để khiến nàng e sợ. Rõ nét bắt mắt, trên biển có khắc ba chữ "Phong Nguyệt Lâu", người sáng suốt vừa nhìn biết ngay đây là kỹ viện, chắc hẳn Đỗ Nam Nam lựa chọn chỗ này để ẩn nấp là có nguyên nhân đi! Bởi như vậy mới có thể quang minh chính đại ở nơi này hưởng thụ, lại có thể né tránh Hạ Dư đuổi bắt.

Hừ! Nàng ta tính toán thật là tốt! Khiến Hạ Dư vào cũng không được, mà rồi đi lại càng không cam tâm, ảo não cực kỳ.

"Cô nương! Cô nương!" Bỗng dưng, có người kêu Hạ Dư.

Nàng xoay người nhìn lại, lại là người lần trước ở trong rừng, bị nàng mắng nhảm là "Bệnh thần kinh", "Kẻ điên" Chiêu Sa Nhạc, thấy sự xuất hiện của hấn, nàng có cảm giác ngoài ý muốn."Là ngươi?"

Chiêu Sa Nhạc nhẹ gật đầu một cái, cho nàng một nụ cười ôn hòa.

"Làm sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này? Ah? Hai người theo đuôi kia đâu?" Hạ Dư lăm lét nhìn trái nhìn phải trong chốc lát, không thấy hai người tùy tùng hung ác kia.

"Cô nương là nói hai huynh đệ Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ bọn họ sao?"

"Nói nhảm! Không phải bọn hần thì còn ai vào đây?" Hiển nhiên nàng vẫn còn ghi hận.

"Bọn họ ở trong khách điểm nghỉ ngơi, chỉ có một mình ta đi dạo phố."

"Vậy sao?" Hạ Dur không có ý tốt hỏi: "Ngươi chẳng lẽ cũng muốn đến đây ‘ Tầm Hoa Ván Liễu ’ ?" Nàng thật sự không cách nào liên tưởng Chiêu Sa Nhạc hào hoa phong nhã, tác phong nhanh nhẹn với thanh lâu kỹ viện ở chung một chỗ.

"À?" Chiêu Sa Nhạc cũng không biết nàng nói "Tầm Hoa Ván Liễu" là có ý gì, dù sao hần chỉ là một người ngoại bang, đối với văn hoá Trung Nguyên không tinh thông lắm.

"Đừng giả bộ á!" Nàng cười quỷ dị."Ừ! Một mình ngươi ở ‘ Phong Nguyệt Lâu ’, không phải tìm đến mấy cô nương tâm sự, chẳng lẽ ăn no không có việc gì làm?"

"Thật sự là ta tìm cô nương!"

Vừa nghe hần nói như vậy, nàng cũng có chút vô si, bẽ nghề nhìn hần."Ta biết ngay đàn ông các ngươi không có ý tốt mà." Hừ! Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, nhìn hần bề ngoài lịch sự nho nhã, thì ra là trong xương tuỷ cũng là đại lang sói a!

Chiêu Sa Nhạc rất là vô tội, hần cười khỏ nói: "Cô nương, ta là đang tìm ngươi nha!"

"Tìm ta?" Luyện huyền nửa ngày hoá ra "cô nương" Chiêu Sa Nhạc chỉ lại là chỉ nàng? ! Thật khiến nàng không biết nên khóc hay cười, không biết nên nói gì tiếp theo.

"Thật ra thì đêm hôm đó ta từng quay trở về tìm cô nương, chỉ tiếc ta đối với đường núi cũng không quen thuộc, tìm một đêm cũng không thấy cô nương, vì vậy ta đoán cô nương nhất định là đi vào trong thành rồi, liền vội vàng trở ra tìm cô nương, ông trời không chịu khổ tâm người, cuối cùng để cho ta cho tìm được." Chiêu Sa Nhạc mừng rỡ nhìn nàng.

"Ý tốt của ngươi ta rất cảm động, nhưng cũng cầu xin ngươi đừng gọi một câu ‘ cô nương ’ như vậy, một câu ‘ cô nương ’ cũng làm cho ta đau đầu." Hạ Dur nhủ hàng lông mày không vui nói: "Ta họ Hạ, tên một chữ Dur, ngươi cũng có thể cùng đồng nghiệp gọi ta là ‘ tiểu Hạ ’, ngàn vạn lần đừng gọi ta là ‘ cô nương ’, làm ơn."

"Hạ Dur. . . ." Chiêu cát nhạc khẽ đọc tên của nàng, nhàn nhạt cười một tiếng."Thật là một cái tên xinh đẹp."

Hạ Dur bất đắc dĩ cười, nhìn hần chất phác thành thật, đột nhiên linh cơ nhất động, hỏi: "Chiêu Sa Nhạc, ngươi —— có muốn hay không cùng ta đi ‘ Phong Nguyệt Lâu ’ một chuyến, làm quen với các cô nương Trung Nguyên một chút?"

Đề nghị của nàng khiến hần đỏ bừng mặt, mãnh liệt lắc đầu."Không tốt! Không tốt!"

"Đừng thẹn thùng!" Nàng kéo cánh tay của hần, làm hần thần hồn bát đảo."Chẳng lẽ ở Ngõa Lạt các ngươi không có kỹ nữ sao?"

"Nhưng ——"hần dù sao cũng là Vương Tử một nước, sao có thể bước vào cái chỗ dâm tục đó?

"Ai —— chớ do dự, theo ta đi vào !" Không nói thêm lời nào , nàng kéo Chiêu Sa Nhạc vào trong "Phong Nguyệt Lâu".

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Oa! Thật là một nam nhân anh tuấn nha !"

"Đúng a! Là một mỹ nam."

"Đủ để sánh ngang Luân công tử sao!"

Một đám nữ tử thanh lâu mặt trát đầy son phấn , vừa thấy Chiêu Sa Nhạc ngoài cửa, giống như ong mật phát hiện ra đường lập tức vây quanh, ồn ào lộn xộn xoi mói hần một phen, liếc mắt khen không dứt miệng.

Lần đầu tiên trong đời bước vào thanh lâu, bị nhiều cô gái nhiệt tình bao quanh như vậy, gương mặt Chiêu Sa Nhạc ửng hồng, một câu cũng không nói ra được.

"Này! Này! Này! Mấy người các ngươi đang háo sắc cái gì a!" Ngược lại, Hạ Dur có vẻ tỉnh táo hơn rất nhiều. Nàng hưng hần đẩy cái bàn tay bé nhỏ

đang vuốt ve trên người Chiêu Sa Nhạc ra, ngang ngược nói: "Muốn tìm nam nhân sao không tự dựa vào bản lãnh của mình đi tìm, hôm nay vị công tử này là của ta."

Ca Linh xoa xoa cánh tay nhỏ bé bị Hạ Dur đánh, tuy tức giận nhưng nàng cũng không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay đang kéo Chiêu Sa Nhạc đi vào đại sảnh.

"Kỳ quái, Tần ma ma khi nào lại mua một nha đầu hung hãn như vậy?" Ca Linh u oán đầy bụng nghi ngờ.

"Trời mới biết nàng từ đâu xuất hiện, hung dữ a!" Đây là họ cùng chung ý nghĩ.

Đại sảnh "Phong Nguyệt Lâu" trang trí xanh vàng rực rỡ, cột nhà, rèm tường cũng được thiết kế hết sức tinh xảo, bên trong nhà một mảnh ngọc trong vàng son, tiệc rượu linh đình, các vương tôn công tử trái ôm phải ấp chìm đắm trong mỹ nhân, quên hết tất cả.

Bước vào đại sảnh, lòng Hạ Dur như lửa đốt tìm kiếm bóng dáng Đỗ Nam Nam, ánh mắt nàng nhanh chóng quét qua cả đại sảnh, rốt cuộc cũng tìm được Đỗ Nam Nam đang ngồi một mình trên bàn tiệc ở lầu hai, nàng ta đắm đuối đưa tình rót rượu mời khách.

Thấy một màn như vậy, Hạ Dur không nhịn được nóng nảy, bất chấp mọi hậu quả xông thẳng lên lầu hai, bỏ Chiêu Sa Nhạc ở sau lưng, khiến hần lần nữa rơi vào tay mấy cô gái thanh lâu dưới kia.

"Đỗ Nam Nam! Cái nữ tặc này cuối cùng hôm nay cũng rơi vào trong tay ta!" Vừa thấy Đỗ Nam Nam, Hạ Dur trực tiếp mắng to. "Ta khuyên ngươi mau khoan tay chịu trói, bằng không đừng trách ta súng đạn vô tình." Dứt lời, nàng móc khẩu súng của mình ra, hòng súng nhắm thẳng vào Đỗ Nam Nam.

Đỗ Nam Nam kinh ngạc đã sớm quên mất chuyện rót rượu, sắc mặt nàng tái nhợt, cả người lạnh run. "Ngươi. . . . ., ngươi là cảnh sát?" Nàng không thể tin mình đến cổ đại tránh né sự lùng bắt của cảnh sát, thuận đường tìm kiếm 'Bạch ngọc nhận truy', lại hồ đồ mang theo một nữ cảnh sát cùng đến đây.

"Không sai! Ta chính là nữ cảnh sát tới bắt giữ ngươi." Hạ Dur tức giận đến cực hạn cơ hồ đánh mất lý trí.

"Luân công tử!" khuôn mặt Đỗ Nam Nam tái nhợt tránh tới bên cạnh vị khách sau lưng, xót thương nói: "Luân công tử, cứu ta."

"Lúc này chỉ sợ ngay cả Đại La Thần Tiên cũng không thể nào cứu được ngươi rồi." Hạ Dur hướng hòng súng nhắm chính xác vào nàng ta. . . . .

Ah? Đợi nàng cẩn thận nhìn lên trên, trong lòng vừa cả kinh, người Đỗ Nam Nam gọi là "Luân công tử" thế nào lại là đại sắc ma buổi tối mấy ngày trước bị nàng vứt bỏ trong rừng rậm đây?

"Tại sao là ngươi?" Nàng kinh ngạc không dứt, thật là Oan Gia Ngộ Hẹp.

Thấy nàng, Luân Tự Đông vẫn lộ ra nụ cười thần bí, giống như đã sớm biết hai người bọn họ chắc chắn sẽ gặp lại lần nữa, thần sắc không hề có một tia khiếp sợ, vẫn bình thản ung dung như cũ. "Không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt, thấy ta, tâm tình ngươi nên vui vẻ mới đúng?"

"Vui vẻ? Đúng a! Ta dĩ nhiên vui vẻ. Trời cao thật là đối đãi với ta không tệ, ban cho ta một cơ hội tốt như vậy, trước giải quyết cái ác danh 'sói' của đại sắc ma ngươi, sau đó mới diệt trừ nữ tặc Đỗ, có thể thay trời hành đạo ta dĩ nhiên vô cùng vui vẻ." Hạ Dur khề cười lạnh, giều cột nhìn hần.

"Ha. . . . ." Không nghĩ tới lúc này Luân Tự Đông không cho là đúng cười lớn. "Có ý tứ, thật biết điều." Hần đối với nàng lần nữa dấy lên hăng hái, nhàn nhả tiếp tục uống rượu. Cô gái có thể nhiều lần khơi lên sự chú ý cùng tò mò của hần, trên đời này đại khái chỉ có một mình nàng!

Núp ở phía sau hần, lưng Đỗ Nam Nam mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng nắm ống tay áo Luân Tự Đông nói nhỏ: "Luân công tử, nữ nhân kia cũng không phải là đang cùng chúng ta nói giỡn a —— người nhìn cái đồ màu đen trên tay nàng kia, nó so với đao kiếm còn dễ dàng lấy tính mạng người ta hơn."

"Ngươi yên tâm." Luân Tự Đông nhàu mày, trên mặt dâng lên một nụ cười. "Nàng thương thức ta như vậy, sao chịu giết ta đây?" Dứt lời, hần lại uống một ly rượu.

"Da mặt của ngươi là sắt sao?" Hạ Dur cảm thấy hần thật là vô liêm sỉ. "Ta lười phải dài dòng với các ngươi, hiện tại ——" nàng lạnh lùng nói. "Sẽ cho các ngươi một đường đi Tây Thiên!"

"Chờ một chút." Đỗ Nam Nam vội vàng hô to. "Ngươi không thể giết ta! Đừng quên ngươi còn phải dựa vào ta mới có thể trở về hiện đại đi."

Giống như một câu thức tỉnh người trong mộng, Hạ Dur quả nhiên sững sờ nhìn nàng ta hỏi: "Trở về hiện đại?" khuôn mặt nàng sáng rực tràn đầy vui mừng vốn là hàng lông mày phiền muộn, quan trọng là: "Đỗ Nam Nam, ngươi nói là ta còn có cơ hội trở về?"

"Không sai. Chỉ là ngoại trừ ta ra không có ai có thể làm được, nếu như ngươi kiên trì muốn giết ta ——" gương mặt Đỗ Nam Nam có vẻ sợ hãi nhìn chằm chằm súng trong tay Hạ Dur.

"Ai —— sao ngươi không nói sớm!" Bỗng chốc, Hạ Dur thu lại vẻ mặt lạnh lùng, tuôn ra nụ cười ngọt ngào mà say lòng người. "Ta cũng không phải là người không thể thương lượng, có đúng hay không?" Vì biểu hiện hữu thiện, Hạ Dur đem súng lục thu hồi bên thắt lưng. Nàng thầm nghĩ: đợi các nàng thuận lợi trở lại thế giới cũ, sau đó mang Đỗ Nam Nam đưa ra ngoài công lý cũng không muộn!

"Ngươi cũng thật là thực tế!" Đỗ Nam Nam lúc này mới như trút được gánh nặng, nàng nghịch nghịch mái tóc mềm như tơ, liếc Hạ Dur một cái. "Được

rồi! Nơi này không có chuyện của người, người có thể đi."

"Ta đi?" Hạ Dư thất kinh, vội vàng kháng nghị."Nếu như mà ta rời đi nơi này, chẳng phải là cho người cơ hội chạy trốn sao?"

"Làm ơn đi! Cho dù ta có gan trời cũng không dám chuồn mất, được không?" Không biết nên khóc hay cười, Đỗ Nam Nam khẽ tựa vào trong ngực Luân Tịch Đông nói: "Chỉ là, ta hiện tại phải bồi Luân công tử trở về phòng ‘ nghỉ ngơi ’, chẳng lẽ người cũng muốn đi cùng?"

"À? Các người. . . . ." Hạ Dư mắt mở trừng trừng, khó tin nhìn hai người bọn họ.

Luân Tịch Đông vang lên tiếng cười sáng lạng, hần nhìn Hạ Dư trêu ghẹo nói: "Thật ra thì nếu người đi cùng, ta cũng không ngại ——"

"Hạ lưu!" Hạ Dư trợn mắt chán ghét nhìn Luân Tịch Đông một cái, ngay sau đó đem đầu ngón tay chỉ về hướng Đỗ Nam Nam, tức giận nói: "Đỗ Nam Nam! Ta mặc kệ người muốn cùng nam nhân trình độ thấp kém này ở cùng nhau làm cái gì, dù sao. . . . . Dù sao người để cho ta trở lại Đài Loan năm 1998 là được rồi."

"Điểm này sợ rằng thứ cho ta khó có thể làm được, bởi vì. . . . ." Đỗ Nam Nam đem ánh mắt nhu tình dời về phía Luân Tịch Đông nói: "Luân công tử, thật xin lỗi ta có thể làm trễ nải ngài một lát được không, để cho ta cùng nàng hảo hảo mà nói chuyện."

"Này. . . . ." Luân Tịch Đông nghi ngờ nhìn hai người bọn họ, giữa các nàng tựa hồ còn tồn tại hận cũ thù mới, bí mật khiến người ta khó hiểu.

"Luân công tử ——" Đỗ Nam Nam lần nữa cầu khẩn hần đồng ý.

"Được rồi!" Luân Tịch Đông gật đầu, hần cũng muốn biết hai nàng sẽ có cái mảnh khoé gì.

"Cám ơn Luân công tử." Mừng rỡ, Đỗ Nam Nam liền vội vàng đứng lên kéo Hạ Dư đến một góc cửa sổ, giống như có vạn phần thần bí muốn vạch trần, làm người ta càng thêm tò mò hành động của hai người bọn họ.

Luân Tịch Đông nhú nhú mày rậm, mắt chứa nụ cười nhìn bóng dáng xinh đẹp mỹ lệ của Hạ Dư, trong lòng dâng lên vô hạn nhu tình mật ý.

"Cái gì? Phải tìm được một khối ‘ bạch ngọc nhận truy ’ mới có thể trở về tương lai?" Nghe Đỗ Nam Nam tự thuật đầy đủ chân tướng mọi chuyện, nguyên nhân hậu quả, Hạ Dư trong lòng vui buồn một nửa, vui chính là nàng có cơ hội trở về tương lai, lo cũng là không biết đi những đâu tìm "Bạch ngọc nhận truy" theo như lời Đỗ Nam Nam nói? Không có nó, tất cả chỉ thành không khó có thể thực hiện.

"Người không cần phải lo lắng, ta đã biết vị trí của ‘ bạch ngọc nhận truy ’ rồi." Đỗ Nam Nam tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư của nàng."Nó ở trên người Luân Tịch Đông, đây chính là bảo vật gia truyền nhà bọn họ!"

"Người xác định?" Hạ Dư thật sự rất khó tin tưởng Đỗ Nam Nam.

Nhưng Đỗ Nam Nam thành thực nói: "Người yên tâm đi! Ta vừa đến cái thời đại này, liền hỏi thăm những người chung quanh vị trí ‘ bạch ngọc nhận truy ’, nó nhất định là ở trên người Luân Tịch Đông không sai." Lại nói đến đây, Đỗ Nam Nam không khỏi nhìn quanh, xót xa nhìn Hạ Dư."Ta lại nghe nói Luân Tịch Đông trời sanh tính phong lưu, thường xuyên lui tới ‘ Phong Nguyệt Lâu ’, vì muốn thân cận hần lấy trộm bạch ngọc, mới không thể không ủy thân ở chỗ này bán rẻ tiếng cười!"

"Hả?" Hạ Dư trong lòng mừng rỡ, cười."Thật tốt quá! Ta xem tên kia không có đầu óc, nhất định là đầu óc ngu si con nhà giàu. . . . . Như vậy đi! Người chúc hần uống say, thừa cơ trộm lấy ngọc như thế nào?"

"Không có ích lợi gì." Đỗ Nam Nam lắc đầu mà thờ dài."Chiều này ta sớm đã thừa qua, Luân Tịch Đông này từ lượng kinh người,ta uống mấy chén xuống đã say bất tỉnh nhân sự, hần vẫn ổn như Thái Sơn a!"

"Uống rượu không được? ! Vậy. . . . . Vậy người có thể trộm a! Người không phải là ‘ nữ thần trộm ’ sao?" Hạ Dư cố gắng thay Đỗ nghĩ kế.

Đỗ Nam Nam cũng là cảm khái vô hạn."Người không hiểu được võ công của hần phi phạm, thường ngày như lăng tử phóng đảng không kiềm chế được, thật ra thì hần thông minh khôn khéo lại nam hiểm”

"Nói như vậy cũng không thể cướp được rồi, phải hay không?" tâm tình Hạ Dư ngã vào đáy cốc.

"Không, còn có cái có thể tính kế." Nhưng Đỗ Nam Nam lần nữa đốt lên ý chí chiến đấu của nàng.

"Biện pháp gì?" Nàng quả nhiên là hết sức chăm chú.

"Bỏ thuốc!" Đỗ Nam Nam quỷ quyết cười một tiếng."Ta mua một bọc ‘ cường lực mê dược ’ của một gã lang trung ngoài giang hồ, cũng bài trí tiệc rượu, sẽ chờ người nhập tiệc."

"Vậy thì tốt quá, người còn không mau một chút đi!" Hạ Dư thúc giục nàng.

"Này. . . . . Ta vừa nhìn thấy người đến, đột nhiên có chút nhức đầu không thoải mái, cho nên nói ——" Đỗ Nam Nam nhẹ xoa huyệt thái dương, không có ý tốt nhìn Hạ Dư."Cho nên nói hôm nay chuyện này cứ giao cho người làm đi!"

"Vậy làm sao có thể? Ta. . . . . Ta mới không cần đơn độc cùng tên đại sắc ma ở chung một chỗ." Hạ Dư kêu lên.

"Đừng như vậy ! Luân Tự Đông đáng đẹp trai như vậy, vừa là một trong những Tam đại phú trong kinh thành, có thể cùng hân ở một chỗ là ngươi có phúc đời trước đã tu luyện a!" Đỗ Nam Nam 'dụ dỗ' "xong đổi thành giọng điệu 'uy hiếp'." Huống chi lấy được 'bạch ngọc nhận trụ' ta còn phải niệm chú thi thuật, chẳng những hao tổn nguyên khí lại có thể nguy hiểm trí mạng, ngươi cũng đừng chỉ muốn ngồi chờ ăn trắng bữa trưa."

"Ngươi ——" Hạ Dư đang muốn cãi cò.

Nhưng Đỗ Nam Nam không cho nàng cơ hội mở miệng, chỉ thấy Đỗ Nam Nam nhẹ day day đầu. "Đầu của ta thật đau ! Ai! Ta cần phải trở về phòng nghỉ ngơi." Nói xong, Đỗ Nam Nam nhờ tỷ nữ nâng đỡ trở về phòng.

Lưu lại một mình Hạ Dư dọn dẹp cục diện rối rắm, nàng thầm nghĩ: nơi đây không nên ở lâu, ta nên chạy trước thì tốt hơn. Chợt xoay người muốn đi, bỗng dưng có một lực cánh tay mạnh mẽ vòng chắc eo nhỏ của nàng, trong chớp mắt Hạ Dư đã lọt vào trong lồng ngực bền chắc của một người đàn ông. Một cổ hơi thở đặc biệt của phái nam hướng nàng lao thẳng tới.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, thì ra tên nam nhân ôm nàng là —— Luân Tự Đông. Nhưng nàng thấy môi anh đào của hân khẽ nhếch, muốn kêu to, lại bởi vì khiếp sợ mà kêu không lên tiếng, chỉ có thể trừng mắt nhìn hân.

Luân Tự Đông câu môi cười với nàng. "Nếu Đỗ không thoải mái, như vậy hôm nay ngươi đi theo ta!"

"Ngươi, nói, cái..., sao?" Nàng giống như nghe kinh thế hãi tục kỳ văn bình thường kêu to. "Cái người này tên sắc ma ít âm ta !"

"Xuyt!" Luân Tự Đông đem ngón trỏ đặt trên môi của nàng, cười nói: "Không cần lo lắng, ta bảo đảm ngươi sẽ yêu ta."

"Năm mơ!" Hạ Dư đưa tay phải ra muốn cho hân một cái tát, nhưng Luân Tự Đông bản lĩnh nhanh nhẹn đã sớm giữ chặt cổ tay của nàng, khiến nàng không thể động đậy.

"Chúng ta đi thôi!" Luân Tự Đông ôm cả người nàng, hướng trên lầu phòng khách cất bước đi tới.

Mặc cho Hạ Dư giãy giụa gào thét như thế nào, nàng vẫn giống như là một con dê béo đang đợi làm thịt.

"Công tử! Ngài chó đi ! Công tử."

"Công tử!"

Ở "Phong Nguyệt Lâu" phân đông các ca lĩnh đều liều chết dây dưa với hân, Chiêu Sa Nhạc ngồi chồm hổm tông cửa xông ra, chặt vật không chịu nổi rời khỏi "Phong Nguyệt Lâu", căn bản không để ý những tiếng hô sau lưng muốn hân dừng bước .

Hân quan niệm trong lòng nếu không phải là nữ nhân mà mình yêu, há có thể có quan hệ xác thịt đây? Ngày xưa trong truyền thuyết Nguyên Chi người dạy đạo nghĩa lễ phép, hôm nay tới "Phong Nguyệt Lâu" lại làm hân đối với quan niệm tình cảm của nhân sĩ Trung Nguyên sinh ra rất nhiều chất vấn, hơn nữa nghĩ tới đám người kia lôi kéo hân uống rượu, mạnh mẽ ôm hân, khiến mồ hôi lạnh trên trán hân trào bốc lên.

Giờ phút này Hạ Dư vẫn thân vùi lấp trong "Phong Nguyệt Lâu", vì cứu nàng thoát khỏi hiểm cảnh, hân vội vàng tăng nhanh bước chân, tính toán trở về khách điểm cùng Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ hai người hội hợp, lại đi tới "Phong Nguyệt Lâu" cứu Hạ Dư!

Lòng hân như lửa đốt, toàn tâm toàn ý nhớ thương Hạ Dư, chỉ mong nàng có thể bình an vô sự.

Bịch một tiếng, cửa phòng bị Luân Tự Đông đóng chặt, mà Hạ Dư kinh sợ giống như con mèo nhỏ, hoa dung thất sắc lui tới góc tường.

"Nàng không cần phải sợ ta như vậy! Ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng." Thấy nàng chịu đủ kinh hoàng, Luân Tự Đông không khỏi sảo nào tự hỏi: chẳng lẽ hân khiến nàng không cách nào tin cậy hân sao? Hân cỡ nào chờ đợi nàng gỡ bỏ lớp băng hân trong lòng, hoàn toàn cảm nhận sự nhiệt tình của hân đây?.

Vậy mà Hạ Dư cũng không tiến lên trước nửa bước, chỉ là lùi lại vài bước ở một góc bất động, một đôi tròng mắt lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào hân, nàng hoàn toàn không có biện pháp phỏng đoán nội tâm của hân đến tột cùng đang suy nghĩ gì? Hân dẫn nàng vào trong gian phòng này là có ý đồ gì đây?

Lần đầu tiên gặp hân, thật sự trái tim nàng từng rung động, nàng cũng không phủ nhận mình không cách nào trốn tránh ánh nhìn chăm chú nóng rực của hân, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới hân là tên phong lưu háo sắc, nàng liền cường bách mình thu lại tất cả hảo cảm đối với hân, không muốn trở thành nạn nhân của sự phong lưu của hân.

"Nàng tới rót rượu cho ta, được không?" Luân Tự Đông ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cố gắng mời nàng cùng nhau thưởng thức rượu ngon.", tới đây ngồi." Hân chỉ chỉ cái ghế ngồi bên cạnh.

"Ta không phải gái thanh lâu để cho ngươi vênh mặt hást hàm sai khiến, ta có gì phải bồi ngươi uống rượu, thay ngươi rót rượu, ngươi —— ngươi đợi kiếp sau đi!" Hạ Dư liếc xéo hân, muốn dùng thái độ cứng rắn làm cho mình không đến nỗi sa vào sức quyến rũ phái nam tràn đầy dụ dăng của hân.

"Ha. . . . ." Luân Tự Đông bất đắc dĩ cười khổ, tự mình rót đầy rượu rồi uống một hơi cạn sạch, rượu mặc dù ngọt, trong đầu của hân lại cảm thấy chua

xót, hiềm có cô gái nào có thể kháng cự được nhu tình của hắn, mà nàng tính khí quật cường lại nhiều lần không chấp nhận hắn, khiến hắn có rất nhiều cảm xúc, đặc biệt là nàng đối với hắn mà nói, cùng các nữ tử mua vui kia không giống nhau, hắn không phải phải hết tâm tư muốn tìm hiểu rõ một nữ nhân! Nàng cố tình khiến hắn không thể tiếp cận.

Thấy hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, Hạ Dư nghĩ lại lời Đỗ Nam Nam nói :trong rượu và thức ăn đã xuống thuốc mê!

Nhìn hắn mặt không đổi sắc lại uống xong chén thứ hai, nàng không hiểu hắn như thế nào khí sắc không đổi, tinh thần sáng láng như cũ, không hề có dấu hiệu hôn mê ?

Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ là do nữ tặc Đỗ Nam Nam kia làm, dụng ý là muốn đem nàng vây khốn tại nơi này, mà thừa cơ lên trốn? Trời ạ! Nếu sự thật là như thế, nàng nên làm thế nào cho phải đây? Cũng không thể chờ Luân Tự Đông uống say rồi lại chạy nữa? Ngộ nhờ. . . . . Ngộ nhờ hắn say rượu sau đó thủ tính đại phát , nàng chẳng phải là thảm hại hơn sao?

Không, không được, nàng phải nghĩ ra biện pháp chạy đi mới đúng.

Giờ phút này, về mặt hắn tự nhiên nâng chén muốn uống chén thứ ba, Hạ Dư bỗng chốc chạy tới , cướp ly rượu trên tay hắn, vội vã đem rượu trong chén đổ hết xuống mặt đất."Đừng uống nữa!" Trong rượu này đã bị Đỗ Nam Nam trộn lẫn thuốc mê, uống nữa người sẽ đi đời nhà ma !"Miệng của nàng tràn đầy lo lắng với hắn.

Luân Tự Đông cảm thấy trái tim một hồi ấm áp, nở nụ cười tùy ý sâu hơn."Không nghĩ tới nàng đau lòng thay ta." Được voi đòi tiên hắn lại lớn mật ôm nàng vào lòng, khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, nói:"Ta thật sự cảm động, thật vui mừng."

"Vậy sao?" Nàng thản nhiên cười, chói lọi như đóa hoa giữa hè mê người, hai mắt long lanh đắm đuối đưa tình với hắn, bốn mắt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không khí bốn phía lâm vào một trạng thái giăng co, làm Luân Tự Đông bất giác trong lòng một hồi hoảng hốt, trong cơ thể vừa xôn xao lại xuất hiện lửa nóng.

Hắn nhẹ nâng gương mặt mê người của nàng , không tự chủ được cúi thấp đầu xuống muốn hôn, nàng khẽ run đôi môi. Bỗng chốc, cổ của hắn cảm thấy một hồi lạnh lẽo, định thần vừa nhìn, chỉ thấy Hạ Dư chẳng biết lúc nào đã lấy một cây chủy thủ kề ngay cổ hắn.

"Nàng. . . . ." hắn kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ có hành động này, khiến hắn không kịp phòng bị.

Mà Hạ Dư còn lộ ra nụ cười lạnh lùng . "Ta tại sao có thể để cho người uống rượu độc mà chết đây? Đây chẳng phải là tiện nghi cho người!" Thật ra thì nàng cũng không tính làm tổn thương hắn, chỉ là hi vọng hù dọa hắn một chút, cho hắn biết khó mà lui thôi! Mà nàng cũng thừa cơ bỏ đi a!

"Thật là độc nhất lòng dạ đàn bà." Bị nàng cầm đao uy hiếp, Luân Tự Đông giống như là bị nước dập tắt ngọn lửa, tâm tình vừa xuống thấp cũng nản chí, hắn cố gắng như vậy lấy lòng nàng, để ý nàng, không nghĩ tới nàng đối với hắn đây cỡi lòng địch ý."Ai! Người đúng là đũa ngọc, chẳng lẽ người không biết có nhiều thiếu nữ nguyện ý đi theo ta cả một đời sao?" Nhưng hắn chỉ hy vọng có thể cùng nàng –cô gái đặc biệt như vậy làm bạn hắn cả đời, chỉ tiếc nàng cũng không cảm kích.

"Người thường ra vào những nơi này, nữ nhân nào không phải thấy tiền sáng mắt a! Người ta là coi trọng ngân lượng của người, cũng không phải là người của người." nàng đem hắn bốn cột không đáng giá một đồng. Trên thực tế nàng một chút cũng không ưa thích nhìn thấy những cô gái khác bày ra bộ dáng ôm ấp yêu thương đối với hắn, có lẽ chính là bởi vì nàng đồ kị đi! Nàng ghét hắn luôn có thái độ phong lưu không cự tuyệt nữ nhân, quả thực là hoa tâm đại thiếu sao!

Giờ phút này Luân Tự Đông nở ra nụ cười thần bí."Họ muốn "ngân lượng" của ta, vậy còn người? Người muốn cái gì? Cứ mở miệng, ta nhất định cho người." Nàng là nữ tử duy nhất đáng giá khiến hắn phải hết tâm tư đi lấy lòng, vì nàng, hắn cam tâm bỏ ra như vậy.

Nghe xong lời của hắn, trong lòng nàng vui mừng."Có thật không?"

Luân Tự Đông mỉm cười gật đầu.

"Như vậy. . . . . Như vậy ta muốn ‘ bạch ngọc nhận truy ’, người có thể tặng nó cho ta sao?" Thấy hắn dứt khoát đồng ý, nàng cũng không dài dòng dây dưa, trực tiếp nói với hắn vật mình muốn đúng là bảo ngọc gia truyền của hắn —— bạch ngọc nhận truy.

Hắn ngược lại có vẻ kinh ngạc không dứt."Nàng nói ‘ bạch ngọc nhận truy ’?"

"Không sai! Thế nào? Chẳng lẽ lời người vừa mới nói ra, hôm nay nghĩ lại muốn chối bỏ hay sao?" Nàng đoán được hắn không thể nào dễ dàng như thế mà đem khối ngọc truy đưa cho nàng.

Nghe xong lời của nàng..., Luân Tự Đông lại mỉm cười."Ai! Nàng thật đúng là một công nữ đạo tặc, đầu tiên là đánh cắp ngựa của ta, hiện tại ngay cả ta người của ta nàng đều muốn rồi."

"Người nào. . . . . Ai muốn người của người?" Nàng tức giận phản nộ nói.

"Chẳng lẽ nàng không biết ‘ bạch ngọc nhận truy ’ đối với Luân gia ta có ý nghĩa phi phàm sao?" Ánh mắt của hắn vừa thần bí lại tràn đầy sức quyến rũ phái nam.

"Ta không quan tâm nó có cái ý nghĩa gì, dù sao ta nhất định muốn nó!" Giọng điệu của nàng kiên quyết.

"Thật ra thì đem ‘ bạch ngọc nhận truy ’ cho nàng, ta cũng không phản đối, chỉ là ——" hần yên lặng đưa mắt nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, không khỏi cau mày nói: "Ta ngay cả phương danh của nàng cũng chưa biết, qua loa thành thân như thế liệu có ổn không đây?"

"Thành thân?" Nàng không hiểu tại sao lại nhắc đến hai chữ thành thân, nhưng trong lòng nàng lại có dự cảm chẳng lành.

"Đúng a! người giữ ‘ bạch ngọc nhận truy ’ chỉ có thể là nàng dâu, biết không?" Về mặt của hần nghiêm túc, đứng đắn nói.

"Ta không biết a!" Nàng ngược lại về mặt vô tội, không biết làm sao, không trách được Đỗ Nam Nam cứng rắn đem nhiệm vụ này giao cho nàng, thì ra là khỏi "Bạch ngọc nhận truy " này đối với Luân gia có ý nghĩa phi phạm.

"Nàng không phải biết cũng không còn quan trọng ." Luân Tự Đông nhu giọng nói nói: "Chẳng bằng chúng ta hảo hảo nắm chặt thời gian, ta ôn tồn đối đãi nàng thật tốt, ‘ bạch ngọc nhận truy ’ chính là của nàng."

"Người ——" Hạ Dư đỏ bừng mặt, hần coi nàng là người nào? Thế nhưng nghĩ cảm một khối ngọc truy đánh chủ ý lên nàng, quá khi dễ người đi! Nghĩ đến đây nàng không khỏi giận dữ.

"Người tự đâm đầu vào chỗ chết!" Nàng tức giận quơ quơ chủy thủ trong tay, muốn đâm hần, vậy mà Luân Tự Đông bản lĩnh nhanh nhẹn lại không tổn chút sức lực nào né tránh.

"Nàng giết ta, nhưng cả người cả của đều mất!" Hần nhắc nhở nàng.

"Người nào quan tâm! Ta không lạ gì." Nàng nắm chặt chủy thủ, lấy tốc độ nhanh chóng hơn vung cho hần một đao công kích, nếu không phải là hần nhanh như chớp, sợ rằng sớm bị nàng phá hủy gương mặt tuấn tú kia.

"Nàng đùa thật hay sao?" Hần nghiêm túc.

"Nói nhảm!" Chợt lại bỏ thêm một đao, mắt thấy hần bị buộc tới bên giường đã không còn đường có thể lui, nàng thừa dịp hần sắp không còn kịp chạy trốn, đem hết toàn lực vung một đao.

Oa! Một đao kia đâm vào vừa mãnh liệt lại thâm sâu, nhưng cũng là đâm trúng gối đầu trên giường . Hần đã sớm biết nàng vung đao, dùng sức đẩy tay của nàng, khoong có trọng tâm, cả người nàng té trên người của hần, mà hần giống như cũng vui vẻ thuận thế ngã lên giường, chủy thủ sắc bén trùng hợp cắm ở trên gối đầu. . . . .

Cùng nghe nhịp tim của hần Hạ Dư không khỏi đỏ mặt, hô hấp dồn dập, nàng rút cuộc bừng tỉnh hiểu ra, rơi vào trình độ lúng túng như vậy; mới là mục đích của hần thực sự, khó trách hần mới vừa chậm chạp không chịu động thủ, chỉ là lui về bên giường.

"Không nghĩ tới nàng lại vội vã cùng ta ngủ chung cùng giường?" Hần chau chau mày, cười nói.

"Người vô si!" nàng xấu hổ muốn rút chủy thủ cắm ở trên gối đầu lần nữa tập kích hần. Nhưng

Luân Tự Đông há là đèn cạn dầu, thấy thế chợt xoay người, đem nàng đè xuống phía dưới, lấy khuỷu tay giữ người nàng lại, đưa mắt nhìn dung nhan động lòng người của nàng.

"Chẳng lẽ nàng không thể dịu dàng với ta một chút sao?" Hần hết sức nhu hòa hỏi, cũng đem chủy thủ mới vừa suýt nữa sát thương hần ném xuống dưới giường.

"Không thể!" Nghĩ xem nàng thân là bảo mẫu nhân dân, há có thể hướng tới hần cúi đầu? Nàng lấy khuỷu tay dùng sức đụng hần, hung hăng đạp hần một cước.

"Lại tới!" Giống như là mất đi tính nhẫn nại loại, hần có vẻ không vui."Sự kiên nhẫn của ta có hạn, chớ khảo nghiệm ta." Một mặt nói qua hần tiến đến gần nàng.

Thấy hần từng bước từng bước tiến tới gần, Hạ Dư phát lạnh, hoảng sợ nhìn hần."Người. . . . . Người không được qua đây"

"Ta có sao phải nghe nàng đây?" Luân Tự Đông xé màn trướng trước giường, không đợi nàng giãy dụa phản kháng đã hung hăng trói hai tay nàng, đem lấy tay nàng buộc chặt ở sau lưng.

"Khôn kiếp, người mau thả ta ra!" Nàng cố gắng giãy giụa cũng là vô công, lực lượng của hần hơn xa nàng.

"Nàng còn hô to gọi nhỏ nữa, có phải hay không muốn ta bịt miệng của nàng lại đây?" Hần nâng gương mặt của nàng, tựa như thật không phải là đang nói.

Hạ Dư trừng mắt nhìn hần, ngoan ngoãn im lặng.

"Đúng rồi, nàng tên gì vậy?" Luân Tự Đông dịu dàng hỏi thăm.

"Hừ!" Nàng không cảm kích quay mặt, không chút nào nguyên để ý tới hần.

Đối mặt với sự lạnh lùng của nàng, Luân Tụ Đông cũng không buông tha, ngược lại tìm trong túi áo lấy ra một vật phẩm, hiện ra ở trước mặt nàng."nàng xem, đây chính là ‘ bạch ngọc nhận truy ’ nàng muốn!"

Hạ Dư nhìn bạch ngọc nhận truy tinh mỹ trong tay hắn, trong lòng không khỏi thổn thức, vì trở lại tương lai nàng phải cần đến nó, vậy mà nàng có thể nào lấy chính hạnh phúc cả đời mình đi trao đổi đây? Nàng không thích giao dịch này tựa như tình cảm, càng bối rối với mưu đồ của Luân Tụ Đông, nhưng nếu hắn chỉ là gặp dịp thì chơi, vì sao hắn lại cam tâm dùng khối ngọc truy để đổi lấy tình cảm của nàng? Hôn nhân thật sự thích hợp cho hắn trên hoa ghẹo sao? Nàng thật bị hắn làm cho hồ đồ.

"Nếu như nàng nguyện ý hảo hảo phục vụ ta, nó lập tức là của nàng." Luân Tụ Đông nhìn ra được nàng đối với "Bạch ngọc nhận rơi" hứng thú nồng hậu, vì vậy nói lên điều kiện trao đổi." Nàng suy tính như thế nào đây?"

"Này. . . ." Nàng hơi có vẻ do dự, bỗng chốc trong đầu linh cơ nhất động, nàng lại gật đầu đồng ý điều kiện của hắn."Ta đồng ý ngươi, chỉ là ngươi phải cời tay của ta trước."

"Nhưng nếu ta thay nàng mở trói, nàng có thể hay không lại không nghe lời?" Luân Tụ Đông mặt nghi ngờ chăm chú nhìn nàng, rất không tin tưởng lời hứa của nàng.

"Trời đất chứng giám, ta tuyệt sẽ không nuốt lời." Vì vật lộn độ sức lấy sự tin tưởng của hắn, nàng không thể không nở nụ cười rục rịch, dịu dàng nói: "Mới vừa rồi chỉ là đùa giỡn với ngươi, thật ra thì ta đối với ngươi vừa gặp đã thương."

"Thật là động lòng người." Hắn hiển nhiên cười một tiếng, sau đó che giấu nở nụ cười rất là mê hoặc nhìn thanh chủy thủ dưới giường kia."Ta nhớ được nàng mới vừa ra tay, muốn đẩy ta vào chỗ chết a!"

"Đây là bởi vì ta sớm biết ngươi chân tay nhanh nhẹn, nhất định có thể né tránh được!" Nàng điềm đậm đáng yêu nói."Nếu như là thật đâm ngươi bị thương, ta nhất định đau lòng."

"Vậy sao?" Tim của hắn bắt đầu dao động.

"Đó là đương nhiên." Nàng gật đầu như bầm tỏi, bộ dáng thật là vô tội.

"Này —— được rồi!" Luân Tụ Đông rút cuộc thả lỏng phòng bị, thay nàng mở trói.

Lấy lại tự do Hạ Dư lập tức tìm kiếm bóng dáng "Bạch ngọc nhận truy", cũng không có thu hoạch, liền vội vàng hỏi: "Luân Tụ Đông, ngọc đâu? Ngọc ở đâu?"

Nhìn nàng chột biến giọng điệu cùng vẻ mặt, Luân Tụ Đông đột nhiên cảm thấy mình không nên mềm lòng. . . . . Hắn lắc đầu nói: "Nàng chưa thực hiện cam kết a!"

"Ta ——" nói giỡn, nàng thế nào khả năng đem mình khi còn sống trong sạch đoạn tổng trong tay hắn đây? Mới vừa đồng ý, chỉ là vì có thể làm cho hắn cời trói cho nàng thôi.

"Có câu nói là ‘ xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng ’, chúng ta tựa hồ lãng phí quá nhiều thời gian !" Luân Tụ Đông kéo tay nhỏ bé của nàng, hôn qua mỗi một đầu ngón tay, mất một giây đồng hồ cũng không bỏ được nhìn nàng, trong lòng khát vọng nàng nhanh chóng lan tràn ra, trở thành ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, lần nữa lại cháy lên.

Hạ Dư gò má nóng như lửa, nhịp tim đập mạnh mặc dù nàng thử bỏ qua cảm giác lạnh lùng của mình đối với hắn, vậy mà hắn dịu dàng, nụ hôn của hắn, hắn đụng vào lại mãnh liệt mà chấn động nội tâm của nàng, trào dâng từng đợt sóng mãnh liệt, khiến nàng mê man dừng lại. . . . .

Có lẽ là lý trí rút cuộc chiến thắng tình cảm, nàng phát hiện mình lại chìm đắm trong lưới tình của hắn, không khỏi sợ hãi phải lần nữa đóng băng trái tim của mình, không cho nửa điểm nhiệt tình đáp lại hắn.

"Không!" Bỗng chốc, nàng cắt đứt nụ hôn của hắn, nhanh chóng đem tay thon thu hồi."Ngươi rút ngay, không nên đụng ta." Nói xong, chột xoay người muốn nhảy xuống giường.

Nhưng hắn há để cho nàng chạy trốn lần nữa? Cúi chỏ chuyển một cái, nhẹ nhàng bóp chặt cổ tay của nàng nói: "Hôm nay không cho nàng đi."

"Ngươi. . . . . Ngươi buông ta ra, ta muốn hô cứu mạng!"

"Tự nhiên muốn làm gì cũng được." Luân Tụ Đông cười một tiếng."Nơi này chính là ‘ Phong Nguyệt Lâu ’, nàng ở trong phòng hô to ‘ cứu mạng ’, người ngoài nghe chỉ sợ sẽ có chỗ hiểu lầm a!"

"Hiểu lầm ngươi cái đầu ngươi! Ngươi cho rằng mỗi người đều giống như ngươi tâm địa bất chính sao?" Nàng trách cứ hắn.

"Tự nhiên muốn làm gì cũng được." Luân Tụ Đông ngược lại một bộ chờ nhìn bộ dáng nàng thất bại.

Nàng có tình không tin, lấy giọng lên tiếng hô to."Cứu mạng! Người tôi cứu mạng a!"

Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ trên trán nàng nhỏ xuống, nàng chờ đợi kỳ tích phù xuồng, thật mong có thể có một anh hùng ở phía trước cứu nàng . . .

"Cứu mạng a!" Nàng lên tiếng lần nữa hô to.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hạ Dư đáng thương kêu khan cả giọng vẫn không thấy có người nào ở phía trước đến cứu mình.

Ngược lại Luân Tự Đông cười lúm đồng tiền, làm bộ ngồi yên xem kịch hay, bộ dáng hài lòng. "Được rồi! Được rồi! Đừng kêu nữa, căn bản sẽ không có người tới ——"

Không ngờ lời nói chưa kịp nói xong, đã có người phá cửa, xông vào trong phòng ngủ, Luân Tự Đông không khỏi mê hoặc, người tới là ba gã nam tử cao lớn, nhìn cách bọn hắn ăn mặc, không hề giống nhân sĩ Trung Nguyên.

"Chiêu Sa Nhạc!" Hạ Dư giống như nhìn thấy Bồ Tát sống ánh mắt sáng lên, ông trời không chịu khổ tâm người, cuối cùng cũng có người tới cứu nàng.

"Hạ cô nương, nàng không cần phải sợ, Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ đều đã tới!" Chiêu Sa Nhạc nói.

Thừa dịp Luân Tự Đông còn hoảng hốt, Hạ Dư vội vàng chạy về phía bên cạnh Chiêu Sa Nhạc, thật giống như nhìn thấy người thân .

"Hạ cô nương, hân . . . . Hân không có làm tổn thương nàng chứ?" Thấy nàng hoa dung thất sắc, Chiêu Sa Nhạc thật là đau lòng.

"Không có ——" ban đầu nghĩ vội vàng lời kéo Chiêu Sa Nhạc chuồn mắt, nhưng thấy giờ phút này nàng là lấy nhiều địch ít, cần gì lo lắng nanh vuốt của Luân Tự Đông đây? Lại nghĩ mới vừa rồi không duyên cớ bị hắn bốn cột, thật sự không cam lòng, vì vậy nàng mới nói: "Chiêu Sa Nhạc, hân tạ . . . . Không! Hân đoạt đồ của ta."

"Cái gì?" Luân Tự Đông hết đường chối cãi nhìn nàng.

"Hân, hân cướp đi ‘bạch ngọc nhận trụ’ của ta, đó là ngọc bội gia truyền a!" Hạ Dư còn nói.

Trời ạ! tương truyền Cổ Ngọc là của Luân gia bọn họ nay lại thành bảo ngọc gia truyền của nàng, khiến hắn không biết nên khóc hay cười. "Người đừng ăn nói bừa bãi, ngậm máu phun người."

"Chiêu Sa Nhạc, người xem hân là thái độ gì!" Hạ Dư đầy bụng uất ức gục đầu vào trong ngực Chiêu Sa Nhạc khóc lóc kể lể. "Người mau gọi Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ thay ta đoạt lại a!"

"Tốt, tốt, tốt, nàng đừng vội." Bị nàng làm nũng, Chiêu Sa Nhạc hoàn toàn không có lực chống đỡ hạ lệnh: "Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ, các người mau thay ta bắt lấy hân!"

"Dạ, Điện hạ." Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ lập tức phụng mệnh mà đi.

Cả phòng tràn đầy hơi thở nóng nảy, Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ tay không cùng Luân Tự Đông giao thủ .

Hạ Dư ngẩng đầu lên xem cuộc chiến, nàng há có thể bỏ qua trận "Phục Ma" này, kịch hay? Nhưng là. . . . .

Nhưng là trước mắt tình thế tựa hồ cũng không lạc quan, hai người Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ bị đánh rất thê thảm.

Tại sao lại như vậy chứ? Hạ Dư nán lòng thoát chí, lạnh run cả người nhất thời sực tỉnh. "Mau chạy a! Chiêu Sa Nhạc." Hạ Dư nhỏ giọng nói. Thước thời là trang tuần kiệt, thừa dịp Luân Tự Đông xông ra ngoài, nàng biết Luân Tự Đông sẽ không lạm sát kẻ vô tội, mà hai người tùy tùng trung thành kia có thể chống đỡ thêm chốc lát, nàng phải nắm chặt thời cơ này mà bỏ chạy.

Hạ Dư bắt đầu hiểu một sự thật: Luân Tự Đông tuyệt không phải là một kẻ ngu xuẩn, cao lương mỹ vị, muốn từ trên người hân cướp lấy "Bạch ngọc nhận trụ", sợ rằng so với lên trời còn khó hơn. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi vì tương lai muốn trở lại của mình hi vọng mong manh mà trái tim băng giá không thôi, bước kế tiếp nàng đến tột cùng phải làm như thế nào mới đúng?

"Đau quá!" Mật Tu Vũ kêu thảm. "Người nhẹ một chút."

"——" Mật Tu Văn cố nén đau, cắn răng chống gượng.

Hạ Dư cùng Chiêu Sa Nhạc đang vì hai người bị thương mà quay về bồi thuốc băng bó vết thương. Hai người này vết thương chồng chất căn bản là bị đâm tó của "Phong Nguyệt Lô" đưa trở về khách điểm, đối phương còn buông lời nói nặng, nếu hai người bọn họ lại đi tìm Luân Tự Đông gây phiền toái,, lần sau liền chặt đi tay chân của bọn họ!

"Người coi thương ta!" Mật Tu Vũ oán trách.

"Này! Có người thay người phục vụ đã rất khá, người còn không hài lòng?" Hạ Dư đáp lại.

"Hai huynh đệ chúng ta là bởi vì người mới bị thương." Mật Tu Vũ bất bình nói."Người người nào không trêu chọc, cố tình chọc phải một Võ Lâm Cao Thủ, thật là lấy mạng chúng ta!"

"Ta. . . . . Ta nào biết tên khốn kiếp này võ công cao như vậy? Ai! Thôi, hôm nay là ta thành thật xin lỗi mọi người, ngày sau nếu có cơ hội ta nhất định sẽ bồi thường các người." Hạ Dư đau lòng xin lỗi, để cho ba người bọn họ cuốn vào cuộc sống gió này, thật sự uất ức cho bọn họ.

"Thật ra thì chúng ta không cần người bồi thường, chỉ hy vọng người có thể đối đãi với Vương Tử Điện Hạ chúng ta thật tốt ." Vẫn trầm mặc không nói một câu Mật Tu Văn cũng mở miệng.

Chiêu Sa Nhạc cảm thấy ngoài ý muốn hô: "Mật Tu Văn, chớ có vô lễ."

"Điện hạ, thuộc hạ nói từ đáy lòng, nhưng nếu nàng có thể thật lòng đối đãi với ngài, cho dù muốn hai huynh đệ chúng ta hy sinh cũng không đáng tiếc." Mật Tu Văn một mảnh trung thành nói.

"Hạ cô nương, người hãy thành thật trả lời ca ca ta !" Mật Tu Vũ nói tiếp.

"Này. . . . . Tốt, các người yên tâm đi! Từ nay về sau ta nhất định sẽ đối đãi hẳn thật tốt." Hạ Dư thật lòng mà coi hẳn là bằng hữu.

Nhưng Chiêu Sa Nhạc lại hiểu sai ý nàng, trong lòng dâng lên ngọt ngào, má lúm đồng tiền, ngay từ lúc mới gặp Hạ Dư trong nháy mắt, hẳn liền nhận định nàng là của hắn trong cuộc đời này.

"Hạ cô nương, chúng ta đi ra ngoài trước! Để cho hai người Mật Tu Vũ, Mật Tu Văn tĩnh dưỡng chữa thương." Chiêu Sa Nhạc dịu dàng đề nghị với nàng.

"Cũng tốt." Hạ Dư gật đầu, đứng dậy theo Chiêu Sa Nhạc rời khỏi phòng, đi tới hành lang dài.

"Hạ cô nương, chúng ta đều là khách quê người, không bằng đồng hành, cùng chiếu cố lẫn nhau." Chiêu Sa Nhạc chờ đợi nói.

"Không, Chiêu Sa Nhạc." Hạ Dư nhã nhặn từ chối yêu cầu của hắn."Ta còn có một số việc phải đi làm, nếu có duyên chúng ta tự có thể gặp lại."

"Nhưng——" Chiêu Sa Nhạc sao có thể đồng ý cùng nàng tách ra?

"Ta thật sự có chuyện phải làm, cáo từ trước." Hạ Dư vẫy tay chào tạm biệt trước, trực tiếp hướng "Phong Nguyệt Lô" lên đường.

Nàng phỏng đoán Luân Tự Đông nhất định sẽ thừa cơ tìm Đỗ Nam Nam gây phiền phức, mà Đỗ Nam Nam lại là cứu tinh giúp nàng trở về tương lai, tuyệt đối không thể bị một chút tổn thương nào.

Vô luận"Phong Nguyệt Lô" là đầm rồng hang hổ hay là núi đao chảo dầu, nàng đều phải đi một chuyến đến "Phong Nguyệt Lô", nghĩ biện pháp cứu Đỗ Nam Nam ra, nếu không nửa đời sau của nàng khẳng định phải chết già ở đây.

"Phong Nguyệt Lô" vẫn là một mảnh xa hoa lãng phí, mùi son phấn nồng đậm làm cho người ta nôn mửa.

Tần ma ma vừa thấy Hạ Dư lại đến, lập tức nhiệt tình truyền lời của Luân Tự Đông: "Tiểu cô nương, người nhất định là tìm Đỗ Nam Nam đi! Luân công tử mới vừa phân phó, hẳn đang cùng Đỗ Nam Nam ở trong phòng chờ người."

"Đỗ Nam Nam đâu?" Hạ Dư tương đối quan tâm cái này.

"Nàng đang phục vụ Luân công tử a!" Tần ma ma cười trả lời.

"Đáng ghét!" Nàng đoán được Luân Tự Đông sẽ tìm Đỗ Nam Nam gây phiền toái, nàng tức giận dùng dùng chạy thẳng tới lầu hai, đá cửa phòng một cái xông vào phòng ngủ Đỗ Nam Nam.

Trong phòng ngủ to như vậy chỉ thấy Đỗ Nam Nam bị cột vào ghế ngồi, không thể động đậy, mà Luân Tự Đông im lặng không nói ngồi một bên uống rượu.

"Người cuối cùng cũng tới, Hạ cô nương." Luân Tự Đông từ trong miệng Đỗ Nam Nam biết được tên nàng, hẳn tà tà mỉm cười."Ách. . . . . gọi người ‘ tiểu Dư ’ như thế nào?"

"Ghe tởm!" Hạ Dư nhìn hắn."Người có phải hay không tâm lý không bình thường ! Sao luôn thích trối người?" Chính nàng cũng có kinh nghiệm bị hắn buộc chặt thê thảm.

"Không có biện pháp, vì gặp lại được ngươi, ta không thể không ra hạ sách này." Luân Tụ Đông vô tội nói.

"Tất cả đều là do ngươi làm hại á!" Bị trói chặt khiến chân sưng đỏ Đỗ Nam Nam đỏ hét lỏn: "Ta không phải bảo ngươi chờ hần uống xong bình rượu kia động thủ lần nữa sao? Ngươi chính là thiếu kiên nhẫn, mới để cho ta rơi vào kết quả như vậy."

"Ta thấy hần uống liền vài ly rượu lại không thấy hần có mất giác, mới nghĩ là được hiệu chưa đủ a! Vốn cho là mình động thủ tương đối mau. . . . ." Hạ Dư ngập ngừng giải thích.

"Ngu ngốc; ngươi làm sao là đối thủ của hần?" Đỗ Nam Nam đỏ xi mũi coi thường.

"Này! Ta tốt bụng tới cứu ngươi, ngươi thế nhưng mắng ta là ngu ngốc?"

"Khiến con vịt đã bị luộc chín bay đi mất, không phải ngu ngốc là cái gì?"

"Ngươi đừng được voi đòi tiên, ta ——"

"Đủ rồi, hai vị." Thấy các nàng càng tranh cãi càng hung, càng không thể thu thập, Luân Tụ Đông vội vàng hô ngừng. Mây rậm nhú chặt, hần có chút không vui nhìn họ nói: "Ta không phải là đặc biệt tới nghe các ngươi thảo luận chuyện như thế nào ‘độc hại’ ta.".

"Vậy ngươi muốn làm cái gì?" Hai nữ nhân trăm miệng một lời.

"Ta muốn biết thân phận của hai người các ngươi." Luân Tụ Đông đáp.

"Luân Tụ Đông, nếu như chúng ta nói thật cho ngươi, ngươi có phải hay không sẽ lập tức thả ta đi?" Đỗ Nam Nam hỏi thăm.

"Phải" hần gật đầu

Ngược lại Hạ Dư liếc xéo hần nói: "Vô dụng, Đỗ Nam Nam, chúng ta nói thật cho hần, hần cũng sẽ không tin a!" Dù sao các nàng cũng trải qua điều hết sức mơ hồ, người bình thường sẽ không tin tưởng.

"Các ngươi không nói, nào biết ta tin hoặc không tin?" Luân Tụ Đông xem thường.

Muốn lập tức thoát thân Đỗ Nam Nam đỏ tạm thời thử một lần nói: "Luân Tụ Đông để ta nói cho ngươi biết đi!"

"Mời nói." Hần một bộ rửa tai lắng nghe.

"Thật ra thì ta cùng Hạ Dư là biểu tỷ muội luôn luôn thủy hỏa bất dung." Đỗ Nam Nam chậm rãi nói ra. "Chúng ta cho nên muốn ‘bach ngọc nhận trụy’, chỉ vì hai ta thi đua muội lẫn nhau, xem ai đem ngọc trụy đến trước, sau này liền có thể làm chủ đương gia. . . . ."

"Đỗ Nam Nam, ngươi ——" Hạ Dư đang định mở miệng ngăn cản Đỗ Nam Nam nói bậy, nhưng thấy Đỗ Nam Nam đôi tay bị trói với thành ghế phía sau mảnh liệt hướng Hạ Dư vẫy vẫy, ý bảo muốn nàng hợp tác nói bậy, vì vậy Hạ Dư nói: "Đỗ Nam Nam, ngươi đem bí mật của chúng ta toàn bộ kéo ra!"

"Không có biện pháp, ta là cầu xin tự vệ không thể không nhận tội." Đỗ Nam Nam nhìn Luân Tụ Đông nửa tin nửa ngờ nói: "Này! Ta đem tất cả toàn bộ nói cho ngươi biết, ngươi nên tuân thủ cam kết thả ta a!"

"Này ——" mặc dù trong lòng hần vẫn là nghi ngờ, nhưng quân tử nhất ngôn Tứ Mã Nan Trụy, cũng chỉ có thể gật đầu thả người. "Được rồi! Tạm thời tin ngươi một lần." Nói xong, hần đứng dậy đi tới sau lưng Đỗ Nam Nam, thay nàng mở ra nút buộc.

Một bên Hạ Dư xem thời cơ không thể mất, lẳng lẽ nắm cái ghế hướng sau lưng Luân Tụ Đông đập tới, không ngờ Luân Tụ Đông đã vượt lên trước một bước bắt được chân ghế, một cái chuyển bước, Hạ Dư ngược lại bởi vì mất đi trọng tâm mà ngã ngối trên mặt đất.

"Ngươi không có té thương chứ?" Thương tiếc không dứt Luân Tụ Đông vội vàng đi nhanh lên trước hỏi.

Nhưng Hạ Dư cũng không lĩnh tình, ngược lại ôm lấy bên eo của hần hô to: "Đỗ Nam Nam, nhanh lên một chút động thủ a!"

Sau lưng Đỗ Nam Nam đỏ đã cầm đao vọt tới. "Khốn kiếp Luân Tụ Đông lại dám bắt cóc bản cô nương, hôm nay không thể không cho ngươi mấy đao!"

"Bằng loại công phu mèo ba như ngươi Luân Tụ Đông khinh miệt cười một tiếng, liền đẩy Hạ Dư tới một bên để tránh chịu liên lụy.

"Hừ!" Đỗ Nam Nam hung ác hướng hần vung mạnh dao găm, nhưng hần hoàn toàn thoáng qua, hơn nữa mặt không đỏ, hơi thở không gấp đoạt lấy tay nàng cầm đao, đôi chống đỡ đặt trên gáy của nàng.

"Hạ Dư, cứu ta." Kinh hoàng Đỗ Nam Nam vội vàng hướng Hạ Dư nhờ giúp đỡ.

Hạ Dư thấy thế, chột nấp lấy bình hoa hướng Luân Tụ Đông dùng sức đập tới. Vì tiếp được bình hoa, Luân Tụ Đông không thể không thả Đỗ Nam

Nam

"Lấy lui làm tiền, chúng ta trước chạy đi!" Đỗ Nam Nam dục Hạ Dư thừa cơ chạy trốn.

Nào biết cửa phòng vừa mở, mấy tên đại hán vạm vỡ đã ở ngoài cửa chờ lâu, ngăn trở họ chạy trốn, không khách khí chút nào đem hai nàng lần nữa giải về bên trong phòng.

"Thiếu gia!" Bọn họ kêu Luân Tự Đông.

Luân Tự Đông nhìn hai cô nương xảo trá, thật sự là trăm mối cảm xúc ngôn ngang. "Các người trước tiên đem Đỗ Nam Nam mang ra ngoài, ta có việc muốn cùng Hạ Dư nói chuyện một chút." Hắn ra lệnh nói.

"Dạ, thiếu gia." Bọn đại hán không nói lời gì mà đem Đỗ Nam Nam giam giữ đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Đỗ Nam Nam rời đi, lại nhìn một chút Luân Tự Đông vẻ mặt vận sức chờ phát động, Hạ Dư trong lòng lại cấp tốc nhảy lên, đổ mồ hôi hột không ngừng. . . . .

Trong phòng vắng lặng, chỉ còn lại Luân Tự Đông cùng Hạ Dư hai người. Hai người lẫn nhau trầm mặc một lúc lâu, không khí có vẻ nặng nề.

"Tiểu Dư ——" Luân Tự Đông cố gắng mở ra cục diện bế tắc.

"Có chuyện mau nói, ít ở nơi đó kêu loạn." Nàng toàn thân nổi da gà, cả người không được tự nhiên.

"Người thật giống như rất sợ ta hả?" Long mày của hắn khẽ nhếch, đường cong khóe miệng mở rộng.

"Đừng sợ." Hắn dịu dàng dặt tay nhỏ bé của nàng ngồi tới trước bàn, thậm chí vì nàng rót rượu. "Ta nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng."

"Nhưng ——" nhưng nàng đối với hắn cũng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào tổn thương hắn a! Chẳng lẽ hắn một chút cũng không ghi hận?" Luân Tự Đông, người tại sao đối với ta tốt như vậy?" Nàng mê hoặc hỏi.

"Không tại sao, chỉ vì ta thích người." Hắn cũng rất thẳng thắn thổ lộ tâm ý. "Nàng là cô gái đặc biệt nhất ta từng gặp."

"Vậy sao?" Nàng cảm giác hắn phong lưu thành tính, lời ngon tiếng ngọt không thể tin. "Nếu như người thật ưa thích như vậy ta, tại sao không đem ‘ bạch ngọc nhận trụ’ đưa ta?" Lượn một vòng, nàng vẫn đánh chủ ý tới cổ ngọc.

"Ta nói rồi đó là bảo ngọc gia truyền của Luân gia, trừ phi nàng theo ta thành thân, nếu không là không thể nào đem ngọc đưa cho nàng."

"Ta lấy ‘ bạch ngọc nhận trụ’ mục đích cũng là vì rời đi nơi này, thế nào khả năng cùng người thành thân đây? Không được!" Nàng cũng có lập trường của nàng.

"Người không phải thử cùng ta hảo hảo ‘ chung đụng ’ sao biết là không được chứ?" Luân Tự Đông hảo ngôn khuyên nhủ.

"Người đừng mơ tưởng!" Nàng không thích hắn như thế này tựa như thật không phải là thái độ thật.

"Hả?" Hắn nhíu mày, nhấp một ngụm rượu.

"Này! Ta cảnh cáo người, nếu như người dám chạm vào ta, Chiêu Sa Nhạc hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, hắn là hoàng tử nước Ngõa Lạt, có khi là cường tướng hung hãn, nếu người dám ——"

Nàng lời còn chưa dứt, bên tai liền truyền đến hắn khiển trách: "Câm mồm! Không cho nàng nhắc đến hắn." Hắn vẫn còn nhớ Hạ Dư dịu dàng như nước trong ngực Chiêu Sa Nhạc cầu viện một màn kia, đột nhiên ghen tức khiến hắn cầm tức không dứt.

"Người sợ à nha?" Hạ Dư ngây thơ một chút cũng không phát hiện bên cạnh hắn sớm đã bị đám bao phủ lý trí, nàng ngược lại cười nói: "Ý định của ta gửi cho Chiêu Sa Nhạc, cho nên người không nên đánh chủ ý lên ta."

"Đủ rồi!" Vốn là bày khuôn mặt tươi cười Luân Tự Đông lại không nói lời gì thô bạo mà đem nàng ôm lấy.

"Luân Tự Đông, người buông ta ra! Buông ra!" Nàng tức giận cắn phẫn mà hướng hắn đâm lại đánh, Luân Tự Đông cũng không vì sở động ném nàng lên giường giường.

"Cái người này biến thái, còn không mau thả ta." Nàng đỏ mặt gào thét.

"Ta tuyệt đối sẽ không đem nàng chấp tay nhường người ta, quân hắn khi gió là cái gì Ngõa Lạt hoàng tử, dù sao ta muốn nhất định là nàng!" Nói xong, hắn đem lấy nàng mạnh mẽ ôm vào trong ngực, rất sợ nàng biến mất. "Tùy người mang ta đi! Ta không muốn để cho người chạy trốn tiếp cách tầm mắt của ta, lại trở lại bên người Chiêu Sa Nhạc."

"Ta. . . . . ta là đùa với người, thật ra thì Chiêu Sa Nhạc hẳn căn bản không tính toán lấy ta." Dưới tình thế cấp bách, nàng chỉ có nói thật.

Nhưng hắn vẫn không tin, ngược lại hậm hực nói: "Ta cũng là người đàn ông, há có thể không nhìn ra hắn đối với ngươi một mảnh tâm ý?"

"Vây. . . . . Vây ta ghét hắn đi?"

"Ghét hắn?" Luân Tự Đông trào phúng dường như cười. "Ghét hắn nàng đối với hắn ôm ấp yêu thương, như vậy nàng đối với ta luôn luôn vừa đánh vừa mắng, chẳng phải là yêu ta tận xương rồi hả?"

"Này. . . . . Này không giống nhau a!" Nàng thực giống như 'tú tài gặp phải bình', không nói được cảm giác lúc này.

"Tóm lại, ta đã chán nàng." Hắn kết luận, ngón tay thon dài nhẹ nâng gương mặt của nàng, dịu dàng nói: "Tin tưởng ta, ta tuyệt không phải người lang thang, là nàng ép ta dùng loại phương thức này lưu lại nàng." giọng nói hắn trầm thấp mê người, ánh mắt đối với nàng trĩu mến cùng khát vọng.

Khi hắn đưa mắt nhìn, Hạ Dur cảm giác mình đang từ từ bị lạc, tim đập thật gấp, hoảng sợ. Hắn mạnh mẽ có lực hai cánh tay, trên người này hơi thở mát mẻ, tất cả đều làm trái tim nàng dao động, đáy lòng yêu say đắm chân tình tự nhiên sinh ra, từ từ mở rộng. Nàng chỉ có thể sử dụng lý trí còn sót lại nói cho hắn biết: "Đừng đụng ta, nếu không ta tuyệt không tha thứ cho ngươi."

"Có lẽ nàng cũng sẽ yêu ta!" Nói xong, không đợi nàng giãy giụa lần nữa, liền cúi thấp đầu xuống sờ nhẹ môi của nàng, nàng giống như là một ánh lửa xinh đẹp rực rỡ, mặc dù nóng rực, lại khiến hắn không cho phép chùn bước đánh tới.

Ngón tay của hắn cắm vào nàng nồng đậm, đôi môi nhẹ nhàng trêu chọc nàng, hôn đến ý loạn tình mê, khiến nàng hoàn toàn mất đi năng lực chống đỡ, chỉ đành mặc cho đầu lưỡi của hắn dò vào trong miệng nàng cấp thủ ngọt ngào hương thơm, mặc cho hắn ôm nàng thật chặt, cảm thụ khát vọng nóng bỏng của hắn, .

Bỗng dưng, hắn cảm thấy cổ họng một hồi nghẹn ngào, mới vừa giống như nuốt vào một vật lạ. Cả người hắn ngồi dựng lên, sắc mặt xanh mét, nhìn chăm chú Hạ Dur, gian đạo: "nàng. . . . nàng để cho ta nuốt vào cái gì?"

Hạ Dur trước mắt quần áo, tóc dài, khuôn mặt ửng hồng rung động lòng người thần bí hơn nữa nở ra nụ cười hà hà.

"Nàng rót cuộc để cho ta nuốt cái gì?" Hắn vô cùng xác định nàng khi bọn hắn nồng đậm hôn sâu, nàng làm hắn không tự chủ nuốt vào cái gì.

"Là 'nhuyễn cốt hoàn', mới vừa tới chỗ này trên đường mưa, ta sớm ngờ tới thú tính của ngươi khó sửa đổi, cho nên trước đó dự bị." Nàng đắc chí nói: "Loại 'nhuyễn cốt hoàn' này cũng sẽ không khiến ngươi hôn mê, chỉ là sẽ làm tứ chi như nhũn ra, ta lại muốn xem ngươi cái tên này sẽ ngông cuồng như thế nào đây."

"Nàng ——" Luân Tự Đông mặc dù cảm giác đầu choáng váng hoa mắt, nhưng vẫn như khôn thủ đem hết toàn lực bắt được cô gái nhỏ hay gây sự này.

Hắn lạnh lùng sắc bén nhìn nàng một cái, bỗng chốc đôi tay bao quát trực tiếp ôm nàng vào trong lòng, mạnh mẽ có lực, cánh tay giống như gông xiềng kiên cố đem nàng vây ở trước ngực, mặc cho nàng dù giãy giụa thế nào cũng không tránh thoát.

Nhìn tròn mắt đen lạnh lẽo của hắn, cặp mắt đen xinh đẹp đầy sợ hãi, nàng không hiểu đến tột cùng là võ công của hắn quá cao hay là dược hiệu không tốt? Tại sao hắn còn có thể cử động? Còn có thể lực lớn như vậy?

"Lần này nàng chơi quá mức rồi!" Luân Tự Đông tựa hồ thật tức giận, hừng hực như lửa, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào nàng. "Uổng phí ta đối với nàng một tâm chân tình, thế nhưng nàng. . . . ." như đầu làm hắn không cách nào nói tiếp, mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu trên trán của hắn rơi xuống. . . . .

Thấy hắn sức lực hơi lỏng, dược hiệu tựa hồ đã phát huy hơn phân nửa, nàng nên cảm thấy vui vẻ mới phải, nhưng vào giờ phút này nhìn đến bộ dáng hắn khổ sở, nàng lại có chút không đành lòng, thậm chí hoài nghi mình có hay không có lỗi.

"A ——" Lúc nàng vẫn còn đang nghĩ ngợi, Luân Tự Đông đột nhiên cảm thấy trước mắt đen mờ mịt, ngồi liệt ở trên giường. Đầu của hắn mặc dù đau, trái tim lại càng làm hắn đau nhức khó chịu, rõ ràng nguyên ý vì nàng bỏ ra tất cả, đôi lần cũng là nàng một lần lại một lần vô tình, vào giờ phút này chính trái tim hắn đã băng giá tới cực điểm.

"Tự Đông, ngươi ——" nhìn thấy hắn chịu đủ dược hiệu hành hạ, khổ sở không chịu nổi, tâm tình của nàng lại làm sao có thể tốt? nàng vội vã tiến nhanh tới hỏi thăm tình trạng của hắn, sâu hơn là vì đau lòng. "Tự Đông, thật xin lỗi, ta ——"

"Nàng làm như vậy, tất cả đều là vì" nó" đi!" Luân Tự Đông một tay thăm dò vào vạt áo, xé xuống túi đựng ngọc trụ. "Nếu như nàng cần nó, thì nàng lấy đi đi! Tất cả chỉ trách ta tự mình đa tình, nàng không phải cần phải phí nhiều tâm tư ở ngọc trụ rồi." Thanh âm của hắn khàn khàn nói.

"Ta. . . . ." Đúng a! Nàng rõ ràng là vì ngọc trụ mà đến, tất cả cố gắng cũng đều là vì khối ngọc trụ này, hôm nay nó đã gần ngay trước mắt, vì sao nàng lại do dự đây? Nhìn về mặt hắn mất mát, tâm tình của nàng càng thêm mâu thuẫn không chịu nổi.

"Cầm. . . . ., cầm đi!" Luân Tự Đông mệt mỏi ra sức mà đem ngọc trụ nhét vào tay của nàng. "Ta không muốn nàng là bởi vì ngọc trụ, mới miễn cưỡng theo ta ở chung một chỗ, nàng hiểu không? Ta muốn không phải chỉ là người của nàng, mà còn là trái tim của nàng." Không biết sức lực ở đâu ra, để cho hắn rõ ràng khẳng định cho nàng thấy chân chính tiếng lòng hắn.

Nắm khối ngọc trụ, Hạ Dur sững sờ nhìn hắn không nói.

Giờ phút này, cửa phòng đột nhiên bị đưng ra, mê huyền trong lòng Hạ Dư lắng xuống kéo nàng về thực tại, vào cửa là Đỗ Nam Nam.

Đỗ Nam Nam Đỗ thờ dốc nhìn Hạ Dư nói: "Ta đã đem những người hộ vệ kia toàn bộ giải quyết, người mới vừa rồi kín đáo đưa thuốc cho ta thật là có hiệu quả !" Đỗ Nam Nam không có ý tốt quan sát Luân Tụ Đông, sau đó cuồng vọng cười to. "A. . . . Luân Tụ Đông không nghĩ tới người cũng có hôm nay!"

"Hừ!" Cực kỳ suy yếu ,Luân Tụ Đông cũng không để ý Đỗ Nam Nam khiêu khích.

"Đỗ Nam Nam, ‘ bạch ngọc nhận truy’ đã nằm trong tay ta rồi, người nhanh lên một chút thực hiện cam kết, đưa ta trở về a!" Hạ Dư đem bạch ngọc vút cho Đỗ Nam Nam.

Đỗ Nam Nam chấp tay vừa tiếp xúc với ngọc, cười nói: "Đó là đương nhiên, ta Đỗ Nam Nam há là người nuốt lời đây?" Nàng cúi đầu thưởng thức "Bạch ngọc nhận truy," ngọc chất chạm trổ, rất là hài lòng.

"Muốn thưởng thức chờ chúng ta đi về lại nói, đừng lãng phí thời gian." Hạ Dư thiếu kiên nhẫn thúc giục Đỗ Nam Nam.

"Tốt, tốt, tốt. Người đừng thúc giục." Dứt lời, Đỗ Nam Nam chột xếp bằng ngồi dưới đất, đem bạch ngọc đặt trước mặt trong gang tấc, cũng tự lắm bầm niệm chú văn.

Trong khoảnh khắc, vốn là trong phòng bình tĩnh không gió đột nhiên nổi lên một hồi gào thét gió lạnh, làm người ta không rét mà run. "Bạch ngọc nhận truy" ở chỗ Đỗ Nam Nam lăm bầm lời nguyên, chột trần từng đạo ánh sáng trắng huy hoàng, từ bốn phương tám hướng bắn tã ra, lờ lờ ngân quang sôi trào bay múa, làm kẻ xem chắc lưỡi hít hà kinh ngạc.

Hạ Dư trong lòng thầm nghĩ: chưa tới không lâu nàng liền có thể trở lại tương lai. Trong lòng tất nhiên mừng rỡ, nhưng là nhìn Luân Tụ Đông ngồi liệt ở trên giường rồi lại không đành lòng.

Giờ phút này ánh mắt của hắn không còn sáng láng, thay vào đó là một cỗ phiền muộn mất mát, hắn giống như biết nàng sắp rời hắn mà đi, lòng chua xót tư vị ăn mòn tim của hắn, lý trí của hắn, tất cả của hắn suy nghĩ.

Một bên yên lặng Hạ Dư quyền luyện ngưng mắt nhìn Luân Tụ Đông, muốn đem hình ảnh của hắn lạc ấn trong lòng của nàng. Nàng hiểu, cho dù đối với hắn có điều quyền luyện, nàng dù sao không thuộc về cái thời đại này! Huống chi nàng cũng không biết Luân Tụ Đông đối với nàng là một tấm chân tình hay là là tạm thời mê luyện, nàng không thể mạo hiểm lưu lại, để cho mình bị thương mà hối hận.

Nàng bỏ ánh mắt qua một bên, không muốn lưu luyện nhiều hơn nữa, những thứ không thuộc về nàng thì cũng sẽ không phải là của nàng. . . .

Gió lạnh gào thét như mãnh hổ xuất động cuồng phong, tiếng gió bên tai không ngừng vang dội, giống như là tiếng cười Tà Linh biến hoá quý quyết, đem không khí trong phòng dẫn vào một hồi sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tiếng sấm ầm ầm, tựa như sư tử gầm thét.

Bỗng dưng, ánh sáng "Bạch ngọc nhận truy" vốn đang bắn ra bốn phía lại ngừng phát sáng, chung quanh cũng theo đó trầm tĩnh lại.

Đỗ Nam Nam vừa mở mắt, lại phát hiện mình vẫn còn ở trong "Phong Nguyệt Lâu", Hạ Dư mê mẩn nhìn nàng, Luân Tụ Đông bị nàng làm cho mờ mịt, không tìm ra đầu mối.

"Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?" Hạ Dư khẩn trương đi tới trước mặt Đỗ Nam Nam hỏi thăm "Chúng ta vì sao vẫn còn ở nơi này?"

"Ta nói. . . . . khối ngọc này có thể không đầy đủ, khẳng định nó còn có một nửa khác." Đỗ Nam Nam mệt mỏi đứng dậy, chậm rãi nói: "Mất đi một nửa bạch ngọc kia, tự nhiên sẽ không trở về được."

"Một nửa bạch ngọc kia? ! Một nửa ngọc kia ở đâu?" Hạ Dư trong lòng như lửa đốt.

"Ta cũng không biết ! Sư phụ ta để lại sách cổ cho ta cũng không ghi lại rõ ràng, có lẽ nó ở Đường triều, cũng có lẽ ở Tống Triều, có lẽ. . . . . Trời ạ! Ta thật sự là không biết vì sao có thể như vậy a!" Đỗ Nam Nam khóc không ra nước mắt.

Vừa nghĩ tới mình phải cô độc chết già ở đây, Hạ Dư khổ sở ngã ngồi ở trên ghế, tinh thần chán chường, hoảng hốt.

Đang lúc hai người lâm vào khổ sở, Luân Tụ Đông đột nhiên yếu ớt nói: "Một nửa ngọc kia ở chỗ cha ta, lão nhân gia ông ta luôn luôn giữ hết sức kín đáo, ngay cả ta cũng không biết nó đặt ở đâu, từ phi ——"

"Từ phi Hạ Dư đồng ý gả cho người, vậy sao?" Đỗ Nam Nam nói thêm.

"Ta đã sớm nói qua đó là ngọc gia truyền của Luân gia." Luân Tụ Đông liến thoắng nói.

Đỗ Nam Nam cùng Hạ Dư đưa lưng về phía Luân Tụ Đông bàn luận xôn xao. "Hạ Dư, ta xem chúng ta nếu muốn lấy được ‘bạch ngọc nhận truy’ hoàn chỉnh, lập tức phải tính kế chỉ có người theo hần trở về phủ, trước dò xét đường lối trong ngoài Luân phủ, còn ta lên vào Luân phủ ăn trộm Cổ Ngọc."

"Như vậy cũng được sao?" Hạ Dư thấp thòm trong lòng, không biết có nên tiếp nhận chủ ý cù ỷ của Đỗ Nam Nam không.

"Người đừng quên, ta chính là nữ đạo tặc nổi danh a!" Đỗ Nam Nam cười hả hê. "Người nhất định phải tin tưởng ta, ta hiện tại đi trước, tìm phu xe tới đón hần trở về Luân phủ, người ở lại bồi hần."

"Được rồi!" Tinh thể không cho phép, nàng cần phải hướng Luân Tụ Đông cúi đầu.

Mệt là không còn chút sức lực nào, Luân Tụ Đông đưa mắt nhìn Đỗ Nam Nam thần bí rời khỏi phòng ngủ, mà hần vẫn còn tức trong lòng, Hạ Dư đang đứng trước mặt, hần quay đầu cố ý không để ý tới nàng, coi như là không kháng nghị.

"Này, người đừng không để ý tới ta! Cùng tiểu nữ tử như ta cần gì phải so đo đây?" Nàng chạm vào vai trái của hần, làm nũng dụ dỗ nói: "Người nhìn ta một cái có được hay không?"

"Thực tế nàng có gì đẹp mắt." Như cũ tức giận Luân Tụ Đông khó tính căn bản không tiếp nhận nàng nói xin lỗi.

Thực tế? Hần lại dám chê nàng, Hạ Dư không khỏi nổi giận, nhưng vì nửa miếng Cổ Ngọc kia, nàng chỉ có tạm thời nhịn xuống. "Thật xin lỗi! Mới vừa rồi là do ta quá lỗ mãng, để bồi thường người, ta đem thuốc giải cho người là được rồi." Nói xong, nàng lấy ra một viên dược hoàn màu trắng đưa tới trước mắt hần. "Bảo đảm trong vòng mười giây thuốc bên trong sẽ hết công dụng."

"Ta nên tin tưởng nàng lần nữa sao?" Luân Tụ Đông tức giận nói.

"Người yên tâm, thuốc giải này tự ta cũng dùng qua rồi, rất an toàn! Thành thật mà nói, gặp lại người trở nên chật vật như vậy, ta cũng vậy không đành lòng a!" Thật sự nàng đối với hần sinh lòng đồng tình.

"Vậy sao?" Luân Tụ Đông nhướng mày nói. "Tốt, vì biểu hiện thành ý của nàng, nàng không phải nên theo phương thức nàng mới vừa ‘hạ dược’ ta làm lại một lần."

"Người không phải dược voi đòi tiền." đề nghị của hần lần này tự nhiên làm nàng tức giận, đầy một bụng căm tức.

"Ta biết ngay nàng tuyệt không phải thật lòng đối đãi ta, đến gần ta chỉ cũng chỉ là vì ‘bạch ngọc nhận truy’ thôi."

"Hừ!" Hạ Dư quật cường không chút nào suy tính bóp vỡ viên hoàn thuốc này, ném thẳng trên mặt đất. "Ta cần gì vì một viên ngọc vỡ đối với người khúm núm đây? Nói cho người biết, khối ngọc vỡ kia cô nương ta không cần!" Lời nói hung dữ, chọt xoay người muốn rời đi nơi này.

"Nàng định đi đâu?" Biết mình lộn lành chữa thành lộn què Luân Tụ Đông cảm thấy hối hận, thấy nàng muốn đi, mình lại không có lực ngăn nàng.

"Ta muốn cùng Chiêu Sa Nhạc trở về nước Ngõa Lạt sống, tôi thiếu hần là bằng hữu đầu tiên ta gặp, càng thêm là một vị chính nhân quân tử nho nhã." Nàng lạnh nhạt trả lời hần.

"Không cho phép nàng đi!" Hần dốc hết toàn lực để gào lên những lời này.

Hạ Dư cũng không vì vậy dừng bước lại, nàng vẫn lựa chọn rời đi, để lại hần một người sầu não khổ sở.

"Hạ Dư——" có lẽ bởi vì tâm tình quá mức kích động, dược hiệu nhanh chóng theo máu nóng sục sôi, trong khoảng thời gian ngắn hần cảm thấy hoa mắt choáng váng, vừa gọi tên của nàng, cả người liền tê liệt ngã xuống giường.

Hạ Dư cùng Đỗ Nam Nam ngồi trên sườn núi nhỏ nghỉ ngơi, cùng nhau thưởng thức ánh chiều tà, ánh nắng chiều phía Tây; cùng nhau ở Phi Hồng yên tĩnh xanh vàng rực rỡ Hạ Dư thở dài.

Hạ Dư nhón tay bứt lấy vài nhánh cỏ lau, đem nó ngắt làm một chút xú, một chút xú, sau đó nhảm chán ném xuống dưới sườn núi.

"Này! Hạ Dư, chúng ta chẳng lẽ thật cứ như vậy mà sống qua cả đời?" Đỗ Nam Nam hỏi.

"Đi! Ai muốn sống với người cả đời." Hạ Dư xì mũi coi thường nói.

"Người còn dám nói, nếu không phải là người lâm trận bỏ chạy, chúng ta cũng không rơi vào kết quả như vậy a!" Đỗ Nam Nam ngược lại không cam lòng.

"Làm ơn, người kêu ta đi theo Luân Tự Đông, phục vụ hần, ta làm không được." Hạ Dư nói: "Muốn đi bản thân mình tự đi đi!"

"Người cho rằng ta không muốn sao? Nhưng người hần coi trọng cũng không phải là ta." Đỗ Nam Nam nhìn trời chiều tay tạo thành chữ thập cầu nguyện. "Ông trời à! Ta biết cả đời ta làm nhiều việc ác, nhất định là không về được thế kỷ hai mươi rồi, chỉ cầu người đại nhân đại lượng, khiến một kẻ có tiền lại có một chút xấu đẹp trai thu nhận ta đi!"

Nghe nàng khẩn cầu xong, Hạ Dư cười một tiếng. "Cái người này coi như là van xin cái gì à! có cốt khí một chút có được hay không?"

"Người nào có thể hiểu ta tịch mệnh thể nào ! Ta lại không giống người như vậy thật hạnh phúc, vừa đến nơi này lập tức có người tới lấy lòng người." Đỗ Nam Nam rất không cảm thụ nói.

"Không cần nhạo báng ta, ta không có loại tâm tình này." Đối với người đó, Hạ Dư có vẻ u buồn rất nhiều, dù sao trong lòng nàng thủy chung nhớ thương Đài Bắc, người nhà của nàng, đồng nghiệp, bằng hữu, mọi người nhất định vô cùng lo lắng cho nàng?

"Đừng lo lắng, đừng là người mờ, biện pháp cũng là người nghĩ, nếu muốn đối phó với cáo già xảo huyệt Luân Tự Đông, đoạt lại ‘ bạch ngọc nhận trụ’, ta tự nhiên có diệu kế!" Từ trước đến giờ toàn là chủ ý cù bấp Đỗ Nam Nam lại dương dương đắc ý nói.

"Người có biện pháp gì?" Hạ Dư nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Người đem lỗ tai lại gần ta cho người biết."

Chỉ thấy Đỗ Nam Nam ở bên tai Hạ Dư thủ thủ nói ra diệu kế của nàng, mà vẻ mặt lo lắng trùng trùng trên mặt Hạ Dư từ từ nở ra nụ cười, liền tiếp giờ tay tán thưởng.

Ánh chiều tà hắt lên bóng dáng của hai nàng, phảng phất càng thêm chói mắt.

Sáng sớm, Luân Tự Đông cười tuấn mã chạy băng băng trên thảo nguyên, con ngựa hí một tiếng điếc tai, chạy nhanh như bay, Luân Tự Đông vững vàng ngồi trên yên ngựa ánh mắt toả sáng ngạo mạn khinh thường, làm cho người ta cảm giác một cỗ uy nghiêm hùng vĩ, không trách sao các cô gái trong Kinh Thành đều bị hần làm cho mê muội khuyên tâm.

Đột nhiên, một người làm thờ không ra hơi chạy thẳng tới phía trước hần, kêu: "Thiếu gia! Thiếu gia!"

Nghe tiếng người làm vội vã kêu gọi, Luân Tự Đông không thể không kéo dây cương bỏ nhào về phía trước dừng bước hỏi: "Chuyện gì?"

"Thiếu gia, có ba tên khách ngoại bang đến tìm ngài, một người trong đó tự xưng là Chiêu Sa Nhạc." Người làm thờ dõng dạc nói.

"Là hần?" Luân Tự Đông kinh ngạc nhảy xuống lưng ngựa. "Hần ở đâu?"

"Tiểu nhân để hần ở trong phòng khách uống trà nghỉ ngơi." Người làm nói.

"Rất tốt, ta cũng muốn gặp hần một lần." Luân Tự Đông tràn đầy ghen tỵ nóng lòng muốn biết Chiêu Sa Nhạc có sức quyến rũ ở chỗ nào? Vì sao có thể khiến Hạ Dư bỏ mình đi, xông thẳng vào trong ngực của hần.

Không đợi chốc lát, hần thật nhanh hướng phía nhà lớn đi tới.

Đại sảnh Luân gia thiết kế lộng lẫy mà không mất uy nghiêm, trên nóc phòng có vẽ đồ án tỉ mỉ, hình trụ điêu khắc long phượng trông rất sống động, trên tường treo rất nhiều tranh chữ của các danh nhân có tiếng, về phần bên trong nhà bài biện bàn ghế, đều là từ gỗ chế tạo mà thành. Đại sảnh vừa lúc hướng mặt về phía vườn hoa nơi đình viện, đem một vườn xanh ngọc lục bảo chiếu vào bên trong phòng.

Chiêu Sa Nhạc cùng hai huynh đệ Mật Tu như đứng trên đồng lửa chờ Luân Tự Đông xuất hiện, cho dù người làm chiêu đãi bọn họ trà hảo hạng, bọn họ nhưng cũng không có tâm trí thưởng thức.

"Ha. . . . . Không biết Vương Tử Điện Hạ nước Ngõa Lạt đại giá quang lâm hần xá, có gì chỉ giáo đây?" Luân Tự Đông chưa bước vào đại sảnh, âm thanh cuồng vọng kiêu ngạo cũng đã đến trước.

Theo tiếng nói nhìn lại, ánh mắt Chiêu Sa Nhạc cùng Luân Tự Đông chống lại nhau, ở trong mắt của hần Luân Tự Đông là một gã tiểu nhân hèn hạ chuyên tìm Hạ Dư gây phiền toái.

Mà Luân Tự Đông xem Chiêu Sa Nhạc trước mắt áo mũ chỉnh tề thế nào cũng chỉ là một loại người mà thôi. Hạ Dư trước khi đi từng quảng cho hần câu nói muốn cùng Chiêu Sa Nhạc trở về nước Ngõa Lạt sống, hiện tại Chiêu Sa Nhạc lại tìm tới cửa, chẳng lẽ Hạ Dư. . . . . đã xảy ra chuyện? Luân Tự Đông trong lòng đột nhiên một hồi đau nhói, không để ý thế tục lễ nghi hung hăng níu cổ áo của Chiêu Sa Nhạc, trong lúc vội vã dữ dội nói: " Chiêu Sa Nhạc, Hạ Dư như thế nào?"

" Luân Tự Đông, người chó có vô lễ với Điện hạ." Cho dù biết rõ không đấu lại Luân Tự Đông, hộ chủ tâm thiết huynh đệ Mật Tu vẫn rút kiếm hét lớn.

"Hừ!" Luân Tự Đông nơi nào cần né tránh, chỉ thấy ánh mắt hần lạnh lẽo đảo qua, đủ khiến cho Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ hai người không rét mà run, lần trước dạy dỗ bọn hần máu mê dâm dề thâm đến nay vẫn in thật sâu ở trong đầu.

Giờ phút này Luân Tụ Đông cũng buông tay thu hồi sức lực, tựa hồ cũng lĩnh ngộ được mình quá lỗ mãng, dù sao chân tướng sự tình chưa tra rõ, hắn cũng không thể chỉ trích Chiêu Sa Nhạc." Chiêu Sa Nhạc, ta muốn biết Hạ Dư đi đâu rồi hả ?" Kể từ khi cùng nàng từ biệt, hắn đầu tiên là ở trong phủ đường sinh nghỉ ngơi, đợi" nhuyển cốt hoàn " được hết tác dụng, đã mất liên lạc với Hạ Dư.

Nhưng Chiêu Sa Nhạc cũng không cho hắn câu trả lời chắc chắn."Hôm nay tới cửa lại nhai, chính là vì Hạ cô nương mà đến, chúng ta đã ba ngày chưa thấy qua bóng dáng của nàng." Chiêu Sa Nhạc trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Ba ngày không thấy nàng?" Luân Tụ Đông sơ lược mà đoán ngày tháng, ba ngày trước không phải là ngày Hạ Dư tức giận bùng bùng rồi khỏi?"Phong Nguyệt Lâu" sao? Nói như vậy, Hạ Dư cũng không trở lại bên người Chiêu Sa Nhạc, nàng sẽ đi đâu đây? Cùng người nào ở chung một chỗ?

"Không sai, nàng đã mất tích ba ngày rồi, ta cho là nàng lại bị người làm khó, không cách nào thoát thân." Chiêu Sa Nhạc thẳng thắn nói ra chủ ý ban đầu.

"Hạ Dư là một cô gái cùng người khác bất đồng, trừ phi nàng cam tâm tình nguyện, nếu không ai cũng đừng nghĩ lưu lại nàng." Luân Tụ Đông nói như vậy, hoàn toàn là đang cảnh cáo Chiêu Sa Nhạc: tự động cách Hạ Dư xa một chút.

"Luân Tụ Đông, người nói Hạ cô nương hiện tại ở nơi nào đây?" Chiêu Sa Nhạc hỏi.

"Người hỏi ta , ta đi hỏi thần sao?" Luân Tụ Đông không nhịn được trả lời.

"Người ——" Chiêu Sa Nhạc từ trước đến giờ không dễ tức giận , tính khí tốt lại cũng bị hắn khơi lên tức giận, hắn bắt đắ dĩ chỉ có oán mình làm điều thừa hời thăm vị trí của Hạ Dư từ Luân Tụ Đông."Thôi! Không cần người lao tâm, chúng ta tự có thể tìm thấy Hạ cô nương."

"Đã như vậy, ta cũng không rảnh theo cùng các vị, các người có thể đi về!" Luân Tụ Đông lập tức hạ lệnh đuổi khách.

"Hừ! Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ, chúng ta đi!" Chiêu Sa Nhạc phẫn nộ dẫn tùy tùng rời đi.

Đợi ba người rời đi, Luân Tụ Đông lập tức gọi người làm: "Luân Trung, Luân Nhân, Luân Nghĩa! Mấy người các người đi vào một chút."

Nghe thiếu gia gọi, bọn gia bộc vội vã tiến vào đại sảnh."Thiếu gia, ngài tìm chúng tiểu nhân có chuyện gì phân phó?" Luân Trung cung kính hỏi.

"Các người tất cả nghe cho rõ, hạn các người trong thời gian ngắn nhất, tìm ra vị trí của Hạ Dư, lập tức trở về phủ thông báo cho ta." Luân Tụ Đông nghiêm túc nói."Chuyện này đối với ta không phải chuyện đùa, vạn vạn chớ trì hoãn, biết không?"

"Dạ , thiếu gia, chúng tiểu nhân lập tức đi làm." Bọn họ ngay từ lúc trong "Phong Nguyệt Lâu" đã gặp mặt Hạ Dư, biết cô nương này đã đá động thật sâu trong lòng vị thiếu gia từ trước đến giờ bất cần đời, hôm nay thiếu gia vì Hạ cô nương đã không hề như trước lưu luyến trong bụi hoa, toàn tâm toàn ý chỉ muốn cùng Hạ cô nương một người cùng sống đến già.

Thiếu gia khó được si mê như thế, bọn họ há có thể không thay thiếu gia chu toàn ôm giai nhân về nằm mộng đẹp đây?

Sau giờ ngo, trời quang mây trắng trời xanh nhu hòa như lụa đẹp, gió nhẹ nhảy múa vòng quanh. Một vườn bách hoa xinh đẹp, khoe ra cảnh nhánh.

Luân Nhân rối loạn vòng qua hành lang quanh co khúc khuỷu, chạy thẳng tới chỗ thiếu gia Luân Tụ Đông ngày ngày luyện chữ trong "Trần mặc trai".

"Thiếu gia! Có tin tức của Hạ cô nương !" Luân Nhân mặt đỏ bừng thở hổn hển , vừa đẩy ra cửa chính "Trần mặc trai", liền mừng rỡ như điên báo tin lành.

"Thật?" Vừa nghe đến người làm truyền báo, vốn là ngồi ở trước bàn đọc sách rầu rĩ Luân Tụ Đông lập tức đứng thẳng người hỏi: "Luân Nhân, mau nói cho ta biết, nàng đang ở đâu?"

"Có người nhìn thấy Hạ cô nương cùng Đỗ cô nương xuất hiện trong ‘ Anh cóc ’."

"Hả?" Luân Tụ Đông trong lòng không khỏi vui mừng, thì ra là Hạ Dư mấy ngày nay là cùng Đỗ Nam Nam sống chung, này bình an vô sự mới đúng.

"Thiếu gia, Luân Trung đã thay ngài đi chuẩn bị ngựa rồi."

"Rất tốt. Người phân phó, để cho người chuẩn bị thêm một chiếc xe ngựa nữa, hảo hảo nghênh đón Hạ cô nương trở lại."

"Dạ, thiếu gia." Luân Nhân hành lễ, vội vàng đi thi hành nhiệm vụ.

Tâm tình Luân Tụ Đông giờ khắc này rất phức tạp, mấy ngày nay cùng nàng chia lìa, đã sớm tương tư nàng không dứt, nhưng không biết Hạ Dư phải chăng đã tha thứ hắn luôn trên trời dưới đất, cứ chỉ lỗ mãng. Thật ra thì hắn sợ dĩ như thế, chỉ vì muốn hấp dẫn chú ý của nàng thôi.

Luân Tụ Đông âm thầm thề, nếu hắn gặp lại được Hạ Dư, hắn nhất định phải thay đổi mình, trở thành một nam nhân tốt đủ để khiến Hạ Dư tin cậy dựa vào; vì nàng, hắn nguyện ý gột rửa phong lưu, toàn tâm toàn ý yêu một mình nàng.

Bên trong ‘ Anh cóc ’ hoa anh đào nở đầy đầu cành. Màu trắng hoa anh đào giống như muôn vàn bông tuyết , trắng như tuyết trong suốt, mà loại hoa anh đào có màu đỏ hồng từng mảng, đẹp dễ uyển chuyển, cùng loại anh đào trắng tương xứng, càng lộ ra vẻ lộng lẫy phồn hoa. Biển hoa trong cốc vô

cùng tinh tế, hoặc hồng hoặc bạch hoa anh đào đan vào thành một mảnh gấm lụa rực rỡ.

"Đỗ Nam Nam, người cảm thấy làm như vậy thật thỏa đáng sao?" Hạ Dư tay cầm một thanh chủ thủ đặc chế có thể co gập, đây là do Đỗ Nam Nam đặc biệt xin thợ rèn chế luyện, vậy mà cảm nó, nàng chỉ cảm thấy thấp thòem lo âu.

"Người đừng lại muốn lùi bước có được hay không?" trong tay Đỗ Nam Nam cầm một bọc chất lỏng của quả hồng chế thành "túi máu", chỉ cần dung chút sức đâm, "túi máu" vỡ ra chảy ào ạt như máu tươi y hệt quả dịch, nhìn thấy mà ghê.

Giờ phút này lòng Đỗ Nam Nam không thể so với Hạ Dư khản trương. "Ta biết rõ lừa gạt Luân Tự Đông như vậy là không đúng, nếu là nghĩ trở về tương lai, trừ lần đó ra thật sự không còn cách nào khác, cho nên vô luận như thế nào người tuyệt đối không thể lại đến trận bỏ chạy."

"Tốt. . . . . Được rồi!" Hạ Dư nhẹ nhàng gật đầu.

Đỗ Nam Nam bò đến trên tảng đá lớn, trông về xa xa phía trước, quan sát xem có tung tích Luân Tự Đông hay không. "Đây mới là lạ, ta rõ ràng nhờ gã sai vật 'Phong Nguyệt Lâu' truyền tin đồn cho Luân Tự Đông, khiến hắn chạy tới 'Anh cóc' tìm người, thế nào đến bây giờ ngay cả bóng người cũng chưa thấy?"

Một bên Hạ Dư không khỏi bùi ngùi thở dài. "Có lẽ là người tính toán lầm rồi, ở trong mắt Luân Tự Đông, ta căn bản là cũng không có quan trọng như vậy!"

"Vây cũng không nhất định!" Đỗ Nam Nam đột nhiên cười một tiếng. "Đừng không có tự tin như vậy, Luân Tự Đông hẳn thật tới." Nàng đã trông thấy Luân Tự Đông cùng hai người phu xe gấp rút như sao hỏa chạy vào "Anh cóc".

"Hắn. . . . . Hắn tới?" Hạ Dư trong lòng cả kinh, chậm chạp không thể tin được Luân Tự Đông thật sẽ vì nàng tìm đến "Anh cóc".

Sự xuất hiện của hắn đơn giản làm nàng vui mừng, xem ra hắn thật sự để ý hành tung của nàng cũng quan tâm an nguy của nàng. Nhưng. . . . . Nhưng hôm nay Đỗ Nam Nam dự hắn về phía trước "Anh cóc" chính là một cái bẫy, vì nàng, Luân Tự Đông đang bắt tri bắt giác rơi vào bẫy, nàng có thể trở mặt nhìn hắn lần nữa bị lừa gạt sao?

Giờ phút này, lòng Hạ Dư một đoàn hỗn loạn, căn bản không biết mình nên lấy loại tâm tình nào tới đối mặt Luân Tự Đông, tiết mục lúc trước cùng Đỗ Nam Nam khổ cực tập luyện nhất thời cảm giác trống rỗng, tim của nàng cũng theo quá độ khản trương mà đột nhiên đập mạnh. . . . .

"Này!" Cho đến khi Đỗ Nam Nam gào thét khiến nàng từ trong mị mộng kéo về. "Này! Đừng có sững sờ." Đỗ Nam Nam tiện tay đem "túi máu" dự bị nhét vào trong vạt áo, cũng từ tảng đá lớn nhảy xuống đất. "Chúng ta có thể bắt đầu đùa giỡn rồi."

"Nhưng. . . . ." lòng bàn tay Hạ Dư toát mồ hôi lạnh, thật sự không biết mình có nên hay không theo nguyên kế hoạch tiến hành.

"Người rút cuộc có muốn trở lại Đài Bắc năm 1998 hay không?" Đỗ Nam Nam đối với do dự của nàng cảm thấy không nhin được.

"Ta dĩ nhiên muốn!" Hạ Dư nói.

"Vậy liền dựa theo kế hoạch mà làm, chúng ta đã luyện tập nhiều lần như vậy rồi, chưa làm gì sai." Đỗ Nam Nam lời thề son sắt nói.

"Được rồi! Này —— người tiếp chiêu đi!" Dứt lời, Hạ Dư lập tức nắm chặt chùy thủ trong tay, hướng Đỗ Nam Nam Mãnh mà đến.

Bởi vì hai người trước kia đã chuẩn bị xong chiêu số, đao qua kiếm lại, tấn công lảng tránh cũng phối hợp không chê vào đâu được, người không biết sự tình có lẽ sẽ thật cho là hai người nổi lên xích mích, ra tay.

Phút chốc, Luân Tự Đông dẫn Luân Trung, Luân Nhân vội vã tìm đến hiện trường, thấy một màn chém giết lẫn nhau này, kinh ngạc không dứt, hoàn toàn không rõ tình trạng phía dưới, hắn sững sờ một hồi lâu.

"Hạ Dư, dừng tay." đột nhiên hồi hồn, đang muốn tiến nhanh tới ngăn cản hai nàng tiếp tục tổn thương lẫn nhau, chỉ thấy Hạ Dư giống như đánh mất lý trí một đao hướng tìm Đỗ Nam Nam đâm tới, trúng đao Đỗ Nam Nam tê liệt ngã xuống mặt đất, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ xiêm y trắng như tuyết của nàng. . . . .

"Trời ạ!" Hạ Dư mặt trắng bệch, đôi tay vừa trượt, chùy thủ dính đầy vết máu rớt xuống đất.

Một bên Luân Tự Đông, Luân Trung, Luân Nhân càng thêm vì cảnh này trợn mắt há mồm, giống như trời đất rung động sét đánh qua não, ba người khó tin nhìn Hạ Dư, nhìn lại Đỗ Nam Nam đã ngã xuống đất tắt thở, thật lâu nói không ra nửa câu, ông trời, làm sao xảy ra án mạng đây?

Luân Tự Đông nhảy xuống ngựa, đi tới bên cạnh Đỗ Nam Nam dò xét hơi thở của nàng, bỗng chốc sắc mặt một hồi xanh trắng, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hạ Dư mặt mày trắng bệch nói: "Nàng. . . . . Nàng chết."

"Không còn thở?" Hạ Dư cơ hồ ngồi chồm hổm bên cạnh "thi thể" Đỗ Nam Nam, thân thể run rẩy mắt hắn nói. "Ta không phải có ý muốn giết chết nàng! Ta không biết tại sao. . . . . sau đó nặng tay như thế?" Hành động của nàng thật sự tình xảo, ngay cả thi thể giả Đỗ Nam Nam cũng sinh bội phục. Người như cô ta vậy mà đi làm nữ cảnh sát thật là đáng tiếc.

Hạ Dư bộ dáng hoang mang sợ hãi đáng thương, khiến Luân Tự Đông lòng như đao cắt.

"Ta hiện tại phải làm gì?" Nàng nước mắt rờn rờn nhìn Luân Tự Đông: "Ta không muốn ngồi tù, hoặc là . . . . hoặc là bị xử tử a!" Tâm tình sục sôi đầu vùi sát trong ngực của hắn gào khóc, ôm chặt hắn ,xót thương nói: " Luân Tự Đông, ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp cứu ta !"

"Tốt, tốt, tốt, để cho ta nghĩ biện pháp, nàng đừng khóc được không?" Luân Tự Đông vỗ nhẹ lưng của nàng, giọng nói nhu hoà trấn an tâm tình kích động của nàng "Tĩnh táo một chút, đừng khóc."

"Nhưng . . . . Ta giết chết Đỗ Nam Nam, giết người phải đền mạng a!" Nàng nghẹn ngào nhìn hắn nói.

"Ta biết rõ, nhưng ta tin tưởng nàng tuyệt không phải cố ý sát hại Đỗ Nam Nam "

"Đúng a! Ta thật sự là không là cố ý ." Nàng vội vã phụ họa.

Nhìn "thi thể" Đỗ Nam Nam , Luân Tự Đông không khỏi nhũu mày cúi đầu trầm tư, muốn làm an tâm Hạ Dư tìm kiếm một người nào đó tới nhận tội thay.

" Luân Tự Đông, ngươi có biện pháp sao?" Hạ Dư ở trong lòng hắn nói nhỏ.

"Như vậy đi! Trước tiên đem ‘ thi thể ’ Đỗ Nam Nam mang trở về phủ, ta sẽ lấy nghi thức của tì nữ chôn cất nàng. Kể từ đó, nàng cũng không trở thành một luồng cô hồn, quan phủ cũng không có lý do bắt Luân phủ mở quan khám nghiệm tử thi." Luân Tự Đông kín đáo vì nàng suy nghĩ chu toàn.

"Tốt như vậy sao? Ngộ nhờ sự việc bại lộ, chẳng phải là làm liên lụy tới ngươi sao?" Luân Tự Đông đối với nàng sẵn sóc nhu tình,khiến nàng sinh đau lòng, nguyên tưởng rằng hắn phong lưu, gặp phải chuyện liên quan đến sống chết như vậy tất nhiên sẽ chuẩn mắt, nào biết hoạn nạn thấy chân tình, hắn đối với nàng càng nhu tình vạn trượng, càng khiến nàng tự trách khờ sở.

"Nàng hãy yên tâm đi! Ta nhất định sẽ bảo vệ nàng ." Đây là hắn thật lòng cam kết, đỡ than hình nhỏ yếu phía sau, Luân Tự Đông sau đó xoay người nhìn hai người tùy tùng, giọng nói nặng nề về mặt nghiêm túc hỏi: "Luân Trung, Luân Nhân, các ngươi cho là thường ngày Luân gia ta đối đãi các người như thế nào?"

Luân Trung cung kính đáp: "Thiếu gia, ngụ ý của ngài chúng ta trong nội tâm hiểu rõ, chuyện đã xảy ra hôm nay, chúng ta một chữ cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài, xin ngài yên tâm đi!"

Luân Nhân cũng trả lời: "Đúng vậy a; chúng ta lấy tánh mạng bảo đảm "

"Ừ." Luân Tự Đông gật đầu một cái."Tốt, ngươi hiện tại đem ‘ thi thể ’ Đỗ Nam Nam đặt lên xe ngựa, chúng ta chuẩn bị trở về phủ."

"Vâng" Luân Trung, Luân Nhân vội vàng đi dọn dẹp "thi thể" vẫn hơi còn nhiệt độ Đỗ Nam Nam .

Mà Luân Tự Đông cười lên lưng ngựa, lôi kéo Hạ Dư ngồi lên ngựa. Tay phải hắn kiên định nắm dây cương, tay trái đỡ eo nhỏ của nàng. Vùi đầu trong lòng ngực bền chắc của hắn Hạ Dư không khỏi lần nữa hỏi thăm: "Ngươi thật đã suy xét kỹ sao? Nếu là bị người vạch trần, ngươi cũng sẽ bị liên lụy."

Luân Tự Đông im lặng không lên tiếng, đắm đuối đưa tình, trên nét mặt không hề một tia hời ý.

Nghe nhịp tim hắn vững vàng, cảm nhận được hơi thở của hắn, Hạ Dư trong lòng mê đắm , vì sao cảm giác của mình đối với hắn càng ngày càng không giống với quá khứ? Hắn trong lòng của nàng tựa hồ đã đoạt lấy vị trí tương đối quan trọng

Nàng ngược nhìn hắn, giống như muốn ở nơi này trừ tính "âm mưu" lui bước nói: "Thật ra thì nếu như ngươi không muốn nhúng tay vào chuyện này, ta cũng sẽ không trách ngươi, dù sao là ta một người gây họa, không cần thiết liên lụy mọi người." Nàng hi vọng hắn có thể buông tha trợ giúp nàng, bởi vì tất cả đều là vì mưu đoạt "bạch ngọc nhận trụ" của hắn thiết kế bấy rập a!

"Đưa ngược!" Nhưng hắn vẫn chỉ nói hai chữ này, phất tay ý bảo bọn gia bộc chuẩn bị lên đường trở về Luân phủ, hoàn toàn không có buông tha ý niệm

Bắt đắc dĩ Hạ Dư gài sát trong ngực hắn, muốn nói lại thôi trong lòng nàng mâu thuẫn đảo loạn, khiến nàng tiến lui đều khó. Bắt đắc dĩ vì"Bạch ngọc nhận trụ", vì trở về tương lai cùng người nhà đoàn tụ, nàng không thể không phối hợp Đỗ Nam Nam hợp lực diễn xuất màn kịch này . Không khỏi nghĩ nhưng nếu muốn nàng lựa chọn rời khỏi hắn, nàng bỏ xuống được sao? Nàng có thể không rơi một giọt nước mắt, không lưu một tia thương cảm mà đi sao? Không! Vào giờ phút này nàng đã không thể nào làm được, nàng không cách nào vì hắn thâm tình lộ về xúc động, không vì hắn mà cảm động a!

Vó ngựa như bay xuyên qua biển cây trùng điệp, chở đầy cõi lòng tâm sự của Hạ Dư, chạy thẳng tới Luân gia.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sau bữa cơm tối, Luân Tự Đông tự mình hộ tống Hạ Dư trở về phòng khách nghỉ ngơi.

"Hôm nay không vui cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Hấn dịu dàng khuyên nhủ. Hấn có thể thông cảm với nàng, nàng nhất định là đang cực kì sợ hãi.

"Như thế này có quá rầy người hay không? Lệnh tôn cùng lệnh đường có thể sẽ không vui?" Nội tâm nàng tràn đầy mâu thuẫn, đối mặt với sự cảm thông của Luân Tự Đông nàng càng thêm tự trách.

"Nàng yên tâm." Hấn cười một tiếng. "Bọn họ sau khi ta trưởng thành, một năm 4 mùa đều ở bên ngoài đi du lịch tìm kiếm di tích cổ, trước mắt chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do một mình ta làm chủ."

"Vậy sao?" Nàng giờ mới biết Luân Tự Đông sống một mình, chẳng trách hấn suốt ngày chìm đắm hoang phí trong "Phong Nguyệt Lâu".

Thấy nàng trong lòng có tâm sự không muốn giải bày, Luân Tự Đông nói: "Mặc dù ta thừa nhận mình vô cùng thích nàng, nhưng ta cũng không phải tên tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hôm nay giúp đỡ nàng, là do ta cam tâm tình nguyện, đợi tin đồn này đi qua, mọi chuyện hòa hoãn trở lại, đến lúc đó nàng có thể tự do lựa chọn rồi đi hoặc là ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không ngăn trở." Hấn tưởng nàng vẫn còn bận lòng về chỗ ở.

Nghe hấn một phen tỏ tình xong, trái tim của nàng càng thêm khổ sở, chuyện cho tới bây giờ nàng cũng không thể lui bước nữa rồi, nhưng nếu nói với hấn đây tất cả chỉ là một âm mưu, hấn nhất định sẽ điên cuồng, có lẽ thậm chí quá thành giặc sinh mệnh Đỗ Nam Nam cũng khó bảo toàn.

Từng bước từng bước giẫm vào những sai lầm, hôm nay đã không còn đường sống để quay đầu lại, đâm lao thì phải theo lao thôi.

"Luân —— ách, Tự Đông, " có lẽ nàng nên gọi hấn thân mật một chút. "Ta muốn biết ‘ thi thể ’ Đỗ Nam Nam đặt ở đâu?"

"À?" Hấn cực kỳ mê hoặc. "Nàng hỏi cái này làm gì?"

"Không có. . . . . Không có gì a! Ta chỉ. . . . . Chỉ là muốn biết mà thôi." Nàng gượng ép trả lời.

Nhưng hấn vẫn kiên nhẫn giải đáp thắc mắc của nàng " ‘ thi thể ’ tạm đặt ở trong phòng củi, ước chừng ngày mai là được chôn cất. "Nô bộc qua đời trong phủ là chuyện thường gặp, bình thường cố chủ chỉ đắp rom rạ mai táng nô bộc, mà sẽ không dùng biện pháp siêu độ long trọng khác..

"Cám ơn người, Tự Đông."

"Không cần khách khí với ta, ta cũng vừa mới nói rồi, đây tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện."

Nàng cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là nở nụ cười cảm kích.

Luân Tự Đông ngó ra ngoài cửa sổ, ôn hòa nói: "Ta nghĩ, trời đã tối rồi, ta cũng nên đi, nàng đi ngủ sớm một chút, đồng ý với ta đừng suy nghĩ lung tung nữa được không?" Hấn cười nhạt. "Vậy tốt, ta cũng an tâm trở về phòng."

"Ừ!" Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

"Vậy nàng nghỉ ngơi đi! Ta đi về." Thấy nàng gật đầu, Luân Tự Đông mới an tâm ra khỏi phòng khách.

Hạ Dư khép nhẹ cửa phòng, dựa lưng vào cánh cửa rầu rĩ, đợi đến khi màn đêm yên tĩnh buông xuống, nàng phải tự mình tới phòng chứa củi một chuyến gặp Đỗ Nam Nam. Kế hoạch của hai nàng là thừa dịp lúc ban đêm đánh cắp "Bạch ngọc nhận trụy" của Luân gia, chỉ mong tiến triển thuận lợi, ngàn vạn đừng giữa đường xảy ra sai lầm, bằng không để cho Luân Tự Đông phát hiện ra chân tướng, hậu quả thật sẽ không tưởng tượng nổi!

Thời gian thấm thoát khiến nàng đứng ngồi không yên, trong lòng giống như đồng chí nặng nề, ép tới cơ hồ làm người ta hít thở không thông. Mỗi một dây thần kinh, mỗi một tế bào của nàng đều đang trong trạng thái khẩn trương nhất.

Hạ Dư một mình đi về phía phòng chứa củi trên hành lang dài quanh co, đêm khuya yên tĩnh, ánh trăng trốn trong trướng bên lớp sa mỏng, sao đã phát ra ánh sáng ảm đạm, tình cờ có một con quạ vút không bay qua, "Nha" một tiếng, từ đằng xa truyền đến tiếng chó sủa, khiến cho đêm tối yên tĩnh có vẻ quỷ quái khó dò.

Vòng qua thật lâu, cuối cùng Hạ Dư cũng tìm được phòng chứa củi, mừng rỡ đẩy cửa tre ra.

Trong phòng củi “ tử thi ” đang nằm yên tĩnh ở một góc trên ván gỗ, vừa thấy người tới là Hạ Dư, giống như cương thi nhảy loạn ngồi lên.

"Người cuối cùng cũng đến rồi! Nằm ở nơi này cả một buổi chiều, thiếu chút nữa đem xương cốt toàn bộ giải tán." Đỗ Nam Nam một mặt vừa oán trách vừa mở rộng tay chân, hoạt động gân cốt. "Luân gia có tiền như vậy lại hẹp hòi, cũng không để cho ta nằm ở một cái giường khá hơn một chút, nằm trên loại gỗ bán chắc này thật là làm người ta đau lưng."

"Đừng oán trách nữa, người cũng đừng quên bọn họ đều cho rằng người chết rồi, người đã chết một chút tri giác cũng không có, người nào sẽ giống như người oán trách đây!" Hạ Dư bắt đầu đi lắc đầu.

"Cũng đúng." Đỗ Nam Nam le lưỡi, nhún nhún vai, cười xấu hổ. "Ta quên mình là ‘ tử thi ’ đấy!"

"Biết là tốt rồi, ta thật đúng là sợ người thiếu kiên nhẫn, bại lộ bí mật." Hạ Dư lo lắng nói.

"Yên tâm! Ta diễn kịch so với người cũng không kém." Đỗ Nam Nam sờ sờ bụng đói kêu vang, nhú mày hỏi: "Ta đã ‘ nửa ’ ngày chưa ăn gì rồi, người có hay không mang thức ăn, đồ uống tới đây cho ta? Bụng của ta cũng đã xẹp lép rồi."

"Ta dĩ nhiên giúp người giữ lại một chút thức ăn! này!" Hạ Dư đem một túi thức ăn bọc kín đưa cho Đỗ Nam Nam. "Cái gì cần có đều có, không làm người phải chịu đói."

"Thanks!" Đỗ Nam Nam đói bụng mở túi thức ăn, tiện tay cầm một cái chân gà chiên giòn, "Ừ, ăn ngon thật đấy!"

"Người ăn chậm một chút, không ai giành với người, cẩn thận nghẹn." Hạ Dư dịu dàng khuyên nhủ.

"Ta không ăn mau. . . . . nhanh lên một chút sao được? Ngộ nhớ. . . . . Ngộ nhớ tiểu tử Luân Tự Đông kia đột nhiên xuất hiện. . . . . Ta chẳng phải là không. . . . . Khỏi ăn luôn sao." Đỗ Nam Nam nhét bánh bao thịt vào miệng; nói xong, hai má phồng lên, bộ dáng thật là buồn cười, giống như đàn chạy nạn. Đỗ Nam Nam dùng sức nuốt bánh bao xuống hỏi: "Này, người xác định tiểu tử Luân Tự Đông kia đã ngủ?"

"Đúng a! Ta đợi đến khi ngọn đèn dầu trong phòng hắt hắt sau mới dám ra ngoài tìm người, hắt nói cho ta biết, song thân của hắt đều ở bên ngoài, trước mắt không có ai ở trong phủ, xem ra chúng ta vào trong phòng cha hắt tìm kiếm Cổ Ngọc cũng không phải là việc khó." Hạ Dư nói ra tin tức mình biết được.

Đỗ Nam Nam vừa nhai thức ăn ngon, vừa phát biểu cao kiến: "Quá tuyệt vời! Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa. . . . . Xem ra là trời giúp. . . . . trời giúp hai ta. Tốt, chờ ta. . . . . Chờ ta bổ sung thể lực, hơn nữa sẽ hưng hăng vợ vét một khoản tiền lớn của hắt, người. . . . . người biết không? Luân gia có tiền như vậy, nhất định. . . . . Nhất định chỗ đó có rất nhiều vàng bạc châu báu có thể lấy đi."

"Có thể hay không xin người trước chuyên tâm ăn xong đồ rồi hãy nói có được không?" Đỗ Nam Nam ăn uống say sưa ngon lành, nói văng nước miếng, Hạ Dư lại thấy khổ sở khó chịu, vội vàng cầu xin nàng thủ hạ lưu tình.

Đỗ Nam Nam vừa nhai thức ăn vừa gật đầu.

Hạ Dư thừa dịp ngắm nhìn bốn phía tâm tình nhẹ nhõm một phần, đột nhiên nàng khanh khách cười, chỉ vào tấm ván Đỗ Nam Nam mới nằm ở phía trước cười nói: "Trời ạ! Bọn họ thật là vì người suy nghĩ cũng chu đáo đấy! Ngay cả ‘ bát com cứng ’, ‘ ba nén hương ’, ‘ rượu quy thiên ’ cũng thay người chuẩn bị đầy đủ rồi sao!"

Hạ Dư không đề cập tới thì thôi, hiện tại vừa mới nhắc tới những thứ kia khiến nàng nổi trận lôi đình. "Người đừng ở nơi nào nói nói mát có được hay không? Phần diễn ‘ người chết ’ rất hy sinh, rất vất vả ....! Người ở đó còn cười được."

Cười Đỗ Nam Nam như vậy có lẽ thật hơi quá mức, Hạ Dư vội vàng nhỏ giọng nói xin lỗi: "Thật sao! Ta biết sai rồi, người cũng đừng tức giận nha!"

"Ta giống người không độ lượng như vậy sao?" Nhìn "Sức ăn" của nàng thì biết nàng "Độ lượng" nhất định kinh người. "Hiện tại tha thứ cho người lần đầu!"

Hạ Dư đầu tiên là cười cười, nhưng ngay sau đó thu lại nét cười hỏi: "Đỗ Nam Nam, người có từng nghĩ tới, nếu chúng ta không tìm được ‘ bạch ngọc nhạn truy ’ thì nên làm cái gì chưa?"

"Này. . . . . Ta nghĩ chúng ta có thể lấy thêm chút vàng bạc châu báu rời khỏi nơi này. Tìm chỗ nào đó không ai biết chúng ta lần nữa làm lại cuộc đời" Đỗ Nam Nam nghiêm túc trả lời. "Suy nghĩ kỹ một chút ở thời đại này chúng ta không phải là tội phạm bị truy nã cũng không có bất kỳ tiền án gì, có đủ thời gian để làm lại cuộc sống, một lần nữa làm người, cơ hội không tới a! Lại nói cuộc sống ở nơi này cũng xa so với thế giới cũ của chúng ta đơn thuần hơn rất nhiều."

"Ai!" Nghe Đỗ Nam Nam tính toán xong, Hạ Dư không khỏi bùi ngùi. "Người đã có kế hoạch của người, ta với tương lai của mình lại là một mảnh mong manh, không biết như thế nào cho phải?" Nhưng nếu Đỗ Nam Nam tính toán ở Luân phủ vét thêm một khoản nữa lên trốn tha hương, một khi sự việc đã bại lộ sau này nàng cũng không có mặt mũi ở lại bên người Luân Tự Đông, chỉ sợ đến lúc đó thiên hạ rộng lớn, đến tận cùng nơi nào có chỗ cho nàng dung thân, nàng cũng không cách nào biết trước được. Nghĩ đến đây, Hạ Dư không khỏi thở dài, không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5.2

Chương 5.2

Hạ Dư còn đang trầm tư, bỗng chốc bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập, làm thức tỉnh suy nghĩ hỗn loạn của nàng.

"Hồngбет! Có người tới." Đỗ Nam Nam trợn to mắt kinh ngạc cùng với Hạ Dư bốn mắt đùng vào nhau.

"Người còn không mau giả chết đi!" Hạ Dư đè thấp âm lượng nói.

"Ừ!" Đỗ Nam Nam vội vàng nằm lại trên ván gỗ.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân cách họ càng ngày càng gần. . . . . Càng ngày càng gần. . . . . Hạ Dư tiện tay nhét túi thức ăn thừa vào trong đồng cỏ khô, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Tiếng bước chân vội vàng càng gần họ, dừng lại ở ngoài cửa.

Nhìn cửa sắp bị đẩy ra, trái tim Hạ Dư khấn trương như sắp nhảy ra ngoài, nín thở, toàn thân lạnh run nhìn chăm chú về phía cửa chính, không dám thả lỏng, giọt mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu chảy ròng ròng như mưa. . . . .

Đột nhiên "Phanh" một tiếng —— cửa bị đẩy ra.

Ánh trăng màu bạc hắt xuống đất, men theo cửa chính mà tới, nhàn nhạt hiện ra bóng hình một nam nhân.

Môi anh đào của Hạ Dư hé mở, chấn động không nói được câu nào, khuôn mặt kinh ngạc nhìn người đang từng bước tiến về phía nàng, hoảng hồn nghĩ: "Không phải Luân Tự Đông đã ngủ rồi à? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?" Hiện tại nàng nên làm thế nào? Hắn đã phát hiện ra chân tướng sao? Không! kế hoạch của nàng và Đỗ Nam Nam còn chưa bắt đầu, nhưng nếu cứ như vậy bị vạch trần, những khổ cực lúc trước chẳng phải uổng phí sao?

"Tự. . . . . Tự Đông." Nàng run rẩy kêu tên hắn.

Về mặt Luân Tự Đông bí hiểm, khiến người ta không cách nào nhìn thấu tâm tư của hắn. Hắn nhàu mày, giọng điệu hoài nghi: "Đêm khuya nàng không ngủ, đi tới phòng chứa cũi làm gì?" Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua thi thể Đỗ Nam Nam lại trở lại trên người Hạ Dư, giọng nói giấu cợt: "Ta nghĩ chẳng lẽ nàng đặc biệt tới đây nhìn ‘ người chết ’ !"

"Ta. . . . . Ta dĩ nhiên không có nhàm chán như vậy, là bởi vì ta bị mất ngủ, cho nên mới tới đây." Hạ Dư cúi đầu nhỏ giọng nói. Sợ Luân Tự Đông nhìn ra bí mật trong đáy mắt nàng, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chột dạ né tránh. Nhưng không nghĩ tới ngược lại làm Luân Tự Đông sinh lòng hồ nghi.

"Mất ngủ?" Trùng hợp ánh mắt của hắn nhìn thấy một cái xương đùi gà, lại nhìn "Thi thể" Đỗ Nam Nam một chút, bên miệng của nàng dính đầy dầu mỡ, như này giống "người chết" sao? Trừ phi là Đỗ Nam Nam biến thành cương thi, nếu không chính là hai người này lại tính kế lừa dối hắn. Dĩ nhiên, dùng rôn suy nghĩ một cái cũng biết đáp án ắt hẳn là cái sau.

Vừa phát hiện một tấm chân tình của mình lại là công cụ để Hạ Dư treo cột hắn, tim của hắn như bị tê liệt đau nhức, tức giận giống như đê vỡ. Ánh mắt khóa chặt trên người con gái hắn vừa yêu vừa hận làm tan nát cõi lòng Hạ Dư, hắn hít thở sâu, áp chế tức giận, cố ý che giấu khổ sở đau đớn trong lòng mình, cười như không cười, tựa như giận không phải là giận đối mặt nàng.

"Tự đông, người. . . . . Người làm sao vậy?" Nàng cũng không xác định được hắn đã biết chân tướng hay chưa, cũng không dám nói thẳng vào lúc này, không thể làm gì khác nói bóng nói gió, tùy cơ hành sự.

"Ta?" Luân Tự Đông thần bí cười một tiếng, hắn lại không muốn trực tiếp phơi bày âm mưu của hai nàng, ngược lại muốn xem xem các nàng muốn lừa hắn cho đến khi nào. "Ta trùng hợp cũng giống nàng ‘ mất ngủ ’ rồi, cho nên đi chung quanh giải sầu một chút, cho đến khi nghe thấy nơi này có tiếng nói, tưởng lầm là Đỗ Nam Nam ‘ sống lại ’ rồi, vì vậy mới tiến vào nhìn một chút." Trong lời nói của hắn có gai, huyền bí, nghe xong tim gan Hạ Dư không ngừng run sợ.

"Điều này sao có thể đây? Nàng cũng ‘ chết ’ rồi, làm sao có khả năng ‘ sống lại ’ nữa, Tự Đông, người cũng đừng làm ta sợ." Nàng vội vã giải thích.

"Hả? Đây mới vừa nói lời nói thanh âm là ——" Luân Tự Đông giống như có thể nhìn thấu lòng người ngưng mắt nhìn nàng hỏi.

"Phải. . . . . Là ta một người làm bầm lầy bầy a!" Hạ Dư nhìn hắn ánh mắt ngập ngừng nói.

"Tự, nói, tự, ngữ." Luân Tự Đông không thể tin kéo cao âm điệu, lặp lại lời nói.

"Đúng a!" Dưới tình thế cấp bách, Hạ Dư linh cơ nhất động (nhanh trí) vừa nhăn mặt nói dối. "Ta tới đây để thám hỏi với Đỗ Nam Nam, chỉ vì lương tâm của ta cắn dứt khó ngủ."

"Như vậy không biết bây giờ nàng đã hỏi cái xong chưa? Có phải hay không nên đi ngủ rồi hả ?" Hắn giả bộ lo lắng nói: "Ta thật sự sợ nàng vẫn bị ‘ mất ngủ ’, tính mạng theo một khối ‘ thi thể ’ khắp nơi du dương a!"

" Luân Tự Đông! Người nói thật quá đáng !" Nàng đoán giờ này hắn đại khái đã biết bày, tám phần chân tướng sự thật rồi.

"Quá đáng?" Hắn nhếch mày, mắt nhìn nàng nói: "Ta không biết được nàng chỉ ai?"

"Người. . . . ." Hồngбет, hắn nhất định là hoàn toàn hiểu căn bản Đỗ Nam Nam không có chết, chỉ là không muốn trực tiếp nói thẳng ra thôi! Hắn tại sao không tức giận đây? Chẳng lẽ hắn đã có chiều độc ác hơn muốn tới ứng đối với bọn họ? Nàng và Đỗ Nam Nam tối nay chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều !

Xong rồi. . . . .

"Hạ Dur." Thừa dịp suy nghĩ của nàng hỗn loạn, tâm tình vẫn thấp thỏm, hấn kêu tên của nàng, thật khiến nàng giật mình.

"Ngươi như là ma !" Nàng vỗ ngực trần kinh.

"Thế nào lại bị hù dọa thành cái bộ dáng này đây? Chẳng lẽ là ‘ có tật giật mình ’?" Hấn còn không chịu dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Nàng đỏ mặt hời hợt, trời ạ! Hấn sẽ thông linh tâm học như vậy chứ? Nếu không sao lại biết nàng và Đỗ Nam Nam muốn làm ăn trộm đây?

"Kỳ quái, nàng thường ngày mồm miệng sắc bén đâu rồi?" Hấn cố giả bộ mê hoặc.

"Ta. . . . ." Nàng nhất thời cạn từ , cũng không biết nên nói thêm gì nữa, chỉ lẩm bẩm.

"Tốt lắm! Ta đã không có hứng thú cùng nàng nữa đây đưa nữa rồi !" hấn bỗng chốc giữ chặt cổ tay phải của nàng, lạnh lẽo nói: "Ta đã chịu đủ cảnh nàng mang tình cảm của ta biến thành trò đùa, ta chịu đủ rồi! nàng có thể dừng lại hay tiếp tục lừa ta, ta sẽ không tin tưởng lời nói của nàng nữa" .

"——" hàng nước mắt chua xót không tự chủ được lăn xuống, hốc mắt nàng đã ướt đầm. Hấn mới nói nửa câu, tâm của nàng cũng lạnh ngắt, trong chốc lát, hai hàng nước mắt đã không chịu sai khiến chảy xuống hai bên gò má.

Hạ Dur yếu ớt như vậy đã sớm không giống nàng. Trước kia vô luận là bị uất ức đến đâu, nàng đều có thể mạnh mẽ nuốt nước mắt, cắn răng chống gượng qua. Nàng tự nhận mình có cá tính kiên cường không dễ chịu thua , kể từ khi gặp gỡ Luân Tự Đông, nàng lại càng ngày càng trở nên yếu ớt. . . . . Nàng một chút cũng không thích mình như vậy, nhưng lại không cách nào ngăn lại tình cảm của nàng, không quan tâm đến Luân Tự Đông a!

Nếu như tình yêu là một dòng nước xoáy vĩnh viễn không dừng, nàng đã hoàn toàn ngã vào trong vòng xoáy bão táp này rồi, không cách nào tự chủ, chỉ càng không ngừng đắm chìm trong đó.

Thấy bộ dáng nàng khóc thương tâm Luân Tự Đông đau lòng, chỉ muốn dùng hết hơi sức ôm chặt nàng vào trong ngực, nhỏ nhẹ trấn an sự bi thương của nàng, lau khô giọt nước mắt trong suốt.

Nhưng, hấn sợ đây cũng là một cái bẫy khác của nàng, càng sợ là hấn lại bỏ phí một tấm chân tình sau mới đột nhiên giật mình lại tự mình đa tình, từ đầu đến cuối bị nàng đùa cợt. Loại tình cảm bị lừa gạt này so với tư vị chết đi còn làm người ta khó chịu hơn, hấn không muốn tiếp tục làm một đứa ngốc.

"Đi! Chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện một chút." Không quản đến sự phản kháng của nàng, hấn mạnh bạo lôi kéo nàng ra ngoài.

"Ta không muốn!" Nàng dùng hết sức hất tay của hấn ra, giống như bọ ngựa đầu xe, một chút biện pháp cũng không có.

"Tất cả cũng không phải do nàng quyết định." Hấn vừa nói, vừa kéo nàng ra ngoài bằng được.

Hạ Dur quay đầu nhìn Đỗ Nam Nam , muốn cầu viện nàng ta, nào biết Đỗ Nam Nam chỉ ngồi dậy, hướng về phía Hạ Dur làm động tác "Chặt đầu", ý bảo muốn nàng ra tay trước chiếm được lợi thế, khiến Luân Tự Đông biến mất trên cõi đời này.

Giết Luân Tự Đông? ! trong lòng Hạ Dur đột nhiên cả kinh, nàng sao nhẫn tâm xuống tay được? Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, Luân Tự Đông nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hai nàng, nàng phải nghĩ cách chạy trốn mới phải!

" Luân Tự Đông! Ngươi buông ta ra ! Ngươi rút cuộc muốn lôi kéo ta đi đâu?" Hạ Dur theo bước chân của Luân Tự Đông không biết đi đâu."

Luân Tự Đông trầm mặc, không nói lời nào kéo nàng bước vào vườn hoa Luân gia.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5.3

Chương 5.3

Cho dù vào ban đêm, trong vườn hoa Vạn Từ Thiên Hồng (trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp), cảnh hoa đón gió đêm phấp phới, yếu liễu thướt tha, hết sức mê người.

Vòng qua khúc ngoặt quanh co , Luân Tự Đông rút cuộc dừng lại bên hồ, đứng cạnh bờ ao. Ánh trăng tròn soi xuống bóng sen dưới hồ cực kì quyến rũ ,ngàn sao như bảo thạch khảm trên mặt hồ, tựa như đôi mắt long lanh của mỹ nhân dịu dàng , sáng rõ.

"Người. . . . Người dẫn ta tới chỗ này làm gì?" Hạ Dư khẩn trương hỏi.

"Ta cho là chúng ta nên đi hóng mát , để cho tỉnh táo một chút." Hân cũng không nhìn nàng, ngược lại quăng ánh mắt về phía ánh trăng nơi chân trời, như có điều suy nghĩ, cực kỳ nghiêm túc.

Tỉnh táo? Hân bảo nàng làm sao có thể tỉnh táo? Cũng không biết hân sẽ đối phó với nàng và Đỗ Nam Nam như thế nào , hân liệu có thể tha thứ cho nàng hay không, nàng chỉ dùng một bài thuốc dân gian để phỏng đoán, thì làm sao có thể tin tưởng được đây?

Vậy mà hân vẫn không nói lời nào, nàng nhìn về phía hồ nước sững sờ, chờ hân nói tiếp.

Hồ nước giống như ang rượu nồng nặc màu xanh lá, gió đêm dịu dàng, thỉnh thoảng lung lay vài cành lá liễu, tiếng ve nhẹ nhàng ngâm ran, phảng phất như đang trong mộng.

Nhìn hồ nước một hồi lâu, Hạ Dư đột nhiên sáng ý , không khỏi thầm nghĩ: nhìn hồ nước này không cạn, nhưng nếu té xuống trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa chắc đã bò lên được , chưa biết chừng nàng có thể lợi dụng cơ hội này chạy trốn!

Ý niệm này vừa mới loé lên trong đầu nàng, ngay sau đó nàng đã lên kế hoạch.

"Tự Đông ——" nàng thân mật gọi hân, làm ra vẻ dịu dàng động lòng người.

Nhưng Luân Tự Đông vẫn đang tức giận cũng không để ý đến nàng. Hân bị nàng trêu tức không chỉ một lần mà nàng lại thật lòng coi đó là trò chơi, không thêm quan tâm đến cảm thụ trong nội tâm hân, loại tình cảm khắc sâu trong tim này sao có thể để cho nàng tiếp tục chà đạp đây ? Hân sao có thể không tức giận?

Nàng cũng không ngu xuẩn đến mức không nhìn ra hân đang căm tức, thật ra thì nội tâm của nàng cũng hết sức gay gắt ! Hân luôn không chút nào để ý đến thái độ đối đãi với nàng, mọi người đều biết hân phong lưu bảo nàng làm sao yên tâm tin tưởng hân đây? Có lẽ ngày nào đó hân gặp được thiếu nữ xinh đẹp, liền đem nàng quên mất không còn một mống, ở trong lòng hân nàng đến tột cùng chiếm địa vị gì? Hay chỉ nhất thời mê hoặc, còn chưa đủ để khiến hân buông tha sự hứng thú với tất cả các cô gái ?

"Tự Đông, ta thật sự vô cùng xin lỗi, xin người tha thứ cho ta đi!" Nàng là thật lòng mà chân thành tạ lỗi với hân.

"Hừ!" Luân Tự Đông quay đầu sang chỗ khác, cũng không nhìn lấy một cái, hân đã sớm quyết định, lúc này không dễ dàng tha thứ cho nàng.

"Ta đều đã nói xin lỗi, người. . . . Người tại sao còn không chịu tha thứ cho ta đây?" Hạ Dư đầy bụng uất ức, hân. . . . Hân muốn nàng phải làm sao mới bằng lòng tha thứ cho nàng?

Luân Tự Đông hậm hực nói: "Một câu ‘ thật xin lỗi ’ là có thể đền bù cho ta bởi vì nàng mà đau lòng , tan nát khổ sở sao? Nàng hết lần này đến lần khác đem tình cảm của ta đối với nàng coi là chuyện vặt bình thường, khinh bỉ, nàng có từng nghĩ tới cảm thụ của ta?" Giờ phút này tâm tình bất mãn của hân giống như nước lũ tràn đê, bộ dáng rất kinh người.

"Ta. . . . ." Nhất thời nàng lại chắc lưỡi hít hà, không nói được lời nào. Nhìn bộ dáng tức giận của Luân Tự Đông , Hạ Dư bỗng nhiên nhớ tới nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm a!

Vì an toàn của Đỗ Nam Nam và nàng , nàng phải vội vàng cùng Đỗ Nam Nam rời khỏi Luân gia, tránh khỏi tâm tình kích động, giống như núi lửa hoạt động Luân Tự Đông.

"Ta biết rõ mình có mắt như mù, thế nhưng ngốc đến mức đối địch với người, ta biết rõ ta sai lầm rồi." Hạ Dư nhỏ giọng nói.

"Vậy sao?" Cho dù không tin, hân cuối cùng cũng có một chút phản ứng.

"Đúng a! Đúng a!" Nàng gật mạnh đầu.

"Ta không biết có nên nữa tin tưởng nàng nữa hay không, từ lần gặp mặt đầu tiên, ta vẫn bị nàng lừa hết lần này đến lần khác." Hân thờ dãi, ý vị sâu xa nói: " nàng thật là khiến người ta khó có thể tin tưởng thêm nữa."

Về mặt Hạ Dư buồn thiu cúi đầu, đau thương nói: "Người nhất định đối với ta cảm thấy thất vọng! Thậm chí là tuyệt vọng. . . . . Thật xin lỗi."

Tìm hân một hồi đập mạnh loạn nhịp, tăng băng trong lòng lại từ từ tan chảy dưới nhu tình của nàng không còn một chút, vốn là nản lòng thoái chí lại thấy nàng tự trách hối hận áy náy trong lòng , lần nữa bốc cháy lên hi vọng nóng bỏng của hân.

Hân nghĩ, có lẽ bọn họ có thể bắt đầu lại, có thể rộng mở cánh cửa trong lòng mà đối mặt với nhau! Có lẽ tới nay sẽ là một cơ hội mới.

Thấy hân đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình , tròn mắt nàng đã loé lên lệ quang, nói nhỏ: " Tự Đông, người chính là không chịu tha thứ cho ta, không muốn nói chuyện với ta, thật sao?"

"Ta. . . . ." Hân cũng không biết nên diễn tả cõi lòng mình với nàng như thế nào, ấp a ấp úng.

Không đợi hần suy tư nhiều, nàng cố tình đau lòng nói: "Ta không trách ngươi, Tự Đông. Đây tất cả đều là ta tự chuốc lấy phiền, là ta cô phụ ý tốt của ngươi, toàn là lỗi của ta. Để tỏ lòng sám hối của ta, ta quyết định lấy cái chết tạ tội." Nói xong, hai mắt của nàng khép lại, hạ quyết tâm liền nhảy xuống hồ nước.

"Cái người đàn ông này!" Sợ đến nhịp tim cơ hồ dừng lại Luân Tự Đông tranh thủ kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt lấy, trong giọng nói của hần tràn đầy lo lắng đối với nàng. "nàng định dọa chết ta sao? Ai cho nàng lỗ mãng liều lĩnh như vậy?"

Nàng đánh cuộc nhất định hần sẽ cứu nàng, sẽ không nhìn nàng chịu chết, bằng không nàng cũng không đùa giỡn như vậy. Nhưng nàng vẫn nước mắt rùng rùng nức nở: "Tội của ta không thể tha thứ, ngươi để cho ta chết đi!"

"Đưa ngọc! Ta sớm đã tha thứ cho nàng, không cho nàng tìm chết như vậy nữa, có biết hay không?" Hần dịu dàng săn sóc nói.

"Tự Đông, ngươi đối với ta thật tốt." Nàng rút cuộc cười rộ lên nhìn hần. "Ngươi đã không còn tức giận, vậy ta liền ——"

"Hả?"

"Vậy ta cũng không khách khí." Giọng điệu xoay chuyển, nàng chợt đưa hai cánh tay ra, dùng sức đẩy vào lồng ngực hần, muốn đẩy mạnh nó xuống hồ nước.

Không ngờ Luân Tự Đông bèn nhảy lách mình một cái, khiến nàng vô huyệt, tự mình nhảy xuống rồi, may nhờ hần kịp thời kéo nàng lại, nếu không nàng đã sớm ngã xuống hồ.

Lại thấy nàng ác tâm như vậy, oán giận trong lòng hần đã không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, nàng nhiều lần trêu chọc hần, lúc này hần cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua nàng.

Mặc cho nàng kháng cự thét chói tai, liều chết giãy giụa, hần vẫn dễ dàng ôm nàng lên trên mặt nước.

"Nàng thực sự rất quá đáng rồi." Hần nói.

"Nếu đã xui xẻo rơi vào trong tay ngươi, ta cũng không muốn van xin ngươi nữa, ngươi hảo hảo mà ném ta xuống nước! Ta tuyệt đối sẽ không. . . . ."
Hạ Dư vẫn ‘vịt chết còn cạnh miệng’ nói.

Luân Tự Đông quả thật hạ hai cánh tay xuống thấp mấy phần, nàng lập tức sợ hãi hét ầm lên. "Ta sợ nước a! Trời ạ! Chẳng lẽ ngươi thật muốn ta chết?"

"Mới vừa rồi không phải nàng cũng muốn đẩy ta xuống nước, vừa tốt có ý cướp sạch Luân gia?" Hần lạnh lùng canh chừng nàng, vẻ mặt do tức giận chuyển thành bất lực, lại từ bất lực chuyển thành căm giận.

Đây tất cả đều là nàng đáng đời, trời đất cũng biết trừng phạt đúng tội của nàng. Mặc dù ánh mắt của hần lưu luyến ở gương mặt xinh đẹp động lòng người của nàng; trong cơ thể hần vừa xôn xao lại nóng bỏng, đối nàng khát vọng, nhưng lần trở lại này bất đồng, hần tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng, hần nhất định phải dạy dỗ nàng một chút, khiến nàng không lấy trêu chọc hần làm thú vui, cho nàng hiểu dụng tâm của hần.

Nhìn trong mắt của nàng không hề có ý sám hối, hần cố ý hạ cánh tay thấp thêm chút nữa, quả nhiên ánh mắt của nàng lập tức chuyển thành vừa giận vừa sợ.

"Luân Tự Đông! Ta tuyệt sẽ không tha thứ cho ngươi." Bị buộc nóng nảy, tính tình của nàng cũng gan lên.

"Đây coi như là đang cầu xin ta sao?" Hần hoàn toàn không để ý tới sự nổi giận của nàng.

Hạ Dư biết hần thật sẽ buông tay, mà nàng lại không biết bơi, bị hần bức đến nông nỗi này, không thể làm khác ăn nói khép nép, nàng cầu khẩn nói: "Luân. . . . . Không, Tự Đông, nếu như mà ta nói. . . . . Nếu như mà ta nói. . . . ."

"Nói gì?"

"Nếu như mà ta nói cho ngươi ‘ta yêu ngươi’, ta. . . . . Oh! Tự đông, cầu xin ngươi chớ bỏ ta xuống nước có được hay không?" Nàng đã vô kế khả thi.

"Nàng mới vừa nói cái gì ta nghe không rõ." Hần cố ý giả bộ mất diếc tai ngo. "Nàng lặp lại lần nữa."

"Ngươi ——" nàng liếc mắt nhìn hần, thật là hiếp áp người quá mức! Đáng ghét.

"Mặt mũi so với rơi xuống nước còn quan trọng hơn?" Hần lại hỏi.

"Ta. . . . . Ta nói ‘ta yêu ngươi’." Hạ Dư bất đắc dĩ nói lại lần nữa.

"Còn nghe chưa đủ cảm động." Hần không muốn dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Nghe chưa đủ cảm động? ! Nàng cơ hồ muốn điên rồi, hần bắt bẻ làm nàng tức giận nhưng lại không thể làm gì, bất đắc dĩ nàng hô to: "Ta yêu ngươi."

"Rất tốt." Hắn lập tức ôm nàng vào lòng, vẫn là ôm chặt không thả, mà nàng còn dán vào lồng ngực của hắn, nghe nhịp tim đập thình thịch.

Giương mắt nhìn hắn, vẻ mặt Luân Tụ Đông thần bí lại rất nghiêm túc, khiến nàng lạnh run.

"Người. . . . Người có thể buông ta ra không?" Nàng từng li từng tí hỏi.

"Thả nàng ra? Mới vừa không phải nàng nói qua là ‘nàng yêu ta’ sao? Hiện tại ta muốn nàng thực hiện lời nàng đã nói." Hắn chẳng những không có buông nàng ra, ngược lại ôm nàng đi vào trong nhà.

Hạ Dư sững sờ nhìn hắn, hắn muốn nàng thực hiện cái gì đây? Chẳng lẽ hắn muốn ——

"Không!" Nàng hô to. "Người buông ta ra! Khôn kiếp!"

"Ta không phải là ngu ngốc, thả nàng ra —— hừ! Nằm mơ!" Hắn vừa nói xong, ôm nàng vào trong nhà.

Muốn hắn một lần nữa làm kẻ ngu, không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 6.1

Chương 6.1

"Đi vào!" Giọng điệu Luân Tụ Đông thờ ơ lạnh lùng, đưa tay đẩy mạnh Hạ Dư vào một gian phòng u ám không ánh sáng.

"Ông trời! Chỗ này là chỗ nào?" Nơi này không những bốn phía đen ngòm, đưa tay không thấy năm ngón, hơn nữa trong không khí còn lạnh buốt, khiến cả người không được tự nhiên.

Đột nhiên, tiếng đóng cửa nhẹ từ phía sau nàng truyền đến.

"Luân Tụ Đông! Người đang ở đâu? Mau lên tiếng đi!" Nàng đưa hai cánh tay ra lục lọi. "Luân Tụ Đông, người không thể để ta một mình ở chỗ này được!"

"Một mình nàng đợi ở đây suy nghĩ thật kỹ chuyện giữa chúng ta." tiếng nói Luân Tụ Đông từ ngoài cửa vọng lại, thái độ của hắn hết sức nghiêm túc. "Thừa dịp trong khoảng thời gian này ta cũng có thể thăm vấn cái ‘thi thể’ kia thật tốt, cho nàng biết lừa gạt Luân Tụ Đông ta có kết quả như thế nào!"

"Không! Người không thể làm như vậy!" Nàng dùng sức đập cửa kêu to. "Mở cửa! mở ra! Nơi này không chừng có gián, chuột, còn có. . . . Không! Luân Tụ Đông, người không thể đối xử tàn nhẫn với ta như vậy."

"Ta chưa từng thấy bất kì cô gái nào phiền toái như nàng, ta đã chịu đủ loại hành động tức giận như trẻ con của nàng rồi!."

Hạ Dư thiếu chút nữa tức điên lên, hắn lại dám nói nàng như đứa bé! Hắn cho là hắn so với nàng cao minh hơn ư? "Người nói ta phiền toái? Hừ! Ta cho người biết, bản lĩnh xuất chúng của ta còn chưa có thi triển hết đó! Ta thề nhất định phải trở thành cái đinh trong mắt người, đâm trong thịt, ta sẽ không ngừng cùng người đối kháng, cho đến khi người. . . ." Nàng còn chưa nói xong một tràng, hắn đã đánh đòn phủ đầu. "Xem ra nàng cần học một lớp về tĩnh tâm, rất tốt, chính nàng ở chỗ này tĩnh táo lại." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Mà nàng khàn cả giọng, mấy phút sau nàng không thể không nhắm mắt lại chưa xót ngã gục trong bóng tối, đây cũng là điều "trừng phạt" mà hắn nói, có đúng không?

Trong đại sảnh Luân gia, đôi tay Đỗ Nam Nam bị buộc chặt ở sau lưng, mà sắc mặt Luân Tụ Đông nặng nề, mày rậm nhíu chặt nhìn nàng

"Luân công tử! Cứu khổ cứu nạn đại từ đại bi, ngài đại nhân đại lượng tha cho tiểu nữ một mạng đi! Tiểu nữ bảo đảm từ nay về sau tự động biến mất, không xuất hiện trước mắt ngài nữa! Làm ơn." So với Hạ Dư, Đỗ Nam Nam miệng lưỡi lưu loát, ăn nói khéo léo hơn nhiều.

"Người đừng mơ tưởng đi! Trừ phi ——"

"Trừ phi cái gì?" Nàng chỉ quan tâm điều kiện sau từ "trừ phi" kia.

"Trừ phi người mang chuyện của người và Hạ Dư dâng hoàng nói cho ta biết."

"Cái này đơn giản." Đỗ Nam Nam vội vàng gật đầu. "Ngài muốn biết cái gì cứ hỏi, ta nhất định sẽ trả lời."

"Đầu tiên, ta muốn biết hai người các ngươi đến tột cùng là người ở đâu? quê quán?" Hần thẳng thắn làm rõ vấn đề.

"Chúng ta ở tỉnh Đài Bắc!"

"Nơi đó là nơi nào?" Hần cũng chưa nghe qua cái tên này.

"Ồ Đài Loan." Nàng bày ra bộ mặt vô tội nói. "Chuyện cho tới bây giờ ngươi còn muốn gạt ta, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết sao?" Luân Tự Đông nổi đóa. Đã sớm không có lòng tin nào với Đỗ Nam Nam, sao lại có thể tin tưởng lời của nàng ta đây?

"Nếu ta nói thật, ngài cũng không tin, vậy ta không thể trả lời rồi." Nàng vô cùng uất ức.

"Ngươi cũng đừng có quên mình vẫn đang bị bắt."

"Hừ! Bản cô nương đã thông suốt, muốn giết muốn cắt tùy ngươi." Nàng hất cái đầu qua bên phải, bễ nghễ nói: "Dù sao ngươi giết ta, sớm muộn sẽ có báo ứng."

"Ai ——" Luân Tự Đông đột nhiên cười nói: "Ta sao có thể tự tay giết chết ngươi đây? Chỉ là Tần ma ma mấy ngày nay tới hỏi thăm tung tích của ngươi, nhưng nếu ta mang ngươi trở về ‘Phong Nguyệt Lâu’, ngươi nói có được hay không?"

"Ngươi dám!" Đỗ Nam Nam liếc mòng tròng mắt nhìn hần.

"Ta sao lại không dám? Lại nói ngươi không phải cũng là hoa khôi hay sao?" Luân Tự Đông cười đến thần bí khó dò.

"Ta là vì trộm ‘bạch ngọc nhận trụ’ của ngươi mới uất ức đến tuồng đó!" Đỗ Nam Nam lo lắng trả lời.

"Rất tốt, hiện tại có thể nói trọng điểm." Luân Tự Đông hỏi: "Ta hỏi ngươi, lần trước ở ‘Phong Nguyệt Lâu’, ta tận mắt thấy ‘bạch ngọc nhận trụ’ lại tự động bay lên, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Vấn đề này hần đã sớm thắc mắc từ lâu, mặc cho hần vắt óc suy nghĩ, cũng không thông.

"Này. . . ." Đỗ Nam Nam đáng thương biết rõ chân tướng, nguyên nhân hậu quả lại khổ không thể tả, không biết giải thích cho hần như thế nào. Ở trong mắt của hần nàng là nữ nhân lừa đảo, nếu nàng nói rõ ràng chân tướng chuyện này với hần nhưng lại lý kỳ quanh co lại làm người ta khó tin, hần có thể tin tưởng sao? Trừ phi mặt trời mọc từ đằng Tây!

Nghĩ như vậy, nàng không khỏi lại thờ dài. "Ai! Ta nói cũng là vô ích, ngươi hỏi cũng không biết được đâu, dù sao ngươi cũng nghe không hiểu."

"Vậy cũng chưa chắc, ngươi không nói, làm sao biết ta không hiểu đây?" Hần cực kỳ hưng phấn, bày ra bộ dáng nửa tai lắng nghe.

"Được rồi! Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!" Không lay chuyển được nàng đành phải nói ra đầu đuôi sự thật. "Thật ra thì ta cùng Hạ Dư đến từ sáu trăm năm sau là người Trung Hoa dân quốc, nếu như chúng ta muốn trở lại sáu trăm năm sau, phải dựa vào ‘bạch ngọc nhận trụ’ hoàn chỉnh mới có thể trở về."

"Ngươi đang đùa gì thế? Sáu trăm năm sau? Ha. . . . . năng lực tưởng tượng của ngươi không tệ! Chỉ tiếc chuyện xưa nói quá một chút, ha. . . . ." Luân Tự Đông hoàn toàn không tin cười lớn. Nào có ai có thể từ "Đài Bắc" sáu trăm năm sau trở về nơi này hay sao? Chẳng lẽ là một phiên bản khác của Trang Chu mộng điệp?

"Đây là chuyện thật một trăm phần trăm!" Đỗ Nam Nam theo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình. "Tại cái thời đại đó, ta là một nữ tặc cha mẹ mất sớm, chuyên trộm bảo ngọc và tranh cổ, nhất là ngọc thạch loại hiếm hoi, vô luận là ở triều đại nào, hoàng đế nào cũng đều cất giấu cổ ngọc, chỉ kém khối ‘bạch ngọc nhận trụ’ kia thôi." Thái độ của nàng cực kì nghiêm túc, thần sắc không hề thấy là nói dối. "Về phần tâm can bảo bối của ngươi, Hạ Dư còn là một cảnh sát đang truy tìm ta."

"Cái gì?" Hiển nhiên hần cũng không biết "cảnh sát" là cái gì.

"Cảnh sát tương tự với lính nha môn ở niên đại này của các ngươi nha! Chính là loại cả ngày lấy bắt người làm niềm vui." Đỗ Nam Nam đối cảnh sát khiến nàng ăn ngủ không yên cũng không có hảo cảm, cảm thấy khó mà khách quan cho được.

Nghe nàng tự thuật xong, Luân Tự Đông cười đến ôm bụng. "Ha. . . . . Ngươi nói Hạ Dư là một nữ bộ khoái (sai dịch chuyên truy nã, bắt người cho nha môn thời trước). . . . . Ha. . . . . Điều này làm sao có thể?"

"Có tin hay không là tùy ngươi!" Nàng xem thường liếc hần, tiếp tục phản bác: "Ban đầu là ta tránh né cảnh sát đuổi bắt, hơn nữa vì tới chỗ này tìm kiếm ‘bạch ngọc nhận trụ’ có thể trở về tương lai, liền lợi dụng một khối ‘phi nhận hoa bạch ngọc’ khác để làm phép đi tới nơi này, mà trong lúc vô tình tâm can bảo bối của ngươi cũng bị ta mang tới cái thời đại này luôn."

"Ách. . . . . chuyện xưa hay nha! Cái người này sao đang nói chuyện xưa ngược lại sao lại đi kể chuyện cổ tích rồi." Luân Tự Đông châm chọc nói.

"Hừ! Muốn cười thì ngươi cứ cười đi! Dù sao ta hiện tại cũng không cần khối ‘bạch ngọc nhận trụ’ kia nữa rồi. Bởi vì ta phát hiện ra một cách khác cũng có thể cho ta và Hạ Dư trở về." Đỗ Nam Nam không chịu yếu thế nói.

"Thứ gì?" Hấn khẩn trương hỏi .

"Người không phải là không tin ‘ chuyện xưa ’ của ta hay sao? Vậy người hỏi nhiều như vậy làm cái gì?" Haaaa...! Rốt cuộc nàng bắt được cơ hội chửi hấn rồi.

"Này. . . . ." Hấn quả nhiên lộ ra vẻ khó khăn, do dự một hồi lâu mới khua miệng nói: "Rốt cuộc là cái gì ? Ta muốn biết !"

"Nhưng đồ ở trên người ta, người không mở trời cho ta , làm sao ta cho người thấy được?" Đỗ Nam Nam thần thần bí bí.

"Người cho rằng ta sẽ tin tưởng quỷ kế của người, giúp người mở trời?" Hấn cũng không ngu ngốc, không hiểu nàng có mục đích gì sao? Giống như cá tính quái của nàng, nhất định là muốn thừa cơ chạy đi.

Chỉ là Đỗ Nam Nam lại bày ra bộ dáng thờ ơ."Tùy người nghĩ như thế nào đi! Dù sao nếu ta đưa Hạ Dư trở về, cả đời này người cũng đừng nghĩ gặp lại nàng một lần." Nàng uy hiếp nói."Ai! Vốn là nghĩ cầm ‘ nó ’ tới trao đổi tự do của ta, bởi vì cho dù ta trở lại sáu trăm năm sau vẫn còn là một tội phạm truy nã đấy! Cho nên có trở về hay không đối với ta mà nói một chút ý nghĩa cũng không có, nhưng đối với Hạ Dư cũng là ——"

"Đủ rồi! Người không phải nói nữa !" Nói đến chuyện của Hạ Dư, tâm tình của hấn liền mất khống chế, hấn khó có thể tưởng tượng sau khi mất đi nàng , đến tận cùng còn dư lại những gì?

Đỗ Nam Nam lặng yên nhìn hấn đang phân vân mâu thuẫn .

"Được rồi!" Hấn rốt cuộc quyết định . "Ta đồng ý mở trời cho người, chỉ là —— nếu như người dám lừa gạt ta lần nữa, ta nhất định cho người trả giá thật đắt."

"Người hãy yên tâm đi! Ta cũng muốn sống thêm vài năm !" Nàng cười.

Tuy là cảm thấy lo lắng, nhưng vì không muốn mất đi Hạ Dư, cũng đành phải mở trời tay cho nàng trước.

"Đồ ở đâu?" hấn gấp gáp hỏi.

"Đừng nóng vội, ta đang tìm !" Tay phải của nàng thò vào trong tay áo bên trái lục lọi, nàng rốt cuộc cũng tìm được đồ vật nàng muốn tìm , không nhịn được cười một tiếng."Tìm được! Tìm được!"

Luân Tự Đông vội vàng lại gần đi lên, đột nhiên, Đỗ Nam Nam vẩy bột phấn màu trắng lên mặt hấn, trong khoảng thời gian ngắn Luân Tự Đông ứng phó không kịp, hít vào một ít. Khi hấn đang muốn đưa tay bắt nàng- cái tên lừa gạt này lại, tầm mắt trở nên mờ hồ, hoa mắt đau đầu, lao đảo đi không được mấy bước, lại bất tỉnh ngã xuống đất.

"Đáng đời!" Đỗ Nam Nam vội vàng thừa dịp gia đình Luân gia chưa bị kinh động, vội vàng vàng chạy ra khỏi Luân phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 6.2

Chương 6.2

Về phần an toàn của Hạ Dư cũng không có vấn đề gì chứ? Luân Tự Đông thích Hạ Dư, theo lý chắc sẽ không ngược đãi nàng mới đúng.

Ai! Nàng bây giờ là Bò Tát sang sông tự thân khó bảo toàn, muốn cứu Hạ Dư cũng phải đợi nàng ra khỏi Luân phủ tìm cứu binh ! Đúng rồi! Nàng nhớ Hạ Dư có nhắc qua một người tên là cái gì. . . . . Cái gì Chiêu Sa . . . . . Chiêu Sa Nhạc – người ngoại bang, nghe nói hấn ngay thẳng lại nhiệt tình , lúc này Hạ Dư gặp nạn, tìm hấn giúp một tay sẽ không thất lễ chứ?

Mùi đàn hương cháy, Luân Tự Đông yếu ớt tỉnh lại, đầu đau đớn giống như có tên nhọn xuyên thấu, hô hấp của hấn mỏng manh , trong lòng nghi hoặc lo lắng. Hấn miễn cưỡng chống đầu lên, cường bách mình mở mắt, ánh mặt trời từ cửa sổ trên cao chiếu xuống, mặt đá và gỗ trên vách tường sáng rực nhẵn bóng.

Hấn cố gắng áp chế cảm giác đau đầu, hai mắt nhìn quanh bốn phía. Nơi này là phòng của hấn , sao hấn lại ở đây? rõ ràng hấn đang thẩm vấn Đỗ Nam Nam, kết quả nàng đột nhiên. . . . . Đáng chết! Hấn lại trúng quỷ kế của nữ tặc kia, có phải nàng lại trốn?

Luân Tự Đông đang ảo não, bỗng dưng, cửa phòng mở ra, thấy Luân Nghĩa đang cầm một chậu nước và khăn lông đi vào, vừa nhìn thấy Luân Tự Đông ngồi dậy , không khỏi mừng rỡ."Thiếu gia, ngài đã tỉnh? ! Thật tốt quá! Vậy là tốt rồi !" Luân Nghĩa thả gì đó trong tay ra, tạo thành chữ thập ngăn đầu

hướng lên trời tạ ơn. "Cảm tạ trời xanh phù hộ, thiếu gia hôn mê hai ngày cuối cùng cũng tỉnh, cảm tạ ông trời!"

"Hôn mê hai ngày? !" Luân Tụ Đông khiếp sợ nhảy xuống giường, ông trời, hẳn lại trên giường hôn mê hai ngày? Đứng cũng còn không ổn định, trong lòng hắn chỉ muốn rõ một vấn đề: "Luân Nghĩa, Hạ cô nương thế nào?"

"Không có chủ nhân phân phó, tiểu nhân không dám tự tiện thả Hạ cô nương."

"Trời ạ!" Nói như vậy Hạ Dư bị giam trong hầm liên tục hai ngày, nàng không hận hắn thấu xương mới lạ. Nghĩ đến đây, trong lòng Luân Tụ Đông không khỏi đau nhói, nóng nảy, không để ý tới Luân Nghĩa ngăn cản, trực tiếp đi tới căn hầm, một khắc cũng không dám trì hoãn, hắn nghĩ kỹ rồi mới giải thích rõ ràng với nàng.

Thật nhanh đã tới cửa hầm, lính gác công lại ngồi ở đằng kia ngủ gật, làm Luân Tụ Đông tức giận.

"Luân Tín!" Hắn gầm tên người làm kia. "Còn không mau đứng lên!"

Luân Tụ Đông quát một tiếng, Luân Tín tham ngủ~ cả người cũng tỉnh táo lại, vừa thấy vẻ mặt tức giận của thiếu gia nhìn hắn, càng thêm sợ hãi quỳ hai đầu gối xuống đất dập đầu. "Thiếu gia, tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết." Luân Tín cầu khẩn nói: "Tiểu nhân không nên ngủ gật, xin thiếu gia tha thứ."

Trong lòng Luân Tụ Đông lúc này chỉ có hình ảnh Hạ Dư trong căn hầm tối, sao có tâm tư cùng hắn so đo đây? Hắn vội vã nói: "Chớ cùng ta nhiều lời nói nhảm, còn không mau mở cửa ra!"

"Dạ, thiếu gia." Luân Tín móc ra một chuỗi dài chìa khóa, đứng dậy mở cửa, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng.

"Nhanh lên một chút!" Luân Tụ Đông trong lòng như lửa đốt quá lớn. Không biết Hạ Dư trong hầm thế nào? Có tức giận hay không? Liệu nàng có nguyện ý nghe hắn giải thích không? Nàng sẽ tha thứ cho hắn sao? Nghĩ như vậy, Luân Tụ Đông càng lo lắng. Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác lồng ngực buồn bực đau đớn, giống như điếm báo điều chẳng lành.

Cuối cùng cửa cũng mở ra, Luân Tụ Đông ngăn Luân Tín ở ngoài cửa, một bước đạp đi vào.

"Hạ Dư! Hạ Dư." Trong hầm tối đen như mực, Luân Tụ Đông gọi tên nàng một hồi lâu, cũng không có người đáp lại, trong đầu hắn càng thêm nóng nảy.

"Thiếu gia! Tiểu nhân lấy cây đuốc đến rồi!" sau đó Luân Tín cũng bước vào hầm, trong tay cầm cây đuốc trong nháy mắt thấp sáng.

Vậy mà chiếu vào tầm mắt Luân Tụ Đông lại là cảnh tượng khiến nội tâm hắn đau đớn ——

Hạ Dư nằm trên mặt đất, không nhúc nhích. Thấy thế, Luân Tụ Đông vội vàng đi nhanh lên trước, ngồi xổm người xuống ôm lấy nàng.

Thân thể của nàng nóng bỏng, sắc mặt tái nhợt, chỉ còn hơi thở thoi thóp. "Luân Tín! Nhanh đi mời đại phu, mời đại phu tốt nhất kinh thành tới đây." Luân Tụ Đông lo lắng phân phó Luân Tín. Một mặt ôm Hạ Dư ra khỏi hầm tối, chạy thẳng tới phòng ngủ.

Đều do hắn nhất thời tức giận lại suy nghĩ thiếu sót, giam nàng vào căn hầm lạnh lẽo như vậy, hại nàng bị lạnh mà ngã bệnh. Trong mắt hắn trừ đau lòng, còn đối với mình chán ghét.

Nhìn thân sắc nàng khổ sở, tim của hắn cũng nhói đau. Khát vọng được cùng nàng chia sẻ một chút khổ sở, muốn ngắm nhìn nụ cười xinh đẹp rực rỡ của nàng. . . . . Vậy mà thân thể của nàng như ngọn lửa nóng bỏng, thân sắc già yếu khổ sở chưa từng giảm bớt, bảo hắn phải làm sao đây? Tại sao? Tại sao giữa bọn họ lại có nhiều điều không may đến như thế? , chẳng lẽ ông trời cũng không thấy rõ một tấm chân tình của hắn với nàng sao?

"Hạ Dư, vì ta, nàng tuyệt đối phải khỏe lại, nàng nhất định phải kiên cường vượt qua, van cầu nàng, cầu xin nàng ——" Luân Tụ Đông ở bên tai nàng nói nhỏ, hi vọng nàng có thể nghe hắn chân thành kêu gọi, cố gắng chống cự bệnh tật.

Hắn còn có rất nhiều lời chưa nói cho nàng biết; còn có rất nhiều mơ ước đợi nàng cùng thực hiện! Nàng tuyệt đối không thể rời bỏ hắn đi như vậy, nàng là nữ nhân kiếp này hắn chọn làm thê tử, nhất định phải cả đời bầu bạn, hắn không cho phép nàng cứ như vậy không lời từ biệt mà đi !

Mặc cho hắn thâm tình kêu gọi nàng, giai nhân ngủ say trong ngực vẫn không có nửa điểm đáp lại.

Trong phòng ngủ, Luân Tụ Đông bị ai ngưng mắt nhìn Hạ Dư trên giường không nhúc nhích, ánh nến chiếu xuống gương mặt nàng tái nhợt phảng phất ánh sáng mềm mại, mái tóc nhung lụa cũng cực kỳ rõ nét. Dưới lớp nền bao bọc, ngực nàng phập phồng, mơ hồ còn thoi thóp.

Một bên hầu hạ Luân Trung thấy thiếu gia lo lắng trùng trùng như thế, không đành lòng. "Thiếu gia, ngài nên ăn một chút gì, sau đó nghỉ ngơi." Luân Trung thử thuyết phục hắn.

"Không!" tiếng nói Luân Tụ Đông trong căn phòng an tĩnh cực kỳ lo lắng. "Ta muốn ở cạnh nàng."

"Đại phu nói Hạ cô nương chỉ bị phong hàn, cũng không đáng lo ngại, ngài không cần quá lo lắng, Hạ cô nương là người hiền có trời phù hộ nhất định có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn hoá an." Luân Trung còn nói.

"Người không hiểu cảm thụ của ta, ta không cách nào tha thứ cho mình khiến nàng sinh bệnh nặng."

"Nhưng ——"

"Quên đi ! Luân Trung, người có ý tốt ta tất nhiên hiểu, chỉ là nàng đối với ta mà nói hết sức quan trọng, người đừng khuyên ta nữa, đi ra ngoài đi!" hần phiến nào nói.

"Được rồi! Thiếu gia, Luân Trung xin cáo lui." Luân Trung buồn bã rời đi, lưu lại hai người an tĩnh bên trong.

Đội Luân Trung rời khỏi, hần ngồi ở mép giường, vui mặt vào tóc nàng, ở bên tai nàng cầu xin: "Nàng nhất định phải mau sớm hồi phục , vì ta nàng nhất định phải chống đỡ, được không?" Cả phòng một mảnh vắng lặng, chỉ có âm thanh Luân Tự Đông tự lẩm bẩm.

Hạ Dur chậm chạp không có dấu hiệu tỉnh dậy , càng làm hần cảm thấy vô dụng và sợ hãi, cũng vì mình ngu xuẩn cố ý giam nàng xuống hầm đất, hần cảm thấy hối hận vô cùng.

Hần tuyệt vọng khổ sở, lần nữa cúi đầu."Ông trời, xin người đừng hành hạ nàng như vậy, van cầu người ! Ta thật sự yêu nàng. Ta tình nguyện vì nàng chịu đựng tất cả, cũng không nguyện ý để nàng khổ sở như vậy."

Hạ Dur mơ màng giống như nghe được âm thanh Luân Tự Đông ở bên tai nàng ni non, đầu của nàng thật choáng váng, nhất định là đang nằm mộng, Luân Tự Đông rõ ràng hận nàng thấu xương, khóa chặt nàng trong hầm trên mặt đất, hoàn toàn không để ý tới nàng, sao có khả năng ở bên tai nàng nói chuyện đây?

Nàng cường bách mình mở hai mắt ra, khuôn mặt tiểu tụy của Luân Tự Đông bỗng chốc khắc sâu vào tầm mắt, hai mắt của hần khép chặt, hai tay đan vào nhau lặng lẽ vì nàng cầu nguyện, đây tuyệt đối không phải mộng ảo. Trong lòng nàng nhất thời tràn đầy nhu tình mật ý, từ từ xua đuổi những hoài nghi cùng sợ hãi trong lòng.

Tâm nàng không khỏi vui mừng, xem ra hần còn quan tâm nàng, hần cũng không phải chán ghét nàng như vậy ."Tự. . . . . Đông." Nàng suy yếu mở miệng.

Luân Tự Đông đột nhiên mở hai mắt ra." Hạ Dur?" Khuôn mặt của hần lộ ra sâu nồng tình ý mà trước đây nàng chưa từng thấy qua."Thật tốt quá, nàng rốt cuộc đã tỉnh, ta vì nàng lo lắng biết bao. . . . . Nàng có khỏe không?"

"Ừ! Hoàn hảo." Nàng yên tĩnh nằm ở trên giường, giờ phút này trừ cảm giác hoa mắt, ít nhất ý thức của nàng hết sức rõ ràng.

"Nàng nhất định là rất đói bụng?" hai mắt Luân Tự Đông kích động vui sướng."Ta lập tức cho người làm đưa thức ăn tới . Đứng! Nàng bây giờ cần ăn nhiều thứ, phải bồi bổ thật tốt." Hần đứng bật dậy, chạy về phía cửa hô to Luân Trung, Luân Nhân đi chuẩn bị thuốc bổ.

Đáy lòng của nàng lặng lẽ cười một tiếng, cho dù lúc trước giữa bọn họ cũng không phải rất vui vẻ, nhưng Luân Tự Đông mặc kệ tất cả khiến đáy lòng nàng ấm áp .

" Hạ Dur, nàng có trách ta không?" Hần đột nhiên hỏi.

"A?" mặt nàng mê hoặc, cũng không hiểu được ngụ ý của hần.

"Ta biết rõ, đây là lỗi của ta, ta không nên nhốt nàng trong hầm, hại nàng bị lạnh mà ngã bệnh, làm hại nàng ——" trong lời nói của hần tràn đầy ảo não tự trách, ánh mắt tràn đầy khổ sở.

"Ta một chút cũng không trách người." Hạ Dur chống cùi chỏ, trước mắt sao bay lượn vòng. Nàng làm sao không thấy hồ thẹn đây ?, từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã sử dụng bao nhiêu lời nói dối quỷ kế trên người hần, đây là ác quả ác báo."Người sai là ta, cho dù rơi vào tình trạng thế nào cũng là do ta tự tìm." Nàng nói.

"Ta chưa từng thật lòng oán hận người." Luân Tự Đông nghiêng người về trước, do dự một hồi lâu, rốt cuộc cầm mu bàn tay của nàng."Ta hi vọng chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, không có đối chọi gay gắt, không tranh chấp lừa gạt, được không? Ta yêu nàng, phải thế nào nàng mới ở lại bên cạnh ta, không rời khỏi ta nữa." Luân Tự Đông thành khẩn nói.

Nghe hần một phen tỏ tình, trong lòng nàng thật kích động, khẽ cắn môi dưới, hít một hơi thật sâu."Ta không đi, ta đồng ý với người, vô luận như thế nào ta đều sẽ ở lại bên cạnh người."

" Hạ Dur ——" Luân Tự Đông vung tay nắm lấy cổ tay nàng, sau đó dùng hai cánh tay dịu dàng ôm lấy nàng, giống như ôm một đồ sứ dễ vỡ.

Nàng vui mặt vào trong ngực hần, hi vọng giờ khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn.

Nhưng lúc này lại truyền đến tiếng gõ cửa, Luân Tự Đông bất đắc dĩ dời khỏi mũ nhân ngọt ngào trong ngực ,lui ra ngoài mở cửa.

Thấy Luân Trung, Luân Nhân và các nha hoàn khác đang cầm nhiều loại thuốc bổ trong tay đi vào, những người này quan tâm nàng là chân thành tha thiết, thực làm nàng cảm động không thôi. Thấy hai má nàngửng đỏ, Luân Tự Đông lúc này mới chân chính an tâm về sức khỏe của nàng.

Hần nở nụ cười, đợi nàng dùng cơm xong, quyết định viết phong thư nhà, phái người đi phương Nam gửi cho cha mẹ hần, hần muốn nói cho hai vị lão

nhân gia, chuẩn bị đòi phòng đón nàng dâu vào cửa !

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 6.3

Chương 6.3

Trên đường cái bên ngoài "An Định môn", mỗi năm một lần đều có hội chùa, đang trong lúc náo nhiệt nhất. Ven đường bày đầy các loại thức ăn vặt, thủ công mỹ nghệ, tài nghệ sắc sảo khiến người ta hoa cả mắt . Cả con đường đầy ắp những đoàn người, rất náo nhiệt.

Vì ăn mừng Hạ Dur qua khỏi bệnh nặng, Luân Tự Đông đặc biệt đưa nàng tới đây du ngoạn, an ủi nàng mấy ngày nằm trên giường dưỡng bệnh buồn chán.

Lần đầu tiên được ra phố, Hạ Dur dĩ nhiên mặt mày hớn hờ, hưng phấn mãi. Nàng vừa lôi kéo Luân Tự Đông vọt vào trong đám đông, lại không kịp thương thức màn đặc sắc náo nhiệt của lễ hội.

"Trước mắt thật đông vui ! Chúng ta cũng qua đó xem một chút đi ?" Hạ Dur cũng rất thích tham gia náo nhiệt .

"Tốt, tốt, tốt. Đi đâu cũng được hết, chỉ là nàng không cần vội, cẩn thận té ngã." Hắc nhếch miệng cười một tiếng, đáy mắt đều là nụ cười.

"Ngươi yên tâm, ta cũng không phải đứa bé." Nàng cười ngọt ngào, cùng hắn đi tới sạp hàng nhỏ chật ních người trước mặt.

"Thật xin lỗi, nhường đường một chút." Muốn nàng có thể nhìn rõ thứ mọi người đang vây xem xung quanh, hắn gạt đám người kia ra, kéo nàng chen tới phía trước.

Thì ra là đây là một sạp hàng nhỏ bán vẹt, một cái lồng tinh xảo , bên trong còn có chú vẹt xinh đẹp rực rỡ.

"Tới! Tới! Tới! giải câu đố được thưởng vẹt, chỉ cần một lượng bạc là được rút thăm câu đố, người trả lời đúng sẽ được nhận con vẹt thông minh hiền lành xinh đẹp a!" Người bán hàng rong hét lớn, hấp dẫn mọi người vây lại tham gia trò chơi.

Oa! Chơi thật tốt, chơi thật tốt!

"Loại trò chơi giải câu đố này thật hay! Ta muốn thử một chút." Hạ Dur không đợi Luân Tự Đông ngăn cản, liền ném một lượng bạc cho người bán hàng rong, cười nói: "Đây là một lượng bạc, để ta rút thăm đi!"

"Nàng ——" Luân Tự Đông không ngờ lại xảy ra tình huống này, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Cũng được, khó có thứ khiến nàng hứng thú, cứ theo nàng đi!

Người bán hàng rong vừa thấy khách tới cửa, còn là một cô nương trẻ, dĩ nhiên là bày ra nụ cười không đổi:"Tốt! Tiểu cô nương, xin mời tự mình lựa ra câu đố trong cái thùng thẻ này đi!" Hắn chìa ra một cái thùng nói.

"Được." Nàng sáng khoái rút ra một tấm thẻ, cũng không nhìn lấy một cái giao cho người bán hàng rong."Do ông đọc đi."

"Đó đương nhiên không thành vấn đề!" Người bán hàng rong cung kính đưa tay nhận lấy tấm thẻ, lớn tiếng đọc đề mục ."Cô nương xin nghe rõ ràng, đề mục này là:

Thiên chùy vạn tạc xuất thâm sơn,

Liệt hỏa phân thiêu nhược đăng nhân,

Phân thân toái cốt hồn bất phạ,

Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian. '

Dịch nghĩa:

Ngàn búa vạn rìu đui đến rừng sâu núi thẳm.

Lửa cháy thiêu đốt cũng bình thường thôi.

Dù có tan xương nát thịt cũng không sợ.

Nhất định phải lưu lại sự trong sạch của mình trong nhân gian!

Tạm dịch thơ:

Búa rìu dồn ép thâm sơn.

Lửa thiêu phần hận cũng thường thường thôi.

Tan xương nát thịt không sờn.

Lòng son lưu lại tiếng thơm muôn đời.

xin đoán một vật."

"A? !" Nàng sững sờ nhìn người bán hàng rong, thế nào lại khó như vậy? Hiện giờ người đó đã đọc xong câu đố, nàng nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi người, bọn họ tựa hồ đang đợi đáp án của nàng, cũng nhìn bộ mặt khốn quẫn của nàng.

Thấy bộ dáng nàng cúi đầu đáng thương đang cố gắng tìm ra lời giải, Luân Tự Đông không khỏi đau lòng mà "nhắc nhở" cho nàng một chút, hần đề thấp âm lượng ở bên cạnh nàng nói nhỏ: "Đáp án dĩ nhiên là ‘ thạch ——’."

Không ngờ hần còn chưa nói xong đáp án, nàng đã ra ám hiệu cho hần dừng lại. "Đừng nói cho ta đáp án." Nàng cười một tiếng. "Bởi vì ta đã biết đáp án."

"A?" Luân Tự Đông nhàn nhạt cười.

Người bán hàng rong thấy nàng như đã có đáp án, liền vội vàng hỏi: "Cô nương, cô đã có đáp án rồi?"

"Đó là đương nhiên." Nàng tự tin tuyên bố đáp án trước mặt mọi người. "Đáp án chính là ‘ Ma Dao Thạch, đỉnh sắt, lửa mạch và cây đậu ’." Vì sợ kiến thức người xem chưa đủ, không thể hiểu thấu chân tướng ngay lập tức, nàng còn nhiệt tình giải thích với mọi người: "Ngàn chùy (đập) vạn tạc (đục) ra núi sâu, lửa mạnh đốt cháy vẫn bình thường, tan xương nát thịt cũng không sợ, đá mài dao chính là ngàn chùy vạn tạc ra núi sâu, mà đỉnh sắt được tạo từ sắt và lửa, cho nên dù ở trong lửa mạnh cũng vẫn bình thường; lửa mạch được xây thành bột mịn, bởi vậy có thể coi là tan xương nát thịt cũng không sợ, cuối cùng cây đậu dùng để làm đậu hũ chính là thanh bạch ở tại nhân gian". Người nói ta đây giải thích có đúng hay không?" Nàng nhìn người bán hàng rong im lặng không lên tiếng, không phải là bị trí thông minh của nàng làm chấn động đấy chứ? Ha. . . . . Nàng càng ngày càng bội phục mình tài trí hơn người, có thể hiểu ra vấn đề khó như thế. Như thế này chờ người bán hàng rong thua, ngoan ngoãn tặng con vệt đỏ cho nàng, nghĩ đến Luân Tự Đông cũng phải tán dương nàng một phen! Nghĩ đến đây, nụ cười của nàng sâu hơn.

"Rất xin lỗi cô nương, điều cô mới vừa giải thích cũng không phải là hoàn toàn không đúng, đáng tiếc như ta đã nói trước, câu đố này của chúng ta về vụn chỉ là một vật, mà không phải là bốn loại vật phẩm, cho nên đáp án này của cô coi như là sai rồi." Người bán hàng rong bình tĩnh giải thích nguyên do, cũng phá tan mọi ảo tưởng của nàng.

"Cái gì? !" Nụ cười của nàng cứng đờ, trợn mắt há mồm nhìn người bán hàng rong, hần nói nàng sai? Đây. . . . . Điều này sao có thể! Ai! Gương mặt của nàng đỏ ửng, thẹn đến muốn chui xuống đất, ước gì có cái hang cho nàng chui vào, tránh cho tiếp tục ở nơi này bị người cười nhạo.

"Đáp án chính xác là ‘ vôi ’ ! Tiểu cô nương, mời quay trở lại sau!" Người bán hàng rong đáp ứng những những người khác tuyên bố đáp án.

Đáp án chính xác vừa mới tuyên bố xong, lại mang đến một trận ầm ĩ. Mọi người rất nhanh lại dời ánh mắt đến trên người người khiêu chiến tiếp theo, về phần cảm giác xấu hổ của Hạ Dư sớm đã bị vứt sang một bên rồi.

Hạ Dư dẫu môi, khuôn mặt uất ức nhìn Luân Tự Đông. "Người muốn cười thì cứ cười đi! Không cần nhẫn nhịn như vậy." Nàng biết hần nhất định cười thầm nàng ngu dốt, có thể trả lời đáp án sai đến mười phần, còn đắc chí, bộ dáng nhất định ngu xuẩn cực kỳ.

"Ta sao lại cười nàng? Ta. . . . ." Luân Tự Đông nín cười, giả bộ nghiêm túc, nhưng chính hần lại không kiềm chế được! Nói không được mấy câu hần đã ôm bụng cười. "Ha. . . . . Thật xin lỗi. Bởi vì. . . . . Bởi vì nàng thật sự. . . . . Buồn cười quá, cho nên ta. . . . . Ha. . . . ." Hần thật không phải cố ý, chỉ là khắc chế không được!

Mặt của nàng căng ra giống như nữ Quan công, nắm quyền nhắm thẳng vào hần. "Người thử cười nữa xem."

"Ta. . . . ." Hần miễn cưỡng ngưng cười hai giây, nhưng sau đó lại "phì" cười to, căn bản không chịu uy hiếp của nàng. "Thật xin lỗi. . . . ., ta thật sự không chịu nổi a! nàng. . . . ."

"Ghét!" Nàng hươ quyền muốn đấm hần.

Hần sao có thể đứng yên tại chỗ cho nàng đánh? Chạy trước thì tốt hơn ——

"Người, người không được chạy!" sau đó nàng cũng đuổi theo, tuyệt đối không tha cho hần, quá ăn hiếp người.

Khi hắn bước qua cửa "Phong Nguyệt Lâu" cũng không phát giác có một thanh y nữ từ dựa vào lan can trên lầu "Phong Nguyệt Lâu" nhìn hắn liếc mắt đưa tình, trong mắt nàng ta với Luân Tự Đông vẫn luôn nhớ nhung buồn bã vô hạn, cũng đối với hắn ghen tỵ, hai loại cảm xúc phức tạp này làm nàng ta càng thêm u sầu, không ngừng ăn mòn nội tâm nàng, khiến nàng nản lòng thoái chí, đau đến không muốn sống.

"Thiên Nhi cô nương, cô đừng đau lòng nữa, nữ tử thanh lâu đối với những công tử kia mà nói, chỉ là tiêu khiển, cô cần gì phải si tình không an tâm với Luân công tử đây?" Nha hoàn Từ Yên dịu dàng khuyên nhủ, mới vừa thấy Luân Tự Đông cùng một cô gái vui vẻ đi ngang qua "Phong Nguyệt Lâu", cũng không nhìn "Phong Nguyệt Lâu" một cái, hẳn là chán ghét chỗ này?

"Từ Yên, người bảo ta làm sao có thể quên mất Luân công tử? Hắn đã sớm là người ta quyết định chọn đi theo cả đời, cho dù không có danh phận ta cũng không quan tâm! Ai biết Luân công tử tựa hồ đã quyết định không trở lại 'Phong Nguyệt Lâu' mua vui, đời này kiếp này ta cùng với Luân công tử nếu là vô duyên, ta cũng không có tâm niệm sống trên thế gian này rồi." Thiên Nhi là một cô gái si tình, chỉ tiếc nàng đang ở thanh lâu, tất cả cũng không phải do nàng làm chủ. Bị Luân Tự Đông cự tuyệt, nàng cự tuyệt tất cả các tân khách, cả ngày đến trà cũng không muốn uống, cơm không muốn ăn, đắm chìm trong sầu bi.

"Thiên Nhi cô nương ——" Từ Yên nhìn mắt nàng không khỏi đau lòng, tình thế đến mức này nàng cũng không thể ngồi coi mặc kệ! Chỉ có thể giúp Thiên Nhi cuồng dại nghĩ ra kế sách." nếu cô muốn trở lại bên người Luân Tự Đông, Từ Yên có một kế khả thi, có thể sẽ thành công."

"Hả?" trong nội tâm Thiên Nhi vui vẻ, vội vàng hỏi tới. "Rốt cuộc là diệu kế gì vậy?"

"Là như vậy, Thiên Nhi cô nương, chúng ta có thể. . . . ." Từ Yên thao thao bất tuyệt giúp Thiên Nhi nghĩ kế sách.

Liên tiếp gật đầu tán thành ý kiến, Thiên Nhi bấy giờ mới thôi không ủ dột lo lắng, nở nụ cười rục rờ.

Chỉ vì trong lòng nàng tin tưởng, không lâu sau, Luân Tự Đông sẽ trở thành người của nàng, mà nàng cũng có thể một lần nữa chiếm một vị trí trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 7

Chương 7

Sau cơn mưa trời lại sáng, giữa không trung mọc lên ánh cầu vồng điểm lệ chói mắt.

Trong hoa viên Luân gia xuất hiện tới bốn vị khách đặc biệt ——Đỗ Nam Nam, Chiêu Sa Nhạc, Mật Tu Văn, Mật Tu Vũ.

"Thật xin lỗi, Tự Đông buổi chiều có chuyện ra ngoài rồi, cho nên không thể tự mình chiêu đãi các vị." Hạ Dư nghiêm nghị bày bộ mặt nữ chủ nhân Luân gia, chậm rãi nói. Khi Luân Tự Đông tặng "bạch ngọc nhận trụ" cho nàng, sau đó cầu hôn với nàng, trên dưới Luân phủ đã hiển nhiên coi nàng là "Thiếu phu nhân" mà hầu hạ. Ngày cưới gần đến, người gặp chuyện tốt thì tinh thần luôn thoải mái, Hạ Dư cũng không ngoại lệ, gương mặt nàng ửng hồng như cánh hoa kiều diễm, một cặp mắt to mọng hơi nước, cả người toả sáng, cực kỳ mỹ lệ.

"Không có gì, Hạ cô nương." Trong lòng Chiêu Sa Nhạc xúc động thật lâu, đau khổ, cố gắng chôn sâu tình yêu trong lòng mình. "Hôm nay tới tìm nàng ngoài việc muốn biết nàng ở đây có tốt hơn bên ngoài hay không, cũng là đến từ biệt nàng." Chiêu Sa Nhạc áp úng nói ra lời này.

"Từ biệt?" Hạ Dư khiếp sợ. "Nhanh như vậy đã phải trở về Ngõa Lạt rồi ư?"

"Ừ, phụ vương ta phái người truyền thư báo lại, muốn ta lập tức trở về Ngõa Lạt." Chiêu Sa Nhạc đã biết đối tượng trong lòng nàng là Luân Tự Đông, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể thật lòng chúc phúc cho nàng. "Hạ cô nương, cảm ơn nàng đã để lại cho ta nhiều kỉ niệm đẹp ở trung nguyên, hi vọng nàng và Luân công tử có thể sống đến đầu bạc răng long." mặc dù trong lòng khổ sở, vẫn là chúc nàng hạnh phúc.

"Cảm ơn huynh, Chiêu Sa Nhạc." Hạ Dư nhàn nhạt cười một tiếng.

"Như vậy chúng ta cũng nên lên đường rồi, Hạ cô nương, Đỗ cô nương, cáo từ." Chiêu Sa Nhạc từ giả hai nàng.

"Hẹn gặp lại." Đỗ phát tay một cái.

"Lên đường xuôi gió." Hạ Dư đưa mắt nhìn ba người bọn họ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Chiêu Sa Nhạc, Đỗ Nam Nam không khỏi than vãn. "Ai! Ta thật sự không hiểu nổi người đang nghĩ cái gì? Nam nhân tốt như

Chiêu Sa Nhạc vậy mà người lại cự tuyệt, tình nguyện lựa chọn một ông chồng hoa danh bên ngoài, cả ngày cả lo phát phờ, sẽ không phải là ‘đầu người có vấn đề’ chứ?” Mấy ngày nay Đỗ Nam Nam ở cùng Chiêu Sa Nhạc, nàng cảm thấy hắn là một trượng phu tốt, chỉ tiếc hắn một lòng say mê mà không có kết quả.

Hạ Dư lắc đầu."Chuyện tình cảm vốn hợp chính là hợp, không hợp là cách xa. Ta đối với Chiêu Sa Nhạc từ trước đến giờ chỉ có tình nghĩa bằng hữu mà thôi." Nàng vô cùng rõ ràng người mình yêu mến là Luân Tự Đông.

"Tùy người! Dù sao ta cũng không xen vào việc nhà của các người."

"Đỗ Nam Nam, cuộc sống sau này người có tính toán gì không?"

"À! Ta đối với chuyện ‘bạch ngọc nhận trụy’ đã hoàn toàn chết tâm rồi, dù sao trở lại năm 1998, ta cũng chỉ là nữ tặc mà thôi, sao không lợi dụng cơ hội tốt lần này bắt đầu sống lại lần nữa, làm một người có giá trị." Đỗ Nam Nam giống như đã hoàn toàn thấu hiểu.

"Người đã ‘hoàn lương’ à nha?" Hạ Dư buồn cười. “Vậy sau này người có tính toán gì không?"

Đỗ Nam Nam kiêu căng cười: "Ta muốn vào cung làm ‘Quý Phi’! Nghe nói trong hoàng cung rất ít mỹ nhân, bằng trí thông minh cùng xinh đẹp của ta trong hậu cung nhất định là nhuộm đỏ một góc trời, hoàng thượng vừa thấy được mỹ mạo của ta, còn đem vị trí hoàng hậu nhường nhường ban cho ta cũng nên!" Nàng tràn đầy tự tin, không chút nào khiêm tốn.

"Giọng điệu thật lớn!" Hạ Dư thật sự không chịu nổi sự tự tin của nàng."Đề người và ba nghìn mỹ nữ cùng chung một chồng, người có thể chịu được sao?" Nàng hoài nghi Đỗ Nam Nam có thể độ lượng như vậy sao?

"Người cũng có thể chịu được cùng những nữ nhân khác chia sẻ Luân Tự Đông, ta có cái gì không được chứ?"

"Ta? ! Ta đâu có nói ta có thể chịu được những nữ nhân khác. . . . ." Hạ Dư không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ Đỗ Nam Nam đang nói cái gì.

"Người không biết phải không?" Đỗ Nam Nam nghi ngờ nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, giống như thật cái gì cũng không biết!

"Ta biết cái gì?" Bị Đỗ Nam Nam nhìn thần bí, trong lòng Hạ Dư báo động, rốt cuộc nàng ta đang nói cái gì? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

"Trước kia ta ở ‘Phong Nguyệt Lâu’ thì bên trong có một cô gái ở kinh thành tên Lãnh Thiên Nhi, nàng và Luân Tự Đông có mối tình thâm thiết cuồng dại, mọi người đều biết." Đỗ Nam Nam nói.

"Vậy. . . . . Vậy thì sao? Chính miệng Tự Đông đã đồng ý với ta, chàng sẽ không bao giờ đi đến nơi phong nguyệt trắng hoa nữa, ta tin tưởng chàng." Hạ Dư liều chết không tin Luân Tự Đông lừa dối nàng đi "Phong Nguyệt Lâu".

"Nhưng ta nghe nói rõ ràng hôm nay Luân Tự Đông đến chúc Lãnh Thiên Nhi! Nếu như tốn bạc chúc thân cho kỹ nữ, không nạp làm thê thì rất đáng tiếc." Đỗ Nam Nam còn nói.

"Chúc thân?" Hạ Dư trong lòng đau xót, tự nhủ."Hôm nay chàng đi ra ngoài làm việc, là vì chúc thân cho một kỹ nữ?" Nàng không thể nào tin nổi Luân Tự Đông sẽ làm như vậy, chàng cũng còn chưa lấy nàng làm vợ đã vội vã nạp thê sao? Không! Không thể nào.Nàng hít một hơi thật sâu, ổn định tâm trạng của mình, nàng không thể hoài nghi chàng bất cứ thứ gì, phải tin tưởng chàng.

"Chuyện không chỉ là như thế! Ta còn nghe nói một người khác cũng coi trọng Lãnh Thiên Nhi, công tử giàu có - Vô Kỵ tựa hồ vì vậy mà đối với Luân Tự Đông tương đối bất mãn, hắn sẽ nhân cơ hội này bày mai phục, xếp đặt một đạo Hồng Môn Yến, cho dù có lấy đi tính mạng Luân Tự Đông cũng phải cướp Lãnh Thiên Nhi về không nhất định." Đỗ Nam Nam nhún chân mày."Ai. . . . . Xem ra Luân Tự Đông thâm rồi!"

Đỗ Nam Nam nói văng nước miếng xong, trong lòng Hạ Dư bất ổn, nhìn Đỗ Nam Nam tự thuật đến nỗi ngay cả danh tính, nhân chứng rõ ràng, thật giống như xác thực, vậy mà nàng lại tự yêu Luân Tự Đông không hề có điều chất vấn, dù sao những ngày này chàng đối nàng là thật lòng, không hề giống diễn trò? Huống chi. . . . . Huống chi hai người bọn họ sắp thành thân, nên tin tưởng lẫn nhau mới đúng.

"Hạ Dư, nhìn dáng vẻ của người là nghĩ ta đang dọa người sao?" Đỗ Nam Nam không cam lòng bị hiểu lầm, nàng rõ ràng không có nói hươu nói vượn!"Ta cho người biết, ta dám thề với trời, những lời ta mới vừa nói đều là thật. Nếu như người không tin ta, không bằng cùng ta đi ‘Phong Nguyệt Lâu’ một chuyến, dò xét đến cùng."

"Ta sẽ không đi, ta tin tưởng Tự Đông sẽ không làm chuyện có lỗi với ta." Hạ Dư khẳng định chắc nịch nói xong những lời này, đã xoay người trở vào trong nhà rồi.

Nàng không tin Luân Tự Đông có lừa dối nàng đi chúc Lãnh Thiên Nhi; nàng không tin Luân Tự Đông sẽ nạp thiếp, nàng không tin! Không tin.

花非花

非花,

霧非霧。

夜半來,

天明去。

來如春夢幾多時，

去似朝雲無覓處。

Hoa phi hoa,

Vụ phi vụ;

Dạ bán lai,

Thiên minh khứ.

Lai như xuân mộng bất đa thì,

Khứ tự triều vân vô mịch xử.

Dịch:

Chẳng phải hoa mà chẳng phải sương

Nửa đêm em đến sớm em về

Đến như xuân mộng không mong đợi

Đi tựa mây trời không định nơi

Dịch thơ:

Hoa không phải là hoa (Người dịch: Hoàng Giáp Tôn)

Hoa chẳng là hoa

Sương chẳng phải sương

Lại nửa đêm trường

Sáng sớm lên đường

Đến như xuân mộng khôn lường

Rồi đi mây sớm biết phương xứ nào?

Lời ca u sầu uẩn chuyển, Lãnh Thiên Nhi khảy đàn tranh đắm đuối đưa tình với Luân Tự Đông, mặc trên người lụa gấm, Lãnh Thiên Nhi yêu mị mười phần, trên người tỏa ra một mùi thơm, cặp mắt long lanh làm người ta mê muội, không hổ là đệ nhất danh kỹ kinh thành!

Luân Tự Đông dường như đang có tâm sự ngồi trước bàn uống rượu, cũng không có ý lắng nghe tiếng hát thánh thót như chim hoàng anh của nàng.

Hôm qua nha hoàn Tử Yên của Thiên Nhi tìm đến hắn, cầu xin hắn nể tình Thiên Nhi từng là hồng nhan tri kỷ của hắn, giúp Thiên Nhi chuộc thân khỏi "Phong Nguyệt Lâu", nàng muốn hoàn lương, cùng người mình thương giống như những người bình thường sống qua ngày, không cần phải luân lạc nơi phong nguyệt tình trường tệ tiện này nữa.

Thiên Nhi đối với hắn luôn có tình thâm nghĩa trọng, hắn cũng coi nàng là hảo hữu, hôm nay nàng có ý hoàn lương, hắn tự nhiên không thể chối từ mà đáp ứng giúp nàng một tay, chỉ là. . . . . Chỉ là hắn đã đã đồng ý với Hạ Dư, sau này không hề giao thiệp với nơi đây nữa, hôm nay lại phá giới, trong lòng tất nhiên là đau lòng và lo lắng.

Ai! Hắn nào biết đột nhiên lại có tình trạng này? Hắn yêu Hạ Dư thật lòng vĩnh viễn không đổi, nhưng lần phá giới này thật xin lỗi nàng! Cho dù đối mặt với bộ dáng dịu dàng của linh ca, hắn sao có thể vui vẻ tự tại đây?

Giờ phút này trước bàn bên trái sau lưng Luân Tự Đông, cũng có hai tân khách ngồi ở đó, "Hai nàng" cũng không phải là ai khác, mà là nữ giả nam trang Hạ Dư và Đỗ Nam Nam. Trải qua nhiều lần nội tâm đầy xáo, Hạ Dư cuối cùng cũng đến.

Khi nàng nhìn thấy Lãnh Thiên Nhi kiều diễm như hoa, đánh đàn hát khúc mới tình thâm thiết trước mặt Luân Tự Đông, trong lòng không khỏi ghen tuông, Luân Tự Đông quả thật lừa gạt nàng, chàng nói không bao giờ tới "Phong Nguyệt Lâu" nữa, chỉ cần có một mình nàng làm bạn bên người hắn là đủ, mà nay lại để nàng thấy vừa vặn nhìn thấy, chứng minh hắn vẫn còn là hoa hoa công tử, vẫn không sửa được thói quen trăng hoa, tất cả cam kết trước đó như cánh hoa héo tàn, không chịu nổi mà lán nữa, lòng của nàng cũng như đao cắt đau nhức.

Thái độ của Luân TỰ Đông đối đãi với Lãnh Thiên Nhi cũng là nhu tình, cười nhẹ nhàng, giống như cùng Lãnh Thiên Nhi sống chung là một chuyện vui vẻ, về phần Lãnh Thiên Nhi càng thêm ân cần chu đáo, đối với hắn như nước dịu dàng đến tận đáy lòng, nhất là con người trong suốt như làn nước mùa thu của Lãnh Thiên Nhi, nàng đối với tình yêu Luân TỰ Đông vô cùng ngưỡng mộ, vô cùng tinh tế, nhìn một cái không sót gì. Một màn tình yêu nam nữ này lọt vào trong mắt Hạ Dư, trong lòng một mảnh chua xót, trong lòng Luân TỰ Đông đến tận cùng có còn sự tồn tại của nàng hay không? Nàng và Lãnh Thiên Nhi rốt cuộc là ai mới quan trọng với chàng? Tại sao Luân TỰ Đông muốn lừa gạt tình cảm của nàng như vậy?

Lý trí Hạ Dư đã sớm hỏng mất, hôm nay nàng lại càng không biết nên oán hận Luân TỰ Đông phụ lòng hay là là tự mình đa tình, nàng chỉ cảm thấy trong lòng lửa ghen bốc cháy mãnh liệt, từng bước từng bước cắn nuốt lòng của nàng, khiến nàng cực kỳ khó chịu, mà Luân TỰ Đông và Thiên Nhi ở trước mắt không nhận ra ánh mắt nóng bỏng của nàng, vẫn vui vẻ chuyện trò, tự nhiên tự tại.

"Hạ công tử, ngài. . . .Ngài là làm sao vậy?" Ngược lại Linh kỹ Tiểu Sương rất rượu cho Hạ Dư lại nhận thấy, thật bị sự tức giận của Hạ Dư làm cho kinh hãi.

"Không có. . . . Không có việc gì." Hạ Dư nắm chặt ly rượu trong tay, cắn răng nghiêng lợi lạnh lùng nói."Ta cảm thấy đôi nam nữ thật trước mắt kia thật là ‘ xứng đôi’ ! Không biết vị mỹ nhân đang đánh đàn ca xướng kia tên là gì?"

"Ngài chỉ có lẽ là Thiên Nhi! Nàng là đệ nhất danh kỹ trong ‘ Phong Nguyệt Lâu ’ của chúng ta đó! Rất được đám cậu ấm hoan nghênh." Tiểu Sương cười hỏi: "Thế nào, Hạ công tử chẳng lẽ cũng đối với Thiên Nhi vừa gặp đã thương đi? "

"Ta ——" Hạ Dư không biết nên trả lời như thế nào? Nàng ghét lãnh Thiên Nhi không phải sao?

"Hắn thật sự là động lòng với Thiên Nhi cô nương." Một bên Đỗ Nam Nam vội vàng nói."Tiểu Sương, người có thể hay không đi mời Thiên Nhi cô nương tới đây bồi Hạ công tử cùng ta uống mấy chén đây?"

"Này. . . . ." Tiểu Sương lộ vẻ khó khăn, ấp a ấp úng nói: "Chỉ sợ là không được, Thiên Nhi tỷ tỷ từ hôm nay trở đi sẽ tự do, hiện tại nàng cũng chỉ chịu hầu hạ một mình Luân công tử chuộc thân cho nàng mà thôi."

Chuộc thân? ! Hạ Dư kinh ngạc, xem ra Đỗ Nam Nam nói đúng, Luân TỰ Đông quả là lừa gạt nàng. . . . ."Tiểu Sương, người nói, lãnh Thiên Nhi hầu hạ bao gồm. . . . . Bao gồm cả ở trên giường sao?" Tâm tình của nàng rất kích động, lúc này nàng sớm đã bị ghen tức làm cho đầu óc mê muội.

"Hạ công tử, ngài đến tận cùng là làm sao vậy?" Ngay cả làm bạn uống rượu mua vui Đỗ Nam Nam cũng không hiểu vì sao nàng lại mất kiểm chế như vậy."Chẳng lẽ ngài thấy Nguyệt Hồng và Tiểu Sương chiều đãi không chu đáo sao?"

"Ít cùng ta nói nhảm! Ta chỉ muốn biết hai người bọn họ rốt cuộc có từng tiếp xúc da thịt hay không ?" Hạ Dư lại thấy Lãnh Thiên Nhi dịu dàng rót rượu cho Luân TỰ Đông, bên cạnh hắn thủ thủ, lửa ghen trong lòng nàng bị thiêu đốt tới cực điểm, giọng điệu hung hăng dọa người.

"Hạ công tử ——" Nguyệt Hồng kêu lên hoảng hốt.

"Người trả lời ta nhanh lên! Vậy đối với đôi gian phu dâm phụ kia rốt cuộc có cái gì mập mờ không rõ?" Mới vừa không biết Lãnh Thiên Nhi ở bên tai Luân TỰ Đông nói gì, Luân TỰ Đông lại sáng lạng nở nụ cười, ông trời, hắn tại sao có thể cười với Lãnh Thiên Nhi chứ?

"Thiên Nhi không bán mình , hơn nữa Luân công tử cũng không có ý đó." Tiểu Sương nơm nớp lo sợ trả lời vấn đề của Hạ Dư."Hạ công tử, như vậy ngài đã hài lòng chưa?"

"Hừ!" Hạ Dư lạnh lùng thốt một tiếng, tốt, coi như Lãnh Thiên Nhi và Luân TỰ Đông chưa có quan hệ thân mật, nhưng nhìn bộ dáng ngọt ngào của bạn họ, cũng là chuyện sớm hay muộn rồi. Nàng liếc bọn họ một cái nữa, thấy Lãnh Thiên Nhi cầm tờ lụa lau rượu bên khóe miệng Luân TỰ Đông, sẵn sàng chu đáo làm cho người khác nổi giận, nàng đã giận đến cả người run rẩy, cơ hồ muốn đứng dậy lật bàn phá tiệc.

"Bình tĩnh một chút." Đỗ Nam Nam dè dặt bàn tay phải Hạ Dư lại, mặt nghiêm túc nói: "Không cần phải người tự thân động thủ giải quyết kẻ bội bạc đó, tự nhiên sẽ có người dọn dẹp hắn miễn phí thay người, người yên lặng theo dõi biến hóa là được."

"Người nào sẽ làm như vậy đây?"Hạ Dư không hiểu.

Đỗ Nam Nam liếc mắt về phía người ngồi bên phải một cái, thần bí cười."Tôn Vô Kỵ. Hắn cũng tới nơi này xem kịch vui rồi."

"Tôn Vô Kỵ?" Hạ Dư tò mò nhìn lại, chỉ thấy cậu ấm ngồi bên phải thân hình mập mạp ánh mắt ngốc trệ, ngồi chỗ này uống rượu, bên cạnh bồi không dưới mười mỹ nhân, vừa nhìn liền biết là công tử hoang dâm vô độ con nhà giàu. Hắn vừa uống rượu, vừa liếc trộm động tĩnh của Luân TỰ Đông, tựa hồ không có ý tốt, một phen ý đồ khác.

Hạ Dư cả kinh trong lòng, đột nhiên nhớ Đỗ Nam Nam từng nói với nàng, Tôn Vô Kỵ ở "Phong Nguyệt Lâu" bày hồng môn chi yến, muốn lấy tánh mạng Luân TỰ Đông. Nhìn dáng dấp Tôn Vô Kỵ tựa hồ đã tính trước, mọi sự đều đều, chỉ đợi thời cơ chín muồi.

Nhìn không Luân TỰ Đông cùng Lãnh Thiên Nhi trò chuyện vui vẻ không biết gì, trong lòng Hạ Dư thật mâu thuẫn, không biết có nên thông báo cho hắn tránh khỏi kiếp này, hay là mặc cho Tôn Vô Kỵ thay nàng dạy dỗ Luân TỰ Đông thật tốt. Vừa sợ hắn bị thương rồi lại không cam lòng hắn phản bội nàng; vừa muốn cho hắn nếm thử một chút đau khổ rồi lại đau lòng hắn bị thương, thật là làm cho người khổ não a!

"Kịch hay bắt đầu rồi !" Đỗ Nam Nam đột nhiên kéo Hạ Dư hướng tới phía góc tường tránh lui.

Một giây sau, một đám sát thủ áo đen cầm kiếm đột nhiên chia ra xuất hiện ở cửa sổ, trong cầu thang, nhân số ước chừng mười người, mấy người che mặt cầm kiếm khí thế hung hãn, giống như đã ở một bên mai phục hồi lâu, đợi Tôn Vô Kỵ xuống ám hiệu, chúng sát thủ giống như mãnh hổ nhảy ra lấy Luân Tịch Đông làm mục tiêu, mắt lộ ra hung quang chết chóc.

"Cứu mạng a! Cứu người ——" nhất thời cả tòa "Phong Nguyệt Lâu" hỗn loạn, kỹ nữ kêu thét sợ hãi vang dội bốn phía.

Bị Đỗ Nam Nam kéo tới góc tường, ánh mắt kinh sợ của Hạ Dư thủy chung chưa từng rời khỏi trên người Luân Tịch Đông, nàng lo lắng cho hắn còn hơn là hận ý, giờ phút này nàng cảm thấy áy náy.

Nàng âm thầm toát mồ hôi lạnh, cầu nguyện cho hắn, ngàn vạn lần đừng để hắn phải chịu nửa điểm thương tổn!

"Luân công tử, cứu mạng a!" Lãnh Thiên Nhi trong loạn lạc bị Tôn Vô Kỵ bắt cóc, nàng ở trong lồng ngực Tôn Vô Kỵ giãy giụa, hướng Luân Tịch Đông cầu viện."Luân công tử, cứu ta."

"Cái kẻ tiện nhân này cầm miệng cho ta!" Bị nàng làm cho phiền lòng, tính khí Tôn Vô Kỵ tự nhiên phát hỏa."Tiểu tử thú kia bây giờ tự thân khó bảo toàn, ta xem hắn cứu tiện nhân nguoi như thế nào." Tôn Vô Kỵ cười lạnh, hôm nay hắn phải khiến Luân Tịch Đông quỳ trước mặt hắn cầu xin tha thứ, ai bảo Luân Tịch Đông dám đối nghịch với hắn.

"Luân công tử cũng không phải là người có thân thể tầm thường, nguoi dám như thế, sau này nguoi sẽ biết thảm thế nào." Lãnh Thiên Nhi hết sức tin tưởng Luân Tịch Đông có thể biến nguy thành an, nàng xem thường nhìn sắc mặt tiêu nhân Tôn Vô Kỵ.

"Ta bảo nguoi cầm miệng nguoi không nghe thấy sao?" Tôn Vô Kỵ trừng mắt nhìn nàng, hắn sớm đối nữ nhân phản bội Lãnh Thiên Nhi cảm thấy chán nản, hôm nay tìm đến Luân Tịch Đông gây sự, chỉ là muốn cho hắn biết Tôn Vô Kỵ cũng không phải là dễ chọc, về phần có được Lãnh Thiên Nhi hay không, đối với hắn mà nói cũng không quan trọng.

"Hừ!" Lãnh Thiên Nhi khinh thường quay mặt, nàng chỉ muốn nhìn Luân Tịch Đông dạy dỗ bọn vô lại này. Tôn Vô Kỵ cậy chính mình có tiền có thế, trong mắt không coi ai ra gì, quá đáng ghét, đáng hận rồi.

Một đôi khác đang xem cuộc chiến giờ phút này cũng phát ra tiếng nghị luận.

"Oa tắc, một người đánh mười người." Đỗ Nam Nam đếm xong, không khỏi tâm đắc."Ta xem Luân Tịch Đông lần này không chết cũng còn dư lại nửa cái mạng."

"Vây cũng không nhất định, nguoi xem ——" Hạ Dư trong lòng vì Luân Tịch Đông phát cờ hò reo, thấy mặt Luân Tịch Đông không đổi sắc ngồi ngay ngắn ở trên ghế tiếp chiêu, mặt không đỏ, không thở gấp, một bộ khoan thai tự đắc ngạo mạn.

Không thấy hắn thi triển bất kỳ võ công đặc biệt nào, lại thấy bọn sát thủ liên tiếp ngã xuống, khiến chúng e sợ lui vài bước, khiến bọn họ giống như chim thấy cung gặp cảnh cong cũng sợ, cẩn thận từng li từng tí vòng quanh Luân Tịch Đông ra mấy chiêu thức, cũng không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Đây coi gì là ‘ dạy dỗ ’, Tôn Vô Kỵ thủ hạ của nguoi thật đúng là một đám ngu ngốc!" Đỗ Nam Nam cho là trận này đánh nhau không phần khích giống trong tường tượng của nàng, vì vậy tìm mọi cách bắt bẻ."Ai —— chẳng qua ta cũng tới góp một chân đi! Thuận tiện thay nguoi dạy dỗ này tên phụ tình này." Đỗ Nam Nam cười một tiếng, trong tay áo lấy ra năm phi tiêu sắc bén, trong mắt lóe lên đạo duệ nói: "Đây là ‘ mười bước xuyên tim Truy Hồn Đao ’ trong chón giang hồ nổi danh lưng lấy, phạm là người bị trúng đao nguoi ước chừng thời gian mười bước sẽ xuống cửu tuyền."

"Nguoi cũng không phải muốn đối phó với Tịch Đông chứ?" Hạ Dư nghe xong đổ mồ hôi hột.

"Đó là đương nhiên, loại đám tặc này, tên phụ tình, không cho hắn biết tay sao được?" Đỗ Nam Nam mười phần là thay bạn tốt bất bình.

"Không! Không thể ——" Hạ Dư sao nhẫn tâm nhìn thấy nam nhân mình yêu thích chết bởi "Mười bước xuyên tim Truy Hồn Đao", nàng vội vã ngăn Đỗ Nam Nam lại.

Nhưng Đỗ Nam Nam đã vượt lên trước một bước phi năm thanh tiêu, Hạ Dư ngăn cản không kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn năm phi tiêu độc trí mạng bay ra, lòng của nàng cũng theo đó khấn trương.

Phi đao xác thực không có làm hướng phi thẳng đến người Luân Tịch Đông, Luân Tịch Đông bản lĩnh nhanh nhẹn vừa thấy phi đao xông tới mặt, không chút hoang mang lấy chân trái đá lên một cái ghế, mặt ghế phản kích đến chuôi phi tiêu, trong phút chốc phi tiêu lại lùa gió bỏ buồm chia ra năm hướng đâm về năm tên tráng hán đang bao vây Luân Tịch Đông.

Mấy tên ở cửa trúng phải tên mấy giây sau miệng sùi bọt mép, mà lập tức ít đi năm địch thủ đáng ghét, mặt Luân Tịch Đông tươi cười xoay nguoi về phía chủ nhân của nó Đỗ Nam Nam nói: "Cảm ơn! Tiểu huynh đệ." Vội vàng trong, Luân Tịch Đông cũng không nhận ra Đỗ Nam Nam và Hạ Dư, nói qua tạ ơn, ngay sau đó lại bắt đầu ứng phó nốt ba gã sát thủ còn sót lại.

"Đáng ghét! Thật là tiện nghi cho hắn." Đỗ Nam Nam tức giận không dứt, nàng. . . . .Nàng sao có thể thất thủ đây? Còn ngốc đến mức lại giúp Luân Tịch Đông, thật là mất hết cả mặt mũi rồi.

"Cám ơn trời đất." Hạ Dư thấy Luân Tịch Đông cũng không trúng đao, may mắn không thôi.

"Không được, ta muốn thử một lần nữa." Chưa từ bỏ ý định Đỗ Nam Nam lại móc ra năm phi tiêu, cố gắng đột kích Luân Tụ Đông lần nữa.

"Dừng tay! Dừng tay!" Hạ Dur thấy thế vội vàng ngăn cản, nằng lòi kéo hai cánh tay Đỗ Nam Nam nói: "Chớ tổn thương hân! Van cầu ngươi."

đi-ên-đà-nà-lê-qu-y-đô-n

Đỗ Nam Nam giật mình kinh ngạc nhìn Hạ Dur. "Ngươi. . . . . Chẳng lẽ ngươi không hận hân lừa gạt ngươi? Ngươi nguyện ý tha thứ cho hân?"

"Ta là ghét hân lừa gạt ta, hân không nên bước vào ‘ Phong Nguyệt Lâu ’, chỉ là cho dù ta tức giận, ào nào cũng không hi vọng hân chịu một chút thương! Đỗ Nam Nam dừng tay đi!" Hạ Dur nói ra mâu thuẫn trong lòng mình .

"Ai!" Đỗ Nam Nam thở dài, bất đắc dĩ nhận lấy dao găm "Xem ra Luân Tụ Đông khiến ngươi hoàn toàn thay đổi, trước kia ngươi đâu có làm việc không dứt khoát như vậy? Ta nhớ vừa bắt đầu gặp mặt thì tính khí của ngươi với ta không sai biệt lắm! Ta không biết ngươi đi theo tên phụ tình đó sống qua ngày đến tột cùng có thể hạnh phúc hay không? Bản thân mình thừa dịp thời gian này suy nghĩ thật kỹ, nhưng nếu ngươi nghĩ thông, nguyện ý rời khỏi hân, như vậy tối nay ta sẽ ở cửa thành chờ ngươi, chúng ta cùng nhau rời đi Bắc Kinh."

"Này. . . . ." Hạ Dur nghĩ đến đề nghị của Đỗ Nam Nam.

"Ta không ép ngươi, bản thân mình suy nghĩ thật kỹ, hiện tại ——" Đỗ Nam Nam liếc Luân Tụ Đông một cái "Ta đi trước." Dứt lời, ngay sau đó Đỗ Nam Nam thông dong rời đi, lưu lại Hạ Dur một người buồn bã ở lại.

Lúc này Luân Tụ Đông đã nhẹ nhõm giải quyết ba gã sát thủ còn lại, mà Tôn Vô Kỵ nhất như chuột vừa thấy sự tình không ổn, vội vàng thả Lãnh Thiên Nhi, dẫn theo tàn binh bại tướng của mình chạy mất, chỉ là Tôn Vô Kỵ đã sớm bị sợ đến cả người run rẩy trước khi đi vẫn quăng một câu vuốt đuôi: "Luân Tụ Đông, Tôn mỗ ta nhớ ngày hôm nay, ta nhất định sẽ lại tới tìm ngươi."

"Tùy thời xin đến chỉ giáo." Luân Tụ Đông cười yếu ớt , không chút nào đem lời nói Tôn Vô Kỵ coi là chuyện gì to tát.

"Hừ!" Tụ nhận xui xẻo Tôn Vô Kỵ hậm hực rời đi.

Đợi sau khi Tôn Vô Kỵ rời đi, Lãnh Thiên Nhi giống như hoa lê đắm lệ nhảy vào trong ngực Luân Tụ Đông, nghẹn ngào nói: "Luân công tử, ta thật lo lắng cho người ! Ngộ nhớ người. . . . . Ai! Thiên Nhi cũng sống không nổi nữa."

"Ta sao có thể thua trong tay cái loại tiểu nhân phô trương thanh thế đó ?" Luân Tụ Đông an ủi nàng "Đừng rồi! Ta còn muốn cảm ơn một vị đã ra tay trợ nghĩa cứu giúp tiểu huynh đệ !" Nói xong, Luân Tụ Đông thẳng hướng chỗ Hạ Dur đi tới.

Mà Hạ Dur vừa thấy Luân Tụ Đông đi tới, vội vàng cúi đầu, không biết nên dùng tình cảm và thể diện gì đối với hân, rõ ràng người phạm sai lầm là hân, nhưng nàng so với hân còn khản trương hơn. . . . .

"Tiểu huynh đệ." Luân Tụ Đông rút cuộc dừng bước trước mặt nàng, hân cười nói: "Mới vừa thật là đa tạ ngươi đã ra tay cứu giúp." Nói xong, tay phải của hân vỗ lên vai nàng "Cảm ơn!"

"Không nên đụng ta!" Hạ Dur không thể tiếp tục im hơi lặng tiếng uất ức bị thương nữa, Luân Tụ Đông khiến nổi khổ sở đã đánh tan lý trí của nàng, nàng ngửa mặt lên dung nhan mỹ lệ thanh tú lại chịu đủ uất ức, loáng thoáng lệ ướt nhìn hân.

"Ngươi ——" Luân Tụ Đông vừa thấy "hân" là Hạ Dur, không khỏi kinh ngạc, như sấm sét giữa trời quang sững sờ tại chỗ, hân không hiểu tại sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Nhưng hân biết mình bây giờ nhảy vào song Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội, Hạ Dur nhất định không tha thứ cho hân lừa gạt nàng đi tới "Phong Nguyệt Lâu" .

"Ta không muốn nói chuyện với ngươi !" Hạ Dur quả nhiên không cho hân bất kỳ cơ hội giải thích nào, quay đầu bỏ đi.

"Hạ Dur ——" Luân Tụ Đông muốn tiến lên đuổi theo.

Nhưng Lãnh Thiên Nhi lại kéo hân lại. "Luân công tử, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Ai!" về mặt Luân Tụ Đông tối tăm, lập tức kéo tay Lãnh Thiên Nhi ra cái gì cũng không nói mà bước thẳng đi.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của Luân Tụ Đông, Lãnh Thiên Nhi che mặt sụt sùi khóc. . . . . Chẳng lẽ vô luận nàng cố gắng như thế nào, cũng không có được chỗ trống trong tim của hân sao? Tại sao trời cao đối đãi với nàng như vậy?

Sắp tới nửa đêm, cả vùng đất hoàn toàn yên tĩnh, Hạ Dur lặng lẽ đẩy cửa sổ ra, không khí ẩm ướt bao phủ bốn phía, xem ra trời sắp mưa. . . . .

Tối nay vừa không trăng cũng không sao, một mảnh tối đen vừa lúc thích hợp trốn đi. Nhớ tới buổi chiều ở "Phong Nguyệt Lâu" sau khi trở lại, Luân Tụ Đông vẫn cầu khẩn nàng nghe hân giải thích, nàng phiền lòng không muốn cho hân cơ hội, chỉ nhốt mình vào trong phòng tĩnh tâm, nghĩ tới lời nói của Đỗ Nam Nam.

Nếu là đi theo Luân Tụ Đông phong lưu thành tánh , nàng thật sẽ có hạnh phúc sao? Còn cả ngày lo lắng đề phòng ? Ngày nào đó nếu hân chán ghét nàng, ai dám bảo đảm hân sẽ không kiếm niềm vui mới đây? Nghĩ đến đây , lòng của nàng liền rét lạnh .

Cổ nén giọt nước mắt, nàng không ngừng tự nói với mình, không còn muốn hắn, không cần hắn, nàng không muốn hắn lại ôm thêm một cô gái ôn thuần, nàng nên rời khỏi Luân Tự Đông bắt đầu cuộc sống mới. Nàng thà lựa chọn kí ức ngọt ngào, cũng không nguyện đến cuối cùng còn lại hận.

Nghĩ tới đây, bước chân của nàng không khỏi càng thêm mau, sàn nhà băng lãnh cũng không có cảm giác, chỉ cần vừa nghĩ tới ly biệt, nàng giống như ngay cả mình là ai đều đã quên mất.

Rốt cuộc nàng nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, rất sợ kinh động bất kỳ người nào trong Luân phủ.

"Hạ Dư." Bỗng dưng, có một âm thanh quen thuộc vang lên.

Phương xa tiếng sấm âm âm.

Luân Tự Đông từ chỗ tối đi tới chỗ nàng cách xa nhau khoảng một cánh tay, nàng tròn to hai mắt kinh ngạc nhìn hắn, bởi vì mặt của hắn vẫn núp trong bóng tối, cho nên nàng không cách nào thấy rõ ánh mắt của hắn; mặc dù giữa hai người còn có khoảng cách một cánh tay, nhưng bóng dáng cao lớn của hắn tan mát ra một cỗ khí thế khiến cho bất cứ kẻ nào cũng không thể kháng cự, làm nhịp tim của nàng cơ hồ ngừng đập, không thở nổi.

Bỗng chốc tia chớp đánh xuống, ánh sáng chiếu vào đôi mắt hắn, cũng để cho nàng thấy một mảnh nhu tình trước sau như một trong ánh mắt hắn, còn có dự niệm cùng kích tình, nàng không khỏi khiển trách."Người tới đây làm gì? Ta không muốn nhìn thấy ngươi, tránh ra! Tránh ra!"

"Ta vốn muốn đợi chúng ta thành thân sau rồi mới hành động."Luân Tự Đông cũng không có ý rời đi, thanh âm của hắn trầm thấp cực kỳ mê người.

"Thành thân?" Những lời này làm nàng thoáng chốc cứng đờ tại chỗ không động đậy, thần sắc bi thống trong cặp mắt nàng nhanh chóng mở rộng, giống như một thanh lưỡi dao sắc bén xẹt qua nội tâm nàng."Đối với ta mà nói, ta đã không còn hy vọng xa vời thành thân với ngươi, ta không có cách nào chịu đựng cùng nữ nhân khác chung một chồng, ngươi nên đi tìm một đối tượng khác thì hơn!"

"Hạ Dư," trong mắt của hắn tràn đầy lửa nóng khát vọng."Ta đã sớm nói qua, trừ nàng ra, ta sẽ không cưới những cô gái khác, chẳng lẽ nàng không tin ta sao?"

"Ngươi đừng mơ tưởng ta tin tưởng ngươi cái tên lười biếng này nữa!" Nàng rống lên một câu, ngay sau đó đưa ra hai cánh tay muốn đẩy hắn ra, muốn tạo ra một con đường.

Nhưng hắn sao có thể cho phép nàng làm như vậy, hắn dung hai cánh tay khóa chặt nàng vào trong ngực, Hạ Dư liều mạng giãy giụa muốn né ra, nhưng hắn vẫn giống như ôm búp bê vải bế nàng lên. Nàng tức giận ra sức đá hai chân, nhưng đối mặt với người đàn ông mạnh mẽ như hắn, tất cả phản kháng đều vô ích.

"Coi như là ta cầu xin ngươi buông ta ra, buông ta ra được không?"

Luân Tự Đông cũng không để ý tới nàng giãy giụa, cũng không để ý nàng cầu khẩn, bởi vì trừ bỏ ý niệm rời đi của nàng, chỉ có thể để hắn hiện tại suy nghĩ biện pháp.

Cho đến khi dùng hết, nàng mới phát hiện ra mình từ lúc bắt đầu vẫn kêu không nghỉ. Lúc này ngoài cửa sổ tia chớp lần nữa xẹt qua phía chân trời, nàng kinh hãi phát hiện hắn đã xé xiêm y của nàng, gió lạnh ban đêm thổi vào da thịt phơi bày bên ngoài, nàng đưa tay muốn che lại, nhưng không biết nên che ở đâu đây?

Tiếng sấm càng ngày càng to, càng ngày càng nhiều, bầu trời bắt đầu mưa, tiếng mưa rơi không ngớt.

Luân Tự Đông ôm thân thể giãy giụa không nghỉ của nàng tới bên giường tự mình cởi áo nới dây lưng. Hắn thật đáng tiếc tới nay phải "yêu" nàng trước, phải mạnh mẽ đoạt lấy nàng, phá tan phòng bị cuối cùng của nàng.

Nhìn thấy thân thể trắng kiết của hắn, cảm giác đầu tiên của nàng là sợ; cảm giác mình thật giống như con mồi nhỏ trong tay thợ săn, tất cả giãy dụa đều không có tác dụng. Nàng chỉ muốn trốn chạy, bị hắn đè dưới thân, không cách nào nhúc nhích. Hắn đặt nàng hai tay của nàng lên sau ót, lấy lồng ngực bền chắc của mình vuốt ve nụ hoa của nàng.

"Không thể ——" vốn là tiếng kêu đã đến cổ họng, lại bởi vì đôi môi của hắn ép xuống, mà đem những lời nàng chưa nói xong nuốt vào.

Ý thức của nàng bắt đầu mơ hồ, trước mắt trừ nụ hôn nóng bỏng của hắn, nàng cái gì cũng không biết, vốn là hai tay đang giãy giụa bị hắn đặt sau ót, lúc này đã sớm dịu dàng vòng lên cổ hắn.

Hồ hấp của nàng chuyển thành vừa nhỏ lại lộn xộn, càng ngày càng dồn dập, hắn khàn khàn gọi tên nàng ở bên tai không biết bao nhiêu lần, tay trái từ từ trượt tới nơi ẩn mật của nàng, khiến nàng không kịp nghĩ ngợi. . . . . Hưng phấn cùng hồi hộp.

Theo khoái cảm đụng chạm ấm áp, hai người bọn họ cùng nhau lạc vào vòng xoáy xúc cảm vui sướng.

Số mạng an bài hai người gặp nhau, Luân Tự Đông không cho như vậy một thời làm hắn khắc cốt ghi tâm, tình yêu biến hắn thành cả đời tiếc nuối, hắn ôm chặt nàng, cùng với thân thể của nàng hợp lại làm một, vô luận như thế nào cũng không chịu buông nàng ra.

Hai hàng lệ nóng bỏng bên gò má nàng lăn xuống, trong mắt của nàng trừ kích tình đi qua cảm xúc mơ hồ, cũng có một tia bi sầu.

Ngoài cửa sổ mưa to đang kèm theo gió thổi, quét xuống, giống như cũng có thể dễ dàng đánh nát trái tim bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 8.1

Chương 8.1

Xử lý xong chuyện hoả hoạn, ngay sau đó Luân Tật Đông chạy thẳng về phủ, giờ phút này tâm trí của hắn hoàn toàn đặt trên người Hạ Dư, nếu không phải do đêm qua đột ngột mưa to, phá hỏng chuông ngựa, hắn phải tự mình đi xem xét tình hình, an bài người sửa chữa, sao hắn lại chịu để một mình nàng ở trong phủ, mà không làm bạn nàng, an ủi nàng đây?

Mang theo tâm tình nhớ nhung trong lòng hắn vội vã về phủ, ai ngờ chân trước mới bước vào cửa chính, đã thấy Luân Trung hốt hoảng đi tới.

"Thiếu gia, không xong! Hạ cô nương nàng ——" Luân Trung nói đến chỗ này có vẻ luống cuống, không biết mình có nên nói nữa hay không?

"Nàng thế nào?" trông mắt đen của Luân Tật Đông hiện rõ tia kích động, lo lắng hỏi.

"Hạ cô nương bỏ đi, chỉ để lại cái này." Luân Trung giao "Bạch ngọc nhận truy" cho Luân Tật Đông.

Hai tay Luân Tật Đông run run, nhận lấy hoa tai, trong lòng như có ngàn mũi dao đâm vào khiến hắn khổ sở. "Nàng. . . . . Nàng đã. . . . . bỏ đi." Chẳng lẽ nàng vẫn còn chưa hiểu rõ tính cách của hắn sao?

"Hạ cô nương một mình lạng lẽ rời đi, tiểu nhân không phát hiện, thiếu gia, thật xin lỗi." Luân Trung khiêm nhường nói xin lỗi.

"Ta không muốn nghe người ở đây nói nhảm!" Luân Tật Đông cực kì kích động, nỗi đau hắn điên cuồng như dã thú. "Truyền lệnh xuống! Lập tức phái gia đình, người đánh xe, thợ làm, thậm chí là tốn tiền mời người tới giúp một tay, vô luận như thế nào, coi như lật tung thành Bắc Kinh, cũng phải tìm thấy Hạ Dư. Nhanh lên một chút!"

"Dạ, thiếu gia." Luân Trung không dám nhiều lời, vội vàng nghe lệnh làm việc.

Nhìn "Bạch ngọc nhận truy" lạnh lẽo trong tay, trái tim hắn lạnh lùng cô đơn, vẻ mặt tiêu tụy buồn bã.

Hạ Dư! Nàng rốt cuộc đang ở đâu? Tại sao nàng không chịu tin tưởng ta? Tại sao nàng phải bỏ đi? Trong lòng Luân Tật Đông không ngừng reo vang những lời này.

Bích Vân Tật nằm ngoài cửa Bắc của Tây Sơn. Hai bên đường chùa chiền rất nhiều, trong viện sơn tùng che rợp trời, trước cửa suối chảy róc rách

Hương nhang thịnh vượng, đám đông kẻ sau đùn đẩy kẻ trước, Hạ Dư cũng ngỡ ngàng lững thững theo dòng người tiến lên phía trước.

Nàng quỳ gối trước trước tự lảm bảm, đôi mắt xinh đẹp vì thiếu ngủ và đau thương quá độ sưng đỏ lên.

Luân Tật Đông, cái tên này có thể khiến linh hồn nàng xao động dữ dội, mặc dù nàng đã nhắm mắt lại nhưng hình ảnh chàng vẫn hiện lên trong tim nàng, bất kể là đôi người thâm thúy của chàng, mái tóc đen tuyền, sống mũi cao thẳng hay... đôi môi lạnh lạnh của chàng.

Đã chọn rời khỏi chàng thì không còn làm gì được nữa. Cho dù có quyến luyến, nàng cũng đã không thể tin tưởng chàng lần nữa rồi. Lãnh Thiên Nhi là một tấm gương, làm sao nàng biết liệu còn Lãnh Thiên Nhi nào lại xuất hiện nữa không? Một lần là đủ để lòng nàng tan nát, nàng có khả năng chịu được mấy lần phong lưu của chàng nữa chứ?

Đau dài không bằng đau ngắn, bỏ đi hoặc chịu đựng giả dối cái nào cũng được. Nàng có thể không đau khổ nữa, chàng cũng có thể tự do tự tại, không do không dự sống qua ngày.

"Vị nữ thí chủ này, cô thật sự muốn ở lại Bích Vân tu hành sao?". Một hòa thượng hiền lành hòa ái đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Vâng, đại sư, tâm ý của ta đã quyết, ngài không cần khuyên ta nữa". Hạ Dư chậm rãi đứng dậy: "Không biết đại sư xưng hô thế nào?"

"Lão nạp pháp danh là Minh Không, là trụ trì của Bích Vân tự". Minh Không đại sư nói: "Về mặt của thí chủ đầy đau thương, có vẻ vẫn còn bị chuyện của thế tục ràng buộc, khó mà buông bỏ. Lão nạp khuyên thí chủ hãy bỏ đi, thí chủ không có duyên với cửa Phật đâu".

"Minh Không đại sư, ta ——" nàng vô cùng muốn phản bác.

Nhưng Minh Không đại sư cũng chỉ nở một nụ cười, nhìn nàng, giống như đã thấu tâm tư của nàng: "thí chủ, nhân duyên của thế gian sớm đã được định. Cái gọi là 'Muốn biết kiếp trước thế nào, nhìn quả của kiếp này. Muốn biết kiếp sau, dựa vào cách làm người ở kiếp này' lão nạp thấy cô tơ duyên ngàn vạn, lại không có cách cắt đứt được, sao cô thử không kiên nhẫn chờ Nguyệt Lão sắp xếp cho?" Những lời thiên cơ của Minh Không đại sư khiến nàng tỉnh ngộ.

"Nhưng. . . . ." Nàng vẫn khó có thể quên được mọi nghi ngờ với mê hoặc trong lòng.

"Đại sư nói rất đúng, thật là cao minh, cao minh." Bỗng dưng, sau lưng Hạ Dư âm thanh kinh hãi của Luân Tự Đồng vang lên.

Cả người nàng lập tức cứng đờ, nghe thấy lòng mình nhảy một tiếng, quay người lại nhìn, lại bị cặp mắt thâm tình của Luân Tự Đồng làm chấn động.

Hắn thật sự đã tới, nhưng ngay cả như vậy thì thế nào chứ? Sự xuất hiện của hắn có thể thay đổi thứ gì?

Thấy hai người tâm sự nặng nề, im lặng đứng đó, Minh Không đại sư không khỏi cười một tiếng, gỡ đồng tơ rồi cho hai người: "Ha ha... xem ra hai vị có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lão nạp cáo từ trước, mong hai vị sẽ giải được khúc mắc"

"Cám ơn đại sư." Luân Tự Đồng thực sự cảm kích vị đại sư này.

"Đại sư ——" mà Hạ Dư lại không ngừng gọi Minh Không đại sư đang quay người bỏ đi, nàng phải một mình đối mặt với Luân Tự Đồng. Không biết tại sao, chỉ cần ánh mắt của nàng chống lại ánh mắt của hắn, nàng lại cảm thấy tay chân luống cuống.

"Người đến chỗ này làm gì?" Nàng cố ý nghiêm giọng tức giận để che giấu nỗi sợ hãi của mình đối với hắn.

"Tôi tìm nàng." trong mắt Luân Tự Đồng đều là nhu tình, hắn cũng không có ý trách nàng tự mình rời đi. "Gia đình mới thông báo cho ta nàng đang ở Bích Vân tự, ta liền giục ngựa không ngừng đã tìm đến nơi này tìm nàng. Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng." Nhìn ra được khi Luân Tự Đồng tìm thấy nàng cổ nào mừng rỡ như điên.

"Cùng ta trở về được không? Nàng là vợ của ta, nơi này không phải nơi nàng nên ở lại. Hắn vươn cánh tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng lại lui về phía sau, tránh đụng chạm với hắn.

"Ta sẽ không đi cùng người." Nàng đau đớn nhìn chằm chằm hắn. "Ta đã sẽ không tin tưởng người nữa, người hiểu chưa?"

"Ta không hiểu." Tâm tình của hắn cực kỳ kích động, nàng hiểu làm hắn sâu như vậy sao? "Ta chưa bao giờ thay đổi tâm ý yêu nàng, từ đầu đến cuối đều một lòng."

"Tên lừa gạt!" Nàng bẽ mặt nhìn hắn. "Người không phải đã đồng ý với ta, không bao giờ đi 'Phong Nguyệt Lâu' nữa sao? Kết quả là gì? Người có làm đúng không?" Lại nhắc tới nỗi đau trong lòng nàng, đối với hắn cũng thêm phần lạnh lùng, nước mắt không có tiền đồ quanh hốc mắt sắp trào ra.

"Chuyện chiều hôm qua, ta thật sự vô cùng xin lỗi." Luân Tự Đồng cũng cảm thấy ảo não không thôi. "Thiên Nhi cũng coi là bằng hữu của ta, sáng sớm hôm qua nha hoàn của nàng Từ Yên nói cho ta biết, Thiên Nhi trong lòng đã muốn trở lại người bình thường, tuy nhiên bởi vì không giao ra một ngàn lượng bạc cho Tần ma ma làm thành phí chuộc thân, bị ép ở trong 'Phong Nguyệt Lâu' làm xiếc, bán rẻ tiếng cười, vì vậy nàng mới nhờ ta, hi vọng ta có thể chuộc thân cho nàng, giúp nàng có thể cùng ý trung nhân sớm ngày bên nhau." Hắn vội vã giải thích.

Nàng sững sờ nhìn hắn. "Người. . . . . Người thay nàng chuộc thân, chẳng lẽ không phải nạp nàng làm thiếp?"

"Đưa ngọc, làm sao nàng lại có ý tưởng như vậy đây?" Luân Tự Đồng cười khò. "Trừ nàng ra, ta sẽ không cưới thêm những cô gái khác, tin tưởng ta, cho nên ta giúp Thiên Nhi, hoàn toàn căn cứ vào đạo nghĩa lập trường. Dù sao trước khi gặp nàng cũng là tri kỉ của ta."

Mặc dù nàng rất muốn tin tưởng hắn lần nữa, nhưng trong lòng vẫn có điều còn nghi vấn. "Nhưng. . . . . Nhưng tại sao người không nói cho ta biết? Cố tình gạt ta đi tới 'Phong Nguyệt Lâu'."

"Là ta không biết mở miệng như thế nào, cho nên mới —— ại! Ta thừa nhận đây là sơ sót của ta, là lỗi của ta, xin nàng đừng tức giận, đừng rời khỏi ta nữa." Luân Tự Đồng cầu khẩn nàng trở lại bên cạnh hắn.

"Ta. . . . ." Nàng đã suy tính lại đề nghị của hắn rồi, có lẽ nàng hiểu lầm hắn thật.

"Ta sẽ không rời bỏ nàng, Hạ Dư, ta yêu nàng, vĩnh viễn vĩnh viễn đều không thay đổi. . . . ." Hắn đi lên phía trước, muốn cho nàng một cái ôm hôn nhiệt tình, nghiệm chứng lại cảm giác chân thực này.

Không ngờ hắn còn chưa ôm nàng, sắc mặt của nàng chợt đại biến, liếc nhìn ở nơi xa phía sau hắn, chầm chọc nói: "Tri kỷ cử người thật đúng là biết người, cũng không kể ngàn dặm đi đến nơi này."

"Hà?" Luân Tự Đồng khốn hoặc lui về phía sau quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa kêu to. "Thiên. . . . . Thiên Nhi?" Trời ạ! Thiên Nhi thế nào lại chọn đúng lúc nguy cấp này xuất hiện? Hắn thật vất vả mới hao tổn hết mọi lưỡi thuyết phục Hạ Dư tin tưởng hắn, hiện tại Thiên Nhi vừa xuất hiện, cái gì cũng không còn. . . . .

"Hạ Dur, nàng hãy nghe ta nói, ta cũng không biết nàng cũng sẽ xuất hiện ở đây!" Hân vội vã giải thích.

"Không biết?" Hạ Dur căn bản không tin tưởng hân. "Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy, nàng lại không ở trong u cốc, tại sao lại xuất hiện ở chốn thâm sơn này đây? Cầu xin người tìm lý do cũng khá hơn một chút đi."

"Nhưng ta ——" Luân Tự Đông đang muốn giải thích tất cả, sau lưng Lãnh Thiên Nhi lại bất ngờ ôm chặt cánh tay phải của hân, dịu dàng dựa vào bả vai hân.

"Luân công tử, người ta hôm nay đặc biệt tới chỗ này tìm chàng, thấy người ta, sao lại không đánh tiếng?" âm thanh Thiên Nhi vang lên.

Mặt Luân Tự Đông trắng bệch, kỳ quái, Thiên nhi biết rõ nữ nhân trong lòng hân chỉ có một người Hạ Dur, thế nào vẫn còn ở trước mặt Hạ Dur làm như vậy với hân đây? Chẳng lẽ nàng cô ý?

"Hừ!" Nhưng thấy Lãnh Thiên Nhi đối với Luân Tự Đông cử động thân mật như thế, Hạ Dur đã sớm hóa chỉ cực điểm. "Hai người các người tự mình hàn huyên một chút đi! Thứ cho ta không theo cùng." Nàng tức giận thẳng bước đi, không thể chịu thêm được một giây đồng hồ nào nữa.

"Hạ Dur ——" hân muốn đuổi theo, nhưng lúc này Lãnh Thiên Nhi lại liều mạng ôm lấy hân không thả, giống như hi vọng hân và Hạ Dur chia tay, trong tâm can của hân đối với Lãnh Thiên Nhi cảm thấy băng giá. . . . .

"Thì ra căn bản là nàng cũng không có cái gì ý trung nhân, nói muốn ta vì nàng chuộc thân là một chuyện, tất cả đều là nàng và Từ Yên bày bày rập." Luân Tự Đông lúc này mới phát hiện ra mình bị người khác lợi dụng, trong lòng không khỏi giận dữ. "Tại sao nàng lại làm như vậy?"

"Luân công tử!" Thiên Nhi lệ rơi đầy mặt, đáng thương trả lời. "Thiên Nhi làm như vậy, tất cả đều chỉ vì người!" Nàng nặng tình, chẳng lẽ hân chưa từng cảm nhận được sao?

"Vì ta?" Luân Tự Đông lắc đầu. "Nàng biết rõ ta yêu Hạ Dur, lại cố ý phá hư, vậy cũng là vì ta sao?"

"Thiên Nhi đương nhiên là vì người mới làm như thế." Thiên Nhi đau thương giải thích. "Ài! Thiên Nhi mặc dù bán thân trong thanh lâu, bán rẻ tiếng cười, làm xiếc mà sống, nhưng Thiên Nhi vốn là cũng là thiên kim tiểu thư của quan lại, vì nhà chịu khổ lưu đầy, mới luân lạc tới xóm cô đầu. Ở ‘Phong Nguyệt Lâu’ gặp công tử, còn tưởng rằng là ông trời có mắt, ai ngờ công tử là người thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc, Thiên Nhi làm sao mà chịu nổi?" Nói đến đây nơi, Lãnh Thiên Nhi bi thương cực điểm, nghẹn ngào nhìn hân.

"Thiên Nhi, ta luôn coi nàng như bằng hữu, nàng cũng hiểu, cần gì phải làm khó mình như thế?" Luân Tự Đông đối với nàng không biết là nên đồng tình hay là nên chán ghét.

"Chẳng lẽ sự si tình của Thiên nhi vẫn không so nổi với Dur Hạ vô tình này sao?". Nàng dường như cười nhạo chính mình: "Thiên nhi đời này kiếp này chỉ muốn đi theo công tử, hầu hạ ngài thật tốt, cho dù cả đời không có danh phận Thiên nhi cũng không quan tâm. Mong công tử đừng bỏ rơi Thiên nhi, được không?". Nàng đầy mong đợi nhìn Luân Tự Đông trước mặt, vô cùng khát vọng chàng cho nàng một cái gật đầu, chỉ cần gật một cái nàng liền nhẹ nhõm.

Vậy mà Luân Tự Đông cũng không như thế, hân chỉ thở dài nói: "nàng trở về đi! Thiên Nhi, giữa chúng ta không thể nào." giọng điệu hân kiên quyết.

"Luân công tử. . . . ." lòng của Thiên Nhi đã vỡ đến mức không thể vỡ nữa, đau đến không thể đau, nàng ngưng mắt nhìn nam nhân nàng yêu trước mặt, đột nhiên —— nàng rút trăm cài tóc, định châm bén nhọn đâm thẳng vào cổ họng mình. "Nếu như công tử không chịu tiếp nhận Thiên Nhi, Thiên Nhi chỉ có một đường chết." Nàng run rẩy nói.

"Nàng. . . . . nàng ở đây nói cần gì vậy? Còn không mau để trăm cài tóc xuống, không cho nàng tổn thương chính nàng như vậy." Dưới tình thế cấp bách, Luân Tự Đông chỉ muốn ngăn lại sự vọng động của nàng, đối với Thiên Nhi hân hiểu rất rõ, hân biết nàng rất có thể vì hân tìm chết!

"Không! Luân công tử ——" đôi mắt Thiên Nhi đầm lệ. "Ta hiểu rõ tự mình làm là hành động ích kỷ, nhưng ta lại thật lòng yêu công tử, ta không thể không có người!"

Luân Tự Đông nghe xong lời của nàng..., không khỏi tức giận. "Thiên Nhi, tìm chết cũng không thể thay đổi bất luận tình cảm của ai, nàng có biết không? Nhưng nếu nàng để trăm cài tóc xuống không tìm chết nữa, có lẽ chúng ta vẫn là bạn tốt; nhưng nếu nàng cố ý dùng thủ đoạn thương tổn mình, như vậy sau này ngay cả bằng hữu ta cũng không muốn làm."

Tìm Thiên Nhi đập mạnh và loạn nhịp nhìn hân, tâm tình rất phức tạp, nghe Luân Tự Đông khuyên răn, nàng rút cuộc thả trăm cài tóc trong tay ra, không tìm chết.

Cây trăm roi xuống đất, phát ra tiếng vang bén nhọn, đồng thời cũng chấn tỉnh nàng hơn phân nửa lý trí.

"Thiên Nhi, nàng đi nhanh một chút đi! Vì nàng chuộc thân ta cũng không hối hận, hôm nay nàng đã là người tự do, không bằng bắt đầu cuộc sống lần nữa, ta tin tưởng cuộc sống của nàng có thể trôi qua hết sức vui vẻ tự tại." Luân Tự Đông an ủi nàng.

"Cám ơn chàng, Luân công tử." Thiên Nhi cuối cùng cũng quên được. "Thiên Nhi sẽ xem xét."

"Ừ! Vậy thì chúc nàng hạnh phúc." Luân Tự Đông cười.

Thiên nhi khẽ gật đầu, sau này một mình nàng cô đơn nàng hẳn sẽ không chịu nổi, mất đi cây đại thụ tinh thần là Luân Tự Đông, nàng thật sự có thể vui về tự tại sao?

Nàng lẳng lặng ngửa đầu ngược mắt nhìn đại Phật hiền hòa, tựa như mộng tỉnh, trong lòng sáng suốt như gương, nàng nghĩ, cõi đời này có một nơi mà nàng có thể bình thân sống qua ngày.

Vòng qua hành lang bán nguyệt, Hạ Dư ngày một cách xa Bích Vân tự.

"Luân Tự Đông ghê tởm, đáng ghét! Đáng ghét!". Nàng hét thật lớn, một bụng uất uất lại không có người để phát tiết, càng nghĩ càng bức bối.

Gì chứ Lãnh Thiên Nhi cũng chỉ là bằng hữu bình thường, nhìn là biết Lãnh Thiên Nhi không phải hạng đơn thuần! Luân Tự Đông lại dám lừa nàng lần nữa, thật là một nam nhân đáng hận.

Lần này nàng nhất định phải cách hẳn thật xa, khiến hắn không thể tìm được nàng, nàng thật sự chết tâm đối với hắn rồi.

Đang lúc đi xuống thêm đá, đột nhiên xuất hiện bốn kẻ lạ mặt, không hảo cảm nhìn nàng, thỉnh thoảng cười giảo hoạt, bọn họ vây quanh nàng, định nhắm về phía nàng.

"Cô nương chính là Hạ Dư phải không?" Không ngờ bọn họ không những mưu đồ bất chính, thậm chí còn điều tra nàng rõ ràng rồi.

"Hừ!" Hạ Dư trừng mắt nhìn bọn họ. "Bản cô nương chính là Hạ Dư, khuyên các người thức thời mau cút."

"Ha. . . . ." Nàng mạnh mẽ chọc cho bốn người ôm bụng cười. "Không ngờ người thật khéo léo!"

"Đứng ! Chờ chúng ta giao người cho Tôn Vô Kỳ, vào tay Tôn thiếu gia, xem người còn há hê được nữa không." Bọn họ người một lời, ta một câu cảnh cáo nàng.

"Tôn Vô Kỳ?" Nàng không khỏi cả kinh. "Mấy người các người là thủ hạ của Tôn Vô Kỳ?"

"Thế nào? Sợ rồi hả?" Bọn chúng cười. "Sợ rồi thì ngoan ngoãn đi cùng chúng ta, Tôn thiếu gia rất muốn gặp lại người."

"Bản cô nương không rảnh." Hạ Dư bị bọn họ làm cho cả người không được tự nhiên, cảm thấy tức giận. "Chớ khôn không cần đường, cút nhanh một chút." Nàng hung hăng mắng bọn chúng.

"Có can đảm, không hổ là cô gái khiến Luân Tự Đông đau lòng." Một nam tử trong đó cười nheo mắt, vươn tay ra muốn đụng vào gò má trắng mịn của nàng. "Tiểu mỹ nhân, ta dịu dàng hơn Luân Tự Đông nhiều."

"Hạ lưu!" Nàng hung hăng đẩy ma trào của gã ra.

"Ách. . . . . thật dữ dằn!" gã đau đến thẳng bỏ tay ra.

"Xem ra người rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt." Tên khác thấy thế, không khách khí hướng đánh về phía nàng. "Hôm nay người không muốn đi theo chúng ta cũng không được, hừ!"

Hạ Dư đầy bụng oán khí nhưng không có chỗ phát tiết, giờ lại có bốn tên côn đồ chủ động đưa tới cửa, nàng vừa đứng có thể xả giận. Ha. . . . . Nói giỡn, nàng tốt nghiệp loại giới trường cảnh sát đấy! Cho dù sẽ không giống Võ Lâm Cao Thủ, ít nhất nàng cũng biết không thủ đạo (karatedo) ! Muốn đối phó với mấy tên này là thừa sức.

Nàng triển khai quyền cước, quăng một tên qua vai. . . . . đá quay lại, đem toàn bộ bọn chúng lên đánh, đồng thời cũng khiến bốn gã đầu óc ngu si, tứ chi phát triển dạy dỗ đến sưng mặt sưng mũi, như hoa rơi nước chảy ngã xuống đất cầu xin tha thứ.

"Thế nào? Còn có ai muốn tìm cái chết nữa không?" Nhẹ nhõm lưu loát giải quyết bọn chúng xong, Hạ Dư cười hả hê.

Đột nhiên, sau lưng Hạ Dư lại cảm thấy lạnh lẽo, giống như có người cầm một cây đao chìa ở sau lưng nàng. Nụ cười của nàng cứng đờ, đổ mồ hôi hột. . . . .

"Người đại khái không hiểu câu "bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình sau" chứ?" nam nhân cầm đao sau lưng nàng phá lên cười, ngay từ lúc đầu hắn đợi thời cơ này đã lâu, chờ chính nàng mắc câu. "Đừng nghĩ lại đánh chủ ý xấu gì, đi theo chúng ta đi gặp Tôn thiếu gia !"

"Hừ!" Cho dù không muốn, nhưng đao ở sau lưng, nếu muốn sống sao có thể không nghe theo đây?

Trong lòng nàng không khỏi thấp thỏm lo âu, Tôn Vô Kỳ muốn tìm nàng rốt cuộc là có mục đích gì? Chẳng lẽ hắn còn muốn tìm Luân Tự Đông gây phiền phức? Trời ạ! Nàng nên làm thế nào cho phải?

Thật vất vả xuống núi, hai chân đã mệt lại đau nhức Lãnh Thiên Nhi không thể không uất ức ở lại một gian trong miếu đồ nát nghỉ ngơi. Chạy cả một buổi chiều, thật đúng là mệt chết người !

Đang lúc nàng dựa vào vách tường, hai mắt nhắm lại sắp ngủ, đột nhiên có tiếng bước chân, nàng vội vã mở cặp mắt mệt mỏi ra, khăn trương núp dưới

đáy bàn dựa vào trong tường

"Tôn thiếu gia, ngài thấy năm huynh đệ chúng ta thay ngài bắt được nữ nhân của Luân Tự Đông, ngài muốn đáp tạ chúng ta như thế nào!"

Nghe đến mấy câu nói này, lại có người lục tục bước vào trong miếu, Thiên Nhi vội vàng ghé đầu nhìn trộm, chỉ thấy tới là Tôn Vô Kỵ bụng phệ, cùng năm khuôn mặt lạnh nhạt, xem ra là mấy tên côn đồ vì tiền bạc không tiếc bán rẻ tôn nghiêm, vừa thấy được những tên du côn này tề tụ một chỗ, nàng không khỏi xì mũi coi thường.

"Yên tâm, chỗ tốt không thiếu được các người." Vóc sừng vù kinh khủng Tôn Vô Kỵ vuốt chòm râu ngắn trên cằm, cười: "Đợi ngày mai giải quyết xong Luân Tự Đông, một vạn lượng hoàng kim lập tức rơi vào miệng túi của các người."

Tôn Vô Kỵ muốn giết Luân công tử! Thiên Nhi núp dưới đáy bàn không khỏi vênh tai nghe, giật mình nàng vội vàng che lại miệng mình, mới không kêu thành tiếng.

"Tôn thiếu gia muốn giết Luân Tự Đông có thể có diệu kế khả thi nào chăng?" một trong năm tên nam tử nói.

"Đó là đương nhiên, ta đã phái người đưa chiến thư cho hắn, có mỹ nhân Hạ Dư kia làm con tin, nghĩ hắn cũng không dám không đến nơi hẹn." khuôn mặt ghê tởm của Tôn Vô Kỵ đầy hàn khí. "Chỉ là, khi tiểu tử kia lâm vào hiểm cảnh vạn tên xuyên tim, là thời gian ta hưởng thụ vẻ đẹp mỹ nhân của hắn! Ha. . . . ."

"Ý của Tôn thiếu gia là không cho Luân Tự Đông gặp Hạ Dư lần cuối sao?"

"Không sai. Ngày mai đúng hẹn nơi đó ta sẽ an bài cho các người dẫn 50 tên cung tiễn thủ, từ bốn phương tám hướng bao vây đường đi của hắn, khiến tên tiểu tử thói cuồng vọng tự đại nếm thử khổ sở của loạn tiễn một chút, ha. . . . . Mà ta cùng mỹ nhân của hắn lại ân ái ái ái ái trong phòng cộng độ xuân tiêu! Ha. . . . ." Tôn Vô Kỵ cười đến dọa người.

Thiên Nhi dưới đáy bàn nghe được đồ mờ hôi, vạn tên xuyên tim. . . . . Trời ạ! Nàng không thể trơ mắt nhìn Luân công tử đi chịu chết, nàng nhất định phải tới trước những người này trước một bước thông báo cho Luân công tử biết mới được.

"Là ai ở chỗ nào?" Đột nhiên một tên gã phát hiện dưới đáy bàn có người, hắn nhanh chóng khom người xuống tìm tòi. "Thì ra là nữ nhân!" Gã vừa cười, vừa vươn cánh tay muốn bắt được nàng.

Mặc dù nàng liều chết co lại, nhưng đầu còn có chỗ trốn, cảm thấy trước mắt một hồi hồng, một hồi trắng, trong chớp lát liền bị nam nhân kia kéo ra, đem đến trước mặt Tôn Vô Kỵ.

"Là người!" Vừa thấy nàng, Tôn Vô Kỵ không khỏi rung động. "Làm sao người lại ở chỗ này?"

Lãnh Thiên Nhi sợ hãi nhìn diện mạo dữ tợn của bọn họ, một chữ cũng phun không ra.

Tôn Vô Kỵ nhướng mày, lạnh lùng nói: "Đem tiên nhân kia giết đi, tránh cho nàng lại về phía Luân Tự Đông nói gì gây bất lợi cho kế hoạch của chúng ta, nàng biết được quá nhiều, đáng chết." Tôn Vô Kỵ không hề có nửa điểm thương hại.

"Không!" Lãnh Thiên Nhi biết mình xong đời, những tên cầu nô tài nghe lệnh của Tôn Vô Kỵ xúm lại chỗ nàng, một gã trong đó móc ra một thanh chùy thủ sắc bén, dùng sức cạch trên người nàng, y phục của nàng bị rách, da cũng bị thương, đồng thời cũng ngửi được mùi máu tươi, xiêm áo đã rù xuống bên chân.

"Cứu người ——" nàng hét chói tai, nàng vẫn không thể chết! nếu nàng chết rồi, tánh mạng an nguy của Luân công tử làm thế nào?" Không! Cứu ——"

Nhưng trời cũng không nguyện lòng người, một cái quả đấm nặng nề giáng xuống bụng của nàng, khiến nàng không kịp hét chói tai liền té xỉu.

Máu đỏ chảy ra, nàng từ từ mất đi tri giác, rơi vào bóng tối mù mịt bất ngát. . . . .

Đột nhiên, mây đen giăng đầy, mưa to tầm tã, âm thanh ầm ầm khiến người ta kinh sợ, hoa trong sân đã sớm không chịu nổi mưa to, bị dấn dập nát tươm.

Nhận được thư khiêu chiến của Tôn Vô Kỵ, Luân Tự Đông ở trong đại sảnh lo lắng trùng trùng, đứng ngồi không yên. Hắn lo lắng cũng không phải trong thư nói hắn tới sườn dốc nhất quyết sống chết, mà là Hạ Dư rơi vào trong tay tên vô si này, hắn hiểu rõ Tôn Vô Kỵ là một gã tiểu nhân mưu đồ phân hèn hạ, nhưng nếu Hạ Dư xinh đẹp tuyệt tục như vậy bị hắn bắt được, chẳng phải là dể vào miệng cọp sao?

Nghĩ đến đây trong lòng hắn lửa giận không thể áp chế, hận không được đến sáng, để hắn có thể vội vàng đúng hẹn đi trước cứu Hạ Dư, trước đó, ông trời có thể phù hộ nàng vô sự! Hắn nguyện lấy tính mạng của mình tới trao đổi với nàng, chỉ cầu nàng bình an.

Lo lắng không yên, càng không ngừng đánh thẳng vào nội tâm hắn, khiến hắn ngay cả một khắc cũng khó mà nhắm mắt, nắm chặt phong thư, đi đi lại lại trong đại sảnh. . . . .

Bên ngoài truyền đến tiếng ầm ỹ, từ xa đến gần đại sảnh, trong chớp lát, thấy Luân trung, Luân nhân đi vào cô gái cả người là toàn thân ướt nhét trộn lẫn máu, hơi thở đã suy yếu cô gái miễn cưỡng ngửa đầu nhìn Luân Tự Đông, cho dù dung mạo mỹ lệ của nàng nay đã bị hủy dung, thế nhưng trông mặt thăm tình quen thuộc kia thì hắn không thể nào nhầm lẫn. . . . .

"Thiên. . . . . Thiên Nhi?" Luân Tụ Đông kích động lên trước đỡ nàng, khó tin nhìn nàng một thân toàn máu, đến tột cùng là ai nhẫn tâm xuống tay đối với một cô gái nhỏ yếu như vậy? Vừa bị phá huỷ dung mạo của nàng lại muốn đoạt tánh mạng của nàng?

"Luân. . . . .Luân. . . . ." Thiên Nhi suy yếu đổ vào trong ngực của hắn, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ trường bào Luân Tụ Đông, môi anh đào hé mở, yếu đuối đứt quãng nói: "Luân. . . . . Công tử, Thiên Nhi. . . . . Thật vui mừng có thể chết. . . . . Ở trong ngực người. . . . . Thiên Nhi. . . . ."

"Nàng đừng nói nữa! Ta lập tức mời đại phu, nàng sẽ không sao đâu." Luân Tụ Đông ngăn cản nàng miễn cưỡng nói chuyện.

"Không!" Thiên Nhi vô lực dè mu bàn tay hắn lại, nhẹ nhàng mỉm cười lắc tay. "Không cần. . . . . Uống phí ý định, Thiên Nhi tự biết. . . . . đã uống thuốc và châm cứu nhưng. . . . . Luân công tử, trước khi chết. . . . . Thiên Nhi có một chuyện nhất định. . . . . Muốn báo cho người. . . . ." sắc mặt của nàng càng thêm trắng bệch, nhưng trong mắt đều là nhu tình.

"Chuyện gì, nàng nói." Luân Tụ Đông bị thông hỏi.

"Hạ cô nương nàng. . . . . đang ở trong Tôn gia, ngày mai. . . . . ở sườn dốc đánh một trận không được đi. . . . . Tôn Vô Kỵ lừa gạt muốn. . . . . Công tử chết dưới loạn tiễn. . . . . Công tử ngàn vạn. . . . . Đừng đi." thanh âm Thiên Nhi càng ngày càng kém, vẻ mặt cũng càng ngày càng khổ sở.

"Thiên Nhi, nàng yên tâm. Ta sẽ không phụ ý tốt của nàng." Luân Tụ Đông biết Thiên Nhi chính là bởi vì hắn mà người bị thương nặng, đau lòng không dứt, hắn vừa hận Tôn Vô Kỵ tàn nhẫn cũng hận mình không thể hộ tống nàng xuống núi, mới có bi kịch như vậy. "Thiên Nhi, nàng đừng cử động, đừng sợ, nàng nhất định không có việc gì, đại phu lập tức tới ngay, nàng hãy cố gắng chống đỡ." Hắn thấy Thiên Nhi trong ngực cảm giác mí mắt nặng nề, vội vàng động viên nàng.

"Tốt. . . . .Lạnh. . . . . Thiên Nhi lạnh quá. . . . ." Thiên Nhi nói không mạch lạc, toàn thân lạnh lẽo.

"Không lạnh, không lạnh." Hắn vội vã kêu Luân trung cầm cái mền bao quanh thân thể nàng, ôm nàng thật chặt, nàng đối với hắn tình thâm nghĩa trọng, hắn nào có thể dễ dàng buông tha một hi vọng cứu sống nàng đây?"Ta giúp nàng, nàng nhất định phải chịu đựng, Thiên Nhi." Cho dù nói như vậy, hắn vẫn cảm thấy tánh mạng của nàng từ từ mất đi.

"Luân công tử. . . . . Thiên Nhi cảm ơn người. . . . . Cảm ơn người vì Thiên Nhi chuộc thân. . . . . Khiến Thiên Nhi sau khi chết có thể làm một. . . . . hồn ma trong sạch. . . . . Đòi này kiếp này cùng công tử vô duyên, nhưng. . . . . Chỉ mong kiếp sau có thể gặp công tử nữa. . . . .Nữa. . . . ." Lời chưa kịp nói xong, thân thể nàng co quắp, cặp mắt nhắm lại, mang theo nụ cười thỏa mãn mà hạnh phúc chết đi. Cả đời này nàng chỉ có yêu một người Luân Tụ Đông, trước lúc lâm chung vẫn có thể ở trong ngực hắn lắng lặng chết đi, nàng đã cảm thấy vậy là đủ rồi.

"Không! Thiên Nhi, nàng không thể chết! Không!" Tâm tình Luân Tụ Đông rất kích động ôm nàng gào lên, vậy mà nàng cũng không có phản ứng. Ôm chặt lấy nàng, cổ họng của hắn giống như bị mắc kẹt. Lại kêu không ra tiếng, không lâu sau, một âm thanh nhỏ bé nghẹn ngào từ trong cổ họng của hắn phát ra, rên rỉ, không khỏi khiến cho mọi người bất giác động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 8.2

Chương 8.2

"Cứu mạng a ——"

trong phòng Tôn Vô Kỵ phát ra một trận thét chói tai.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi đừng kêu, dù thế nào cũng uống phí hơi sức." Làm ơn, nơi này chính là nhà của hắn, địa bàn của hắn! Ai dám kêu trời can đảm tới phá hư "chuyện tốt" của hắn đây?"Ngươi yên tâm, ta sẽ dịu dàng đối đãi ngươi, ngươi nói có được hay không?" Tôn Vô Kỵ khẽ động khóe miệng béo phính, cười lên, trông mặt nhỏ hài lòng nhìn Hạ Dư.

"Cái tên heo mập chỉ biết dùng cặp chân kia đi chết đi, ta cảnh cáo ngươi, chớ đụng bản cô nương." Bị hắn nhìn đến da đầu tê dại, nàng hỏi hận không đem súng lục mang ở bên cạnh, bằng không khẳng định khi hắn thấy mấy cái lỗ trên đầu, ngay cả mình chết thế nào cũng không biết.

"Cô nương không nên nói chuyện ác độc như vậy, nhất cô nương xinh đẹp." Tôn Vô Kỵ mặt vẫn mang nụ cười dụ dỗ nàng. "Đi theo Tôn Vô Kỵ ta sống qua ngày có cái gì không thích, ta bảo đảm nàng sẽ trở thành thập tứ nương của ta, đời này không lo ăn lo mặc."

"Thập tứ nương?" Oa ! Tên heo mập chết bầm này đã cưới"13" lão bà rồi sao! Nếu hắn đã có nhiều lão bà như vậy, vậy bao hết từ lâu tầm hoạn làm cái gì? Xem ra biểu hiện của Luân Tụ Đông so với hắn tốt hơn nhiều.

"Đứng a! thập tứ nương." "Tôn Vô Kỵ cười." "Ý của nàng như thế nào?" Thật ra thì căn bản cũng không cần nàng phải nói "Không", hôm nay hẳn là muốn cho Luân Tịch Đông không thể không đội nón xanh.

"Nói giỡn." Hạ Dư khẽ cười một tiếng. "Chỉ bằng ngươi cũng muốn lấy ta? Chẳng lẽ ngươi không sợ Luân Tịch Đông giết chết ngươi sao?" Vốn tưởng rằng lấy Luân Tịch Đông ra làm lá bài uy hiếp hẳn.

Không ngờ nghe nàng nói xong một phen, Tôn Vô Kỵ chống eo, cười như điên. "Ha. . . . . Ha. . . . ."

Bị tiếng cười của hắn làm ù tai, nàng chán ghét quát: "Heo mập chết tiệt, ngươi cười cái gì!"

"Ha. . . . ., ta là cười nàng quá ngây thơ." Lời vừa nói ra, hắn như thể đã thừa nhận tước hiệu "heo mập chết tiệt" rồi. "Nàng đại khái cũng không biết Luân Tịch Đông vì cứu nàng, mà lúc này đang đi về phía sườn dốc đón nhận khiêu chiến của ta đi? Ha. . . . . Vì để nghênh đón hẳn một hán tử trọng tình trọng nghĩa như vậy, ta đặc biệt an bài mấy trăm tên cung thủ chờ hẳn đi đến điểm hẹn!" Tôn Vô Kỵ thô tục cười lớn. "Ha. . . . . Chỉ cần hắn bước lên sườn dốc một bước, vạn tên cùng bắn, bảo đảm hẳn chết không toàn thây."

"Cái tên heo mập thôi, ngươi. . . . ." Hạ Dư trong lòng so với lúc này càng khản trương, vừa nghe Luân Tịch Đông có thể vì cứu nàng mà chết dưới vạn mũi tên, lòng nàng đau buốt như bị một nhát dao đâm trúng. Nàng hung ác nhìn chằm chằm Tôn Vô Kỵ, giống như muốn báo thù thay Luân Tịch Đông.

"Mặc nàng nói gì, dù thế nào đi nữa hẳn ——" Tôn Vô Kỵ gian mãnh nói. "Chết chắc, hẳn chắc hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ."

Lời nói còn quanh quẩn bên tai, bỗng chốc cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra.

"Ai nói ta hẳn phải chết." Luân Tịch Đông xuất hiện trước cửa phòng, ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm Tôn Vô Kỵ, đáy mắt đầy lên hai ngọn lửa cháy hừng hực, làm người ta sợ. "Người đáng chết là ngươi —— Tôn Vô Kỵ."

"Luân. . . . . Luân Tịch Đông?" Tôn Vô Kỵ vừa thấy kẻ địch lẽ ra phải chết không toàn thây đứng ở trước mắt mình, hắn như nhìn thấy quỷ khiếp sợ, cả người lạnh run. "Ngươi. . . . . sao ngươi lại ở đây? Ngươi không phải phải đi. . . . . đi tới sườn dốc nhận khiêu chiến sao?" Lúc này Tôn Vô Kỵ vừa nghĩ ngờ cũng sợ hãi, mọi nhân thủ trong nhà đều đã làm cung tiễn thủ, tới sườn dốc đối phó với Luân Tịch Đông, cái tên khó dây dưa này lại ngoài ý muốn xuất hiện ở trong nhà hắn, vậy. . . . . Vậy hẳn chẳng phải là xong đời rồi sao, bảo hắn một người Xích Thủ Không Quyền đối phó với Luân Tịch Đông, quả thật so với lên trời còn khó hơn!

"Tịch Đông ——" bị Tôn Vô Kỵ trói chặt hai tay, hai chân Hạ Dư, kích động nhìn Luân Tịch Đông, trong lòng của nàng tràn đầy cảm kích, cảm ơn trời đất, hẳn bình an vô sự.

Nghe nàng gọi, Luân Tịch Đông đối với nàng càng thêm thương tâm. "Hạ Dư, nàng yên tâm, ta sẽ thay nàng dọn dẹp cái này tên khốn kiếp, cũng thay Thiên Nhi báo thù, không để cho nàng phải chết oan dưới cửu tuyền." Hắn hận thấu xương nhìn chằm chằm Tôn Vô Kỵ, ánh mắt sắc bén bức Tôn Vô Kỵ nhát gan lao đao lui về phía sau. . . . .

"Thiên Nhi vì muốn phơi bày mọi âm mưu quỷ kế của ngươi, không tiếc liều mình. Hôm nay nếu ta không giết ngươi, sẽ phụ lòng Thiên Nhi dưới cửu tuyền." Luân Tịch Đông tức giận vận sức chờ phát động.

Lãnh Thiên Nhi nàng. . . . . Chết! Hạ Dư không thể tin nổi, Lãnh Thiên Nhi vì phơi bày âm mưu của Tôn Vô Kỵ mà phải hy sinh sao? Nhưng thấy tâm tình Luân Tịch Đông kích động, nàng không thể không tin sự thật này. Mặc dù nàng cũng không thích Lãnh Thiên Nhi yêu mến Luân Tịch Đông cuồng dại, nhưng đừng khí hy sinh vì tình yêu của nàng lại khiến tự đáy lòng Hạ Dư phải bội phục, thậm chí ấn tượng đối với nàng ta thay đổi rất nhiều, chỉ tiếc nàng đã qua đời, tất cả chỉ là hư vô.

Bị bức lui đến đường chết, đã không còn đường để trốn, Tôn Vô Kỵ hùng hoàng hươ quyền về phía Luân Tịch Đông. "Không phải ta để cho ngươi tự ý là bởi vì sợ ngươi!"

"Hừ!" Luân Tịch Đông không đem những lời hắn rít gào coi thành chuyện gì to tát, ngược lại khuất tất cho hắn một đòn nghiêm trọng, đâm bên má phải một cú. "Một quyền này là để tự ta giáo huấn ngươi."

"Đáng ghét!" Tôn Vô Kỵ lau tía máu bên khoe miệng, chống người dậy phản kích.

"Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết!" Luân Tịch Đông dồn đủ toàn lực vùng một quyền, quyền này lực tay mãnh liệt, giống như toàn bộ tức giận của hắn bộc phát ở quyền này. "Một quyền này là vì Hạ Dư." Hắn còn nói.

Một bên mắt Tôn Vô Kỵ bầm sưng to lên, mí mắt hoàn toàn không mở ra được toàn thân hắn giãy giụa bò dậy, ý thức cũng đã từ từ mơ hồ không rõ. . . . .

Nhưng Luân Tịch Đông cũng không vì vậy bỏ qua, hắn lạnh lẽo nói với Tôn Vô Kỵ: "Một quyền này là vì cái chết của Thiên Nhi!" Nói xong, giống như thạch phá thiên kinh hô một quyền dâng tặng cho hắn, âm thanh xương cốt va chạm rõ ràng có thể nghe, Tôn Vô Kỵ trúng quyền miệng phun ra máu tươi bất tỉnh tại chỗ ——

Dưới công kích dày đặc điên cuồng, Tôn Vô Kỵ đã sớm không ngừng ngã xuống đất, Luân Tịch Đông cũng không nguyện dễ dàng bỏ qua cho đối phương, muốn cho hắn thêm một kích trí mạng.

"Dừng tay! Tự Đông." Hạ Dư ở bên xem cuộc chiến lại toát ra mồ hôi lạnh vội vàng ngăn Luân Tự Đông nhất thời xúc động lại. "Chàng không thể giết hắn."

"Hắn đáng chết!" Luân Tự Đông cắn hận nói.

"Hắn đáng chết, nhưng không cần chàng quyết định sống chết của hắn! Hôm nay hắn đã bị dạy dỗ cũng phải tiếp nhận quốc pháp chế tài, chàng cần gì phải tự thân động thủ giết hắn đây?" Hạ Dư lấy lợi & hại nói. "Vì loại người như thế mà đeo trên lưng tội giết người, làm như vậy có đáng giá không? Lại nói nếu như chàng vì vậy mà chịu trách nhiệm, vậy ta nên làm cái gì? Chẳng lẽ chàng lại muốn nuốt lời, khiến ta sống một cuộc sống cô độc?"

"Ta ——" hắn rút cuộc từ từ tìm về lý trí. "Thật xin lỗi, ta quá kích động, cho nên mới ——" ảo não chính hắn suy nghĩ nửa bởi vì kích động mà tạo thành sai lầm lớn, vội vàng đi tới trước giường hẹp, cởi dây trói cho nàng.

"Tên khốn kiếp này không có thương hại đến nàng chứ? Nàng có bị thương không? Đau không?" Luân Tự Đông đau lòng hỏi, đối với nàng thâm thiết quan tâm.

"Tự Đông, ta không sao, ta rất khỏe." Nàng mỉm cười nói.

"Thật." quan tâm nàng hơn chính bản thân mình, hắn tự nhiên không cách nào nhẹ nhõm an tâm. "Nàng cũng biết ta lo lắng nhiều thế nào sao? ta nhận được thư khiêu chiến của tên khốn kia thì vừa nghĩ tới nàng rơi vào tay loại người vô sỉ này, lòng của ta như bị kiến đốt, hận không được lập tức cứu nàng nàng trở lại."

"Tự Đông ——" lệ nóng nhanh chóng trào lên, khiến tầm mắt nàng mờ hồ, một dòng nước ấm ngọt ngào chiếm lấy lòng nàng, nàng ôm chặt gáy hắn, dán vào trong ngực hắn. "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại ta quá tùy hứng, quá ngu ngốc mới làm hại chàng vì ta suýt nữa bỏ mạng, cũng hại Lãnh Thiên Nhi ——" nói được đến đây, nàng bởi vì sâu từ trong tim đau lòng mà không thốt nên lời, ngửa đầu nhìn chăm chăm hắn, thiên ngôn vạn ngữ đều ở đây mất nhộn nhạo.

Luân Tự Đông dùng hai cánh tay dịu dàng ôm chặt lấy nàng, hắn cúi đầu xuống đôi môi ướt át mềm mại quét qua cái trán của nàng, dọc theo gò má hôn lên nước mắt của nàng, sau đó hôn lên cánh môi làm hắn say đắm. . . . . Cho dù nơi này là phòng ngủ của Tôn Vô Kỵ, hắn vẫn cảm nhận được khát vọng mãnh liệt đối với nàng trong lòng mình.

Nhìn gương mặt thanh tú mỹ lệ của nàng, hắn không khỏi nhẹ giọng: "Ta yêu nàng sâu như vậy, mắt nàng, này mỗi ngày sau này đối với ta mà nói, đều khổ sở như bị lãng trí." Hắn thâm tình hỏi: "Nàng nghe rõ không? Hạ Dư, cũng không cần lời nói nhẹ nhàng rồi đi, không cần đối với ta có điều hoài nghi, được không?"

"Sẽ không. Ta đồng ý với chàng, ta cũng sẽ không bỏ chàng lại." Hắn đã động lòng của nàng thật sâu, khiến nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn một đời một thế.

Chẳng biết lúc nào, khối "Bạch ngọc nhận trụ" tượng trưng cho con cháu Luân gia một lần nữa đeo trở lại trước ngực của nàng, một đôi Hồng Nhạn khắc trên đó giống như miệng ngậm trời cao sao tới chúc phúc, theo nụ cười hai người bọn họ thật sâu đậm tới mức tan không được.

Nước Ngõa Lạt nguyên là do một phần bộ tộc phía Bắc Trung Nguyên với Mông Cổ dựng thành, ở giữa được ngăn cách bởi một con sông.

Minh Thành Tổ vào năm Vĩnh Lạc thứ ba, vì muốn làm dịu không khí căng thẳng ở vùng biên giới, đã tự mình chọn mỹ nhân đệ nhất trong cung gả làm vợ của Quốc vương mới lên ngôi của bộ tộc Ngõa Lạt, Chiêu Sa Nhạc. Quan hệ giữa hai nước có vấn đề, cho dù Chiêu Sa Nhạc trong lòng vạn phần không muốn, nhưng cũng không còn cách nào khéo léo từ chối, chỉ có thể cùng mỹ nữ này cử hành một hôn lễ vô cùng long trọng, biểu thị ý tốt đối với sứ giả triều Minh.

Đêm hôm nay sâu hơn, cảm giác nửa say nửa nồng, tân khách cũng từ hội trường trở về, Chiêu Sa Nhạc mới không tình không nguyện trở lại tân phòng, mặc hi bào đứng trước vách tường phòng tân nương đang thẹn thùng mong chờ hắn.

Hắn không khỏi thờ dài, không biết cô gái Trung Nguyên này có cam tâm tình nguyện gả vào Ngõa Lạt hay không, hay là không cách nào kháng cự đành uất ức gả cho hắn. . . . .

Hắn lúc này mới ở trong tối nghĩ kỹ, bên tai lại truyền đến tiếng gọi của tân nương. "Tướng công, người ta chờ chàng thật lâu, chàng còn ở đó do dự cái gì đây? Mau vén khăn trùm đầu giùm thiếp, chúng ta uống rượu giao bôi a!" Không nghĩ tân nương từ này so với hắn còn nóng lòng hơn, liền tiếp thúc giục hắn.

"Ừ!" Không có biện pháp, dù sao hai người đã chính thức thành thân, nàng đã coi như là thê tử của Chiêu Sa Nhạc, hắn sao lại nhẫn tâm cự tuyệt nàng đây? Không thể làm gì khác hơn là cầm gậy hi, từ từ mà đi tới cạnh tân nương, nhắc khăn trùm đầu lên.

Khăn trùm đầu được vén lên, theo quán tính rơi xuống mặt đất trong nháy mắt, lại thấy từ trong ống tay áo tân rút ra thanh chủ thủ sắc bén, không khách khí chút nào đâm tới trước mặt Chiêu Sa Nhạc.

Chuôi đao lạnh lẽo thức tỉnh cơn say của hắn, hắn nhìn tên thích khách một cái, lại kinh ngạc không nói nên lời.

Tân nương nhìn sau lưng hắn, tựa hồ cũng hết sức rung động.

"Chiêu Sa Nhạc!"

"Đỗ cô nương ——"

Hai người trầm miệng một lời gọi tên nhau, có vẻ hết sức kinh ngạc.

"Ngươi là Đỗ Nam Nam, Đỗ cô nương chứ?" Chiêu Sa Nhạc thật không thể tin được hai mắt của mình.

"Ngươi là Chiêu Sa Nhạc, trời ạ! Sao ngươi có thể là quốc vương nước Ngõa Lạt đây?" Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nam nhân lịch sự nho nhã giống hần, một chút cũng không giống loại vương tử này!

"Thật sự ta là Quốc vương ở đây, bởi vì trước đó vài ngày phụ vương của ta đã qua đời, vì vậy chọn ta lên ngôi." Chiêu Sa Nhạc tò mò: "Đỗ cô nương, vậy còn cô nương! Làm sao cô lại ——"

"Sao ta có thể nghèo túng như vậy sao?" Nàng phiền muộn ném chủy thủ lên mặt đất, nếu đã biết tân lang là người mình, như vậy không cần đến chủy thủ.

"Không, Đỗ cô nương, nàng đừng hiểu lầm ý của ta." Chiêu Sa Nhạc vội vàng giải thích. "Ta chỉ là cảm thấy tương đối ngoài ý muốn, làm sao nàng lại xuất hiện ở nước Ngõa Lạt nước, hơn nữa còn biến thành tân nương của ta?" Loại ngoài ý muốn như kỳ lạ này, thật đúng là khiến người ta không thể nào tin nổi.

"Ai, " Đỗ Nam Nam nhàm chán ngồi xuống giường, ai oán nói: "Còn không phải là tên hoàng đế mất mùa họ Chu giống heo kia sao, không chọn ta làm hậu, cố tình sai khiến ta tới địa phương này ban cưới, thật không có mắt nhìn." Đem một bụng oán giận giải toả, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

"Nhưng sao nàng lại muốn sát ta đây?" Chiêu Sa Nhạc mê hoặc nhìn nàng. "Ngượng ngùng, ta nào biết ngươi là Quốc vương nơi này nha, " Đỗ Nam Nam cười cười. "Ta cho là Đế Vương phiên bang nhất định là một ông già bụng phệ, mặt râu quai nón, vừa nghĩ tới mình phải ủy thân cho cái nam nhân bộ dáng như quý đó tay đã cầm chủy thủ tính toán lên rồi đi." "Này —— hiện tại thế nào?" trong mắt Chiêu Sa Nhạc tựa hồ hiện lên một chút ý cười, ngụ ý. "Hiện tại?" Đỗ Nam Nam an tâm nói: "Ngươi đã là quốc vương nước Ngõa Lạt, ta cũng không cần lo lắng nữa! Chỉ là suy nghĩ kỹ một chút, lần này chúng ta 'kết thân' thật là có chút không thú vị đấy!"

"Không thú vị?" Hần cũng không cho là như thế! "vốn là không thú vị." Nàng còn nói. "Ngươi suy nghĩ một chút, người ngươi thích Hạ Dư cũng không phải là ta, mà ta vốn cho là mình có thể lên làm vương phi hậu cung nhưng lại không được như nguyện, quý thần xui khiến thế nào lại được ban hôn, thật sự có chút buồn cười, không phải sao?"

Nghe nàng vừa nói như thế, hần không những không tán thành, ngược lại có vẻ lo lắng. "Nhưng. . . . Nhưng nàng và ta đã bái đường thành thân rồi."

"Ai —— đây chẳng qua là nghi thức thôi, coi là gì đây?" Nàng cũng không biết Chiêu Sa Nhạc có tâm sự khác. "Chúng ta chó miến cưỡng ở chung một chỗ."

"Nhưng nếu sứ giả Đại Minh tới Ngõa Lạt thăm chúng ta, không thấy nàng, vậy. . . . ."

"Cái này ngươi không phải lo lắng!" Đỗ Nam Nam thay hần đưa ra chủ ý cùi bắp, một chút cũng không biết Chiêu Sa Nhạc đang lo lắng. "Ngươi có thể giống bọn họ nói ta hồng nhan bạc mệnh đã chết rồi! Hoặc là mất tích, dù sao nói gì lý do đều được, nhất định qua loa tặc trách gì cũng phải qua."

"Nhưng ta ——" Chiêu Sa Nhạc muốn giữ lại nàng.

"Azz! có gì phải nhưng nhị đây? Ngươi có phiền hay không?" Đỗ Nam Nam bị hần đông một câu 'nhưng' tây một câu 'nhưng là' làm cho nhức đầu phiền lòng, khẩu khí cũng lộn.

Chuyện cho tới bây giờ, Chiêu Sa Nhạc luôn không có khiếu ăn nói cũng không có lựa chọn khác, hít một hơi thật sâu, bằng giọng nói thành khẩn, dịu dàng nhất nói với nàng: "Nhưng ta thật muốn lấy nàng làm vợ, cho dù nàng không có cơ hội trở thành phi tử trong cung, cũng là hoàng hậu nước Ngõa Lạt ta! Để cho ta chăm sóc nàng cả đời, có được hay không?"

"Cái gì?" Nàng trừng trừng mắt, đối mặt với ánh mắt thâm tình của hần, nàng lại cảm thấy tay chân luống cuống, sững sờ nhìn Chiêu Sa Nhạc, một câu cũng nói không nên lời.

"Ta nghiêm túc, quân vô hí ngôn." Chiêu Sa Nhạc gật đầu mạnh.

"Trong lòng của ngươi không phải thủy chung nhớ thương Hạ Dư sao?" Đỗ Nam Nam ề âm hỏi.

"Ta cùng với Hạ cô nương tách ra gần một năm, lại nói nàng đã làm vợ người, ta há có thể có mơ tưởng. Ngược lại nàng cùng ta có duyên gặp lại, chính là ông trời tác hợp cho, sao không quý trọng đây?" Chiêu Sa Nhạc cố gắng biểu đạt nội tâm của chính mình với nàng.

"Ngươi. . . . Ngươi đang đùa với ta sao?" Đỗ Nam Nam thụ sủng nhược kinh, mặc dù ngay từ lúc nàng mới quen hần, đối với tác phong chính trực cùng phong thái hào hoa phong nhã hấp dẫn của hần thực ngưỡng mộ, nhưng tự nhận cả đời nàng cô đơn bạc mệnh, cũng không dám hy vọng xa vời mình có cơ hội tìm được phu quân. Hôm nay Chiêu Sa Nhạc nàng sùng bái lại xuất hiện trước mắt nàng, cũng bày tỏ tình yêu với nàng? Này. . . . Đây tất cả đều là mơ hay sao?

"Ta tuyệt đối không đem chuyện hôn nhân ra làm trò đùa. Thành thật mà nói, ta vẫn cho rằng nàng là một cô gái đặc biệt."

"Ta đặc biệt? Không thể nào!" Nàng chỉ mũi mình, cười khổ nói. "Ngươi biết không? Trước khi vào cung, ta chính là một nữ tặc ! Mà ta cả đời này sở học trừ trộm á..., giành á..., còn lại một mực sẽ không, giống như ta là một cô gái ‘ đặc biệt ’ vậy, ngươi vẫn thích?"

"Thích, ta thích." Hắn không chút nghĩ ngợi biểu đạt lời nói của lòng mình. "Ta thích chính là nàng thẳng thắn, nàng cầu thả, không câu nệ tiểu tiết . Hơn nữa ta tin tưởng bản tính của nàng thiện lương, cho nên luân lạc làm nữ tặc nhất định là tình hữu khả nguyên."

"Này. . . . ." Nghe hắn tâm tình một phen, hạnh phúc ấm áp nở rộ nơi đáy lòng của nàng. Bình sinh lần đầu tiên có người tán thưởng nàng như vậy, sẵn sóc nàng, trước kia cùng nàng ở chung một chỗ với sư phụ, sư phụ không phải mắng nàng bốn thủ bốn cước nói nàng bất tự kềm lại cảm tình sao chối, mới làm hại sư phụ không thể đại tài phát lộc. Ngày xưa bị sư phụ giáo huấn phạt nàng quét sân, mà nay có Chiêu Sa Nhạc quan tâm chăm sóc, nàng không khỏi cảm động nói không ra lời.

Thấy nàng thật lâu không có phản ứng, Chiêu Sa Nhạc tưởng lầm là nàng muốn cự tuyệt tâm ý của hắn, vì vậy nói: "Nếu như. . . . . Nếu như nàng không muốn ở lại bên cạnh ta, làm thê tử của ta, như vậy ta cũng sẽ không cưỡng bách nàng, tất cả đều do chính nàng quyết định !"

"Chàng đùa gì vậy? " Đỗ Nam Nam khẩn trương kéo hắn tới ngồi bên cạnh mình, tương đối nghiêm túc hỏi: "Nếu như chàng đuổi ta đi, bảo ta sau này làm người như thế nào?" Nàng vươn cánh tay ôm chặt cổ hắn, tựa mặt vào lồng ngực hắn, nói nhỏ: "Về sau ta chính là người của chàng sao?"

Chiêu Sa Nhạc cười một tiếng, nhưng thái độ thành khẩn nói: "Ta nhất định sẽ chăm sóc cho nàng cả đời."

"Chỉ có một đời sao?" Nàng giống như cô gái có lòng tham không đáy, dựa vào trong ngực hắn làm nũng hỏi: "Chàng nói, đời sau chàng có hay không chăm sóc ta?"

Chiêu Sa Nhạc đàn độn lại nhú chặt lại chân mày trả lời: "Ta không biết được kiếp sau còn có thể gặp được nàng hay không!" Hắn không dám đem chuyện này tùy tiện bảo đảm.

"Uy ——" Đỗ Nam Nam nghiêm mặt, ngẩng đầu lên nhìn tên đầu gối trước mặt, không khỏi oán trách: "Chàng thật cũng không hiểu được thế nào là ‘ lãng mạn ’ !"

"“ Lãng . . . . . mạn ”? Cái gì là ‘ lãng mạn ’?" Hắn đâu có hiểu được loại danh từ mới trăm năm sau .

"Chàng ——" Đỗ Nam Nam ban đầu định sẽ nổi giận, nhưng ngược lại . . . .nàng từ từ hôn vành tai xuống cổ hắn, nhỏ giọng nói: "“ lãng mạn ’ chính là cái này."

Chiêu Sa Nhạc ngây người như phỗng, cảm thấy trong lòng một hồi tê dại, một loại cảm giác hưng phấn bao phủ, hắn lập tức chiếm lấy hai vai của nàng, điên cuồng hôn mắt của nàng, mặt của nàng với môi của nàng, thậm chí ——

Đêm nay ánh trăng mê người, kiều diễm sắc xuân động lòng người, tình nồng ý mật , Đỗ Nam Nam hô hấp dồn dập, đốt đến đỉnh điểm cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 9: Hồi Cuối

Chương 9: Hồi Cuối

Năm năm sau tại Luân phủ thành Bắc Kinh

Sen trong ao toả mùi thơm ngát, lá sen xanh thắm dần trên mặt nước, nhiều đóa sen trắng hồng như tuyết vươn lên khỏi lá, lộ ra vẻ đẹp thanh tao, như đang dịu dàng cười với người.

Sau buổi trưa nhàn rồi, Luân Tự Đông cùng nương tử hắn yêu-Hạ Dư, đang ngồi ở bên hồ giữa đình "Lan Tâm" đánh cờ.

Lúc này nhi tử bảo bối cầm trong tay người cá làm bằng bột, hớn hờ chạy tới bên cạnh hai người.

"Phụ thân! Mẫu thân! Hai người xem Kiệt nhi làm người bột này, nhìn có được hay không?" Luân Kiệt mới được 4 tuổi cười hi hi nói. Bé và phụ thân có cùng một đôi mắt thâm thúy, khi cười thật đẹp.

"Oa! Kiệt nhi thật là lợi hại, nhi tử làm con chuột thật đáng yêu!" Luân Tự Đông khen ngợi con trai khéo tay, vốn tưởng rằng có thể khiến thằng bé vui vẻ, không ngờ. . . . .

"Phụ thân! Nhi tử làm con ‘ thỏ ’, không phải con chuột!" Kiệt nhi giống như bị thương nặng nói: "có phải Kiệt nhi làm rất xấu không? Phụ thân mới nói vậy. . . . ."

"Không, Kiệt nhi làm rất sinh động, rất tuyệt !" Hạ Dư không đành lòng để nhi tử tuổi còn nhỏ mà tự ái bởi vì trượng phu "nhìn nhầm". "Là mắt cha con có vấn đề, không có tế bào nghệ thuật, mới có thể đem một con ‘ thỏ ’ thật đẹp nhìn thành ‘ con chuột ’."

"Này, nương tử, nàng ——" Luân Tự Đông thật uất ức! Kiệt nhi rõ ràng là làm con chuột kia! Nàng thật đúng là có thể mở mắt nói mò!

"Mẫu thân, người ngàn vạn đừng nói phụ thân như vậy, phụ thân cũng rất lợi hại !" Kiệt nhi một mặt thay phụ thân chống án, một mặt tìm trong túi lấy ra một người bột khác, cười nói: "Người xem, đây là phụ thân hôm qua làm cho Kiệt nhi ."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Đây mới thật là tự tay ta nặn đó!" Luân Tự Đông cảm kích nhìn nhi tử biện hộ cho mình! Thường ngày không có uống công thương yêu nhi tử rồi.

"Hả?" Hạ Dư đầy bụng nghi ngờ cầm người bột trong tay Kiệt nhi , cẩn thận nhìn , hẳn là hình dáng của nữ nhân, nàng không khỏi nhũn mảy, uy hiếp : "Tự Đông, chàng nói chàng nặn ra nữ nhân này à, là cô nương nào vậy?"

"Ta. . . . . Đương nhiên là nương tử!" Luân Tự Đông khần trương cười hề hề giải thích.

"Là ta? !" Hạ Dư giả bộ không tin."Gạt người! Một chút cũng không giống ta nha! A! Ta biết rồi, nhất định là lúc chàng làm nó, trong đầu nghĩ tới nữ nhân khác, cho nên mới nặn không giống như vậy, có đúng không?"

"Trời đất chứng giám! Nương tử." Luân Tự Đông chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nữ nhân thật đúng là đa nghi."Ta nào dám nghĩ tới những nữ nhân khác đây? Là nương tử quá đẹp, bàn tay ta kém cỏi làm không tốt rồi!"

"Là thế này phải không?" Cho dù hần chỉ là đang an ủi nàng, lọt vào trong tai nàng, những lời này nghe rất cảm động .

"Đúng a! Đúng a!" Luân Tự Đông vội vàng lời kéo nhi tử làm chứng ."Kiệt nhi, con nói cho mẫu thân biết, người phụ thân nặn bột này là ai?"

Luân Kiệt khờ dại cười một tiếng."Đương nhiên là mẫu thân!" Đôi phụ tử này thật đúng là ăn ý mười phần!

Nhìn một đôi phụ tử người gặp người yêu như vậy , Hạ Dư không khỏi cười thầm, trong nụ cười tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc.

"Chàng còn hồ nháo !" Nàng nhẹ nhàng hôn lên gò má Luân Tự Đông, cười nói: "Tâm ý của chàng ta đều hiểu, sẽ không hoài nghi."

"Nàng!" Luân Tự Đông cười một tiếng, ai bảo đây là nương tử hần yêu thích đây. Hần sao có thể tức giận với nàng được? Huống chi hần yêu nàng như vậy, sao có thể không bị sự đáng yêu của nàng hấp dẫn ?

Hai người bọn họ đang tình đầu ý hợp, chàng chàng thiết thiết , Kiệt nhi ở một bên hét lớn : "Phụ thân! Mẫu thân! Hai người đưa Kiệt nhi ra đường chơi có được hay không?"

"Kiệt nhi ngoan, trước chớ quấy rầy mẫu thân có được hay không? Mẫu thân sắp thắng phụ thân ván cờ này rồi." Hạ Dư di chuyển quân "Xe" mở ra một con đường sống, trực tiếp công kích "tướng" của hần .

"Nương tử, chúng ta sao có thể đối với lời Kiệt nhi nói mất diếc tai ngoi đây?" Luân Tự Đông vừa thấy ván cờ sắp thua, lập tức ôm lấy nhi tử Luân Kiệt đòi cứu binh."Cho nên ! Chúng ta làm phụ mẫu phải quan tâm thật chu đáo tới nhi tử của mình mới đúng." Nhìn bộ dáng hần nói, thật giống như hiểu đạo lý rõ ràng.

"Là thế này phải không?" Biết rõ là hần ăn vạ, nhưng cũng không thể làm gì, ai bảo Kiệt nhi là kết tinh của tình yêu của hai người đây? Nàng dịu dàng sờ hai gò má mềm mại của Kiệt nhi, nói: "Không có biện pháp! Vì Kiệt nhi, không thể không thả cho phụ thân con một con ngựa!"

"Này ——" Luân Tự Đông một tay đem quân cờ nát vụn."Ván này chúng ta ‘ hoà ’ đi! Nương tử."

Kiệt nhi trong ngực hần không nhịn được cười một tiếng."Cha lần nào cũng giờ trò vô liêm sỉ này." Luân Kiệt làm mặt tiểu quỷ mà cười cha mình.

"Không sai! Cho nên Kiệt nhi trưởng thành thiên thiên vạn vạn không thể học cha người một dạng vô liêm sỉ như vậy." Hạ Dư thừa cơ giáo dục Kiệt nhi, thuận tiện dạy dỗ tướng công nàng một chút."Biết không? Kiệt nhi."

"Dạ!" Kiệt nhi gật mạnh đầu.

"Rất tốt, như vậy chúng ta có thể lên phổ rồi." Hạ Dư hài lòng cười, hơn nữa nhắc nhở Luân Tự Đông."Tướng công, đừng quên khi trở lại chơi tiếp ván thứ hai ! Đến lúc đó chàng cũng phải cẩn thận một chút nha!"

"Tốt! Xin đợi chỉ giáo." Luân Tự Đông không cho là đúng cười nói.

Cứ như vậy cả nhà bọn họ ba người mang theo tâm tình vui vẻ, cười cười nói nói rời khỏi Luân phủ, đi ra phố, hạnh phúc khiến người ta không khỏi sinh lòng hâm mộ.

Có lẽ cuộc sống của bọn họ bình thường, cũng là hạnh phúc nhất, vui sướng nhất, không phải sao?

Trong thư phòng hậu cung của nước Lỗ Ngat, cả người nàng vận bộ thanh y trong lòng đang tràn ngập tình mẫu tử cầm bút viết thư, nàng muốn viết một phong thư cho Hạ Dư ở Bắc thành xa xôi, báo với nàng ấy tình trạng gần đây của mình.

Hạ Dư thân ái:

Ngươi có ổn không? Mùa hè ở Ngõa Lạt tương đối nóng, nhất là ở phía tây sa mạc. Nóng đến mức cả bóng dáng chim bay cũng không thấy. Mặt trời hừng hực như lửa đốt. Không biết ở Bắc Kinh thế nào? Một nhà ba người các ngươi có ổn không?

Ta và phu quân rất nhớ các người. Nhưng vì quốc sự bận rộn, không có cơ hội đi Trung Nguyên thăm mọi người. Không thể làm gì khác tạm thời dùng thư để thay lời nhớ nhung. Hôm nay ta nghĩ có lẽ mình đã mang thai! Hi vọng chưa tới ba tháng sau bảo bảo có thể thuận lợi ra đời, đến lúc đó lại mời ngươi tới đặt tên cho đứa bé! Cũng đồng thời mời cả nhà ngươi tới chỗ này du ngoạn.

Không biết ngươi và Luân Tự Đông có tính toán sinh cho Kiệt nhi thêm một đệ đệ hoặc là muội muội nữa hay không? Vô luận như thế nào ta đều muốn nói cho ngươi biết, ở trong lòng ta chuyện ta cảm thấy hạnh phúc nhất chính là đời này kiếp này được ở bên cạnh người mình yêu thích, sinh con cho hắn, ngươi cho là thế nào?

Dùng bút ở đây, chúc ngươi mọi chuyện bình an, gia hòa vạn sự tốt đẹp! Chờ hồi âm của ngươi.

Nhớ ngươi ... Đỗ Nam Nam

Suy nghĩ của Đỗ Nam Nam ... Hết

Sau khi đặt bút xuống, nàng vui sướng cầm thư lên đọc một lần, khoe miệng Đỗ Nam Nam không ngừng xuất hiện nụ cười thỏa mãn đẹp đẽ, cho dù thời tiết nóng bức cực kỳ khó chịu, tâm tình nàng vẫn có một cảm giác mát lạnh thoải mái, chan chứa tình cảm cùng lời cảm ơn và chúc phúc của người bạn thân thiết ở nơi xa

-Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Tên Háo Sắc Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.